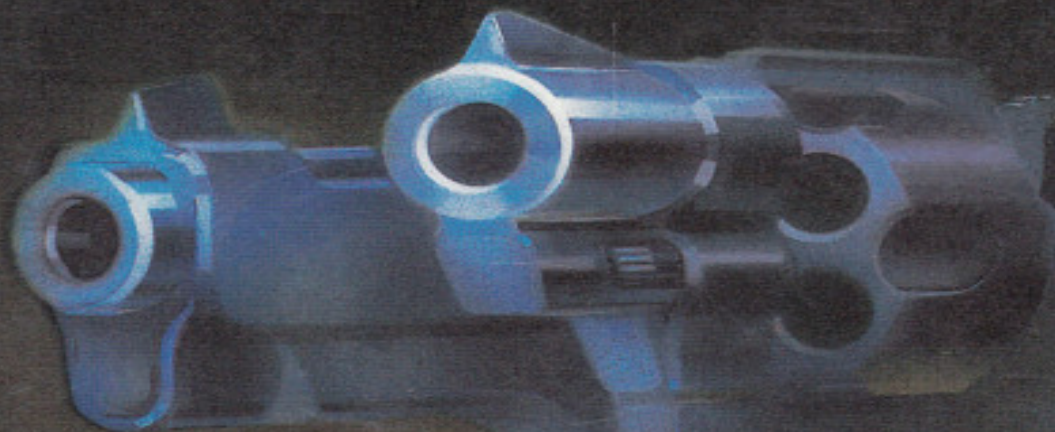

С Е Р И Я

ЧЕНГЕ

ЛОШИ ТИПОВЕ

АНТЪНИ БРУНО

КОЙТО НЕ МЪЛЧИ, ЩЕ УМРЕ —
Е ЗАКОНЪТ НА МАФИЯТА.
САМО ЧЕ НЯКОЙ ПЕЕ КАТО КАНАРЧЕ,
А СЛЕД НЕГО СЕ ТЪРКАЛЯТ ТРУПОВЕ...

СПЕЦИАЛНА КОЛЕКЦИЯ
КРИМИНАЛНИ РОМАНИ
ОТ СВЕТОВНИТЕ КЛАСАЦИИ
ЗА НАЙ-ПРОДАВАНИТЕ КНИГИ

А Т И К А

ВСИЧКИ ПРАВА НА БЪЛГАРСКОТО
ИЗДАНИЕ СА ЗАПАЗЕНИ
ЗА ИЗДАТЕЛСТВО АТИКА.
ОСНОВАНО ПРЕЗ 1991 г.

28⁹⁰
ЛВ.

АНТЪНИ БРУНО ЛОШИ ТИПОВЕ

Превод: Милена Григорова

chitanka.info

Който не мълчи, ще умре — е законът на мафията.
Само че някой пее като канарче, а след него се търкалят трупове.

СЕНЗАЦИОНЕН ПРОЦЕС

Ню Йорк, Асошиейтед прес
При изключителни мерки за сигурност висш мафиот
свидетелства пред Върховния съд срещу тримата босове на
Коза Ностра — Сабатини Мистрета, Филип Джовинацо и
Джо Лукарели.

ФБР ПОД УДАР

(Из секретен доклад)

... Рязко увеличената престъпност след разгрома на
трите фамилии подсказва, че се е появил нов бос, още по-
безогледен от предишните... В петък до директора на ФБР
бе адресиран пакет с отрязаните глави на трима агенти,
внедрени в мафията.

ВЪТРЕШНО ИЗДИРВАНЕ

ФБР, Оперативно управление Манхатън
Обявен е за издирване специален агент Майкъл Тоци
(37, 183, 85, очи черни, коса къдрава, черна, особени
белези — няма). Силно агресивен. Има данни, че след
инцидента с екзекутираните агенти е започнал
саморазправа.

Всичко това — в новия роман на Антъни Бруно „Лоши типове“.

ПРОЛОГ

23 септември 1984

Ландо вкара кадилака си на малкия паркинг зад ресторанта на Джилберто, изключи двигателя и се загледа в километража. Колата беше само на двадесетина хиляди километра, когато се захвана с тази работа. Сега показваше 70229. А той имаше усещането, че дори и това не е вярно. Чувстваше се, сякаш цяла вечност вече участва в тази операция.

Той излезе от колата, заключи я и прекоси паркинга с ръце в джобовете. Дори тук, в Бруклин, есента най-последно започваше да се усеща. Сутринта по пътя от Хантингтън насам забеляза няколко дървета, които бяха започнали да пожълтяват. Сети се за децата си и се запита как ли се справят в училище тази година. Не че не ги навестяваше редовно, но тези посещения винаги се превръщаха в цяло събитие — много ястия, децата, облечени в най-хубавите си дрехи, а жена му следи всичко да мине гладко и безупречно. По-лошо, отколкото да те хванат в изневяра и да трябва да се съобразяваш с определените от съда дни за посещение. Сякаш се завръщаш от оня свят. Винаги на лицата им за момент се изписваше точно този слисан вид.

Момчетата от бюро го бяха предупредили какво да очаква. „Това е част от играта, когато агентът бъде внедрен за по-дълъг период от време — му бе казал приятелят Тоци. — Живееш далеч от семейството си в името на безопасността им и неминуемо се отчуждаваш от тях“.

Е, поне от себе си не се бе отчуждил. И това било доста типично — толкова да свикнеш с новата си самоличност, че да забравиш кой всъщност си. Слава богу, с него не бе станало така. Като се замислиш, добре, че не се беше представил като италианец. За мафията той бе Арни Силвър, евреин, счетоводител. Добре е, че го мислят за евреин — доверен служител, макар и не съвсем наш човек. Някои от съдружниците на Мистрета отначало твърде му нямаха доверие, но на

шефа му се нравеше мисълта, че един евреин води сметките по заемите му с висока лихва там, на Острова^[1]. Евреите имат усет към числата, я вижте Лански^[2] как се справи. След известно време те започнаха да го наричат „мистър Спок“^[3].

Имаше висше по математика от Карнеги-Мелън и май че, ако трябва да бъдем точни, ФБР го беше нарочило за тази работа по същата причина като мафията. Евреите имат усет към числата.

Дяволският му Тоци, си помисли Ландо и поклати усмихнато глава. По принцип беше предвидено той да вземе тази самоличност. Но когато разбраха, че фамилията Мистрета се нуждае от счетоводител, смениха плана. ФБР имаше други агенти, които бяха внедрени в мафията в ролята на дребни мошеници — нещо подобно гласяха и за Тоци. Ала възможността да вкарат свой човек, който да има достъп до паричните операции, не беше за изпускане. „Ти ще бъдеш невероятен осведомител — му бе казал главният специален агент Айвърс. — Само си представи информацията — имена, места, престъпни деяния, — която ще можеш да ни предаваш“. Така беше, но Ландо понякога си задаваше въпроса, какво ли щеше да стане, ако Тоци беше постъпил във фамилията Мистрета вместо него. Той щеше да се чувства като в свои води сред тези типове. Страшно щеше да му допадне. Но не дотам, че да мине на другата страна. Не и Тоци. Ако някой знаеше кои са добрите и кои лошите, това бе той. Копеле с късмет.

Ландо се изкачи по стълбите към задния вход на ресторанта. „Мини през кухнята“ — му бе поръчал Варга вчера по телефона, когато го покани на джамборето — изненада по случай годишнината на господин и госпожа Мистрета. Е, поне храната ще е хубава. Ландо си закопча горното копче, като мислеше за телешките котлети, и си оправи връзката.

Опита да отвори, но бе заключено. Когато почука, на вратата се подаде главата на Ричи Варга.

— А, Арни, влизай — покани го Варга и му подаде ръка.

— Здравсти, Ричи, какво правиш? — Ландо разтърси енергично отпуснатата десница на Варга. Варга беше чешит и въобще не приличаше на другите мафиоти, които познаваше. На Ландо винаги му се бе виждал един такъв муден и вял, а освен това имаше у него нещо сбъркано. И всеки път, когато го видеше, сякаш му се струваше още

по-разплут. И все пак сигурно мозъкът му щракаше. Как иначе се става consigliere^[4] на тримата най-големи мафиотски босове на Ню Йорк?

— Господин Мистрета още го няма. Забравих, че госпожата винаги ходи на литургията от дванайсет в събота. Ама ти влез и си налей нещо на бара.

Варга го прегърна през рамо и го поведе по покрития с плочки коридор. На Ландо никак не му се нравеше това внезапно интимничене. Запита се, дали пък Варга не му пуска ръце?

Когато свиха зад ъгъла и влязоха в кухнята, погледът на Ландо веднага бе привлечен от нещо. Първият образ, който изникна в съзнанието му, бе пилета, окачени на куки пилета във витрината на еврейската месарница в родния му квартал в Бъфало. На ченгелите обаче бяха праметнати не пилета, а мъже в омачкани костюми, увесени за белезниците, които опасваха китките им.

Стомахът му се обърна. Той се опита да разсъди. Как би реагирал на тази гледка Арни Силвър? Как би реагирал, който и да било? Повдигна му се и той се наведе напред. Варга му помогна да се свие, като го придържаше за китката, извита зад гърба му.

— Ей възкликна задавено Ландо, когато някой сграбчи китката на другата му ръка. Той опита да се освободи, но един неочакван удар в бъбреците го скова от болка. Дръпнаха ръцете му назад и усети върху тях студенината на метала. А после чу щракането на белезниците.

— Познаваш ли ги?

Гласът не беше на Варга.

Ландо се опита да зърне лицето на мъжа зад себе си, само че мръсникът държеше изкъсо верижката на белезниците и не му даваше да се изправи.

— Кой, мамка ти...

— Няма значение, кой, мамка му, съм аз — отвърна мъжът. — Мърдай!

Някой блъсна Ландо и той политна напред в кухнята. Когато вдигна очи, видя Варга, застанал до един тезгях за рязане. На него върху метален поднос бяха сложени две глави, подпрени една на друга. Очите им бяха извадени.

— Позна ли ги вече, Ландо? — попита с усмивка Варга.

Не му достигаше въздух. Премигна, за да не затвори очи.

— Това са твоите авери от ФБР, Ландо. Господата Новик и Блейни. Мръсни копои, които са видели твърде много. Също като теб, Ландо. А когато някой външен, особено пък федерален, види, научи повече, отколкото трябва, се налага да постъпваме така.

— Не... не...

Не му достигаше въздух.

— Окей, Стив — каза Варга, — действай.

Ландо усети мокрия тезгях под бузата си. После коляното в гърба, което го притискаше надолу. Варга сграбчи косата му с две ръце и го натисна с цялото си тяло, премазвайки ухото му. Ландо съзря ръката на мъжа и проблясването на острие.

— Не... моля ви, недейте...

Дългият касапски нож бе последното нещо, което той видя.

[1] Род Айлънд. — Б.пр. ↑

[2] Майер Лански — виден мафиот, започнал кариерата си през 30-те години. Заедно с Франк Костело и Джо Адонис, член на „голямата тройка“ на хазарта по Източното крайбрежие. — Б.пр. ↑

[3] Герой от популярно американско телевизионно шоу от чужда планета, който борави добре с числата. — Б.пр. ↑

[4] Consigliere (ит.) — съветник, вторият човек след главата на мафиотската фамилия. — Б.пр. ↑

1.

Юли, 1986

— Викали сте ме, господин Варга.

— Почакай в хола, Вини. Ще дойда след малко.

Вини Клементи, по прякор Мидата, кимна. Той се загледа във Варга, който се бе надвесил над счетоводната книга на масата в трапезарията. Ама че особен тип е този Варга, помисли си той. С тяло като на жена и мозък на змия. Ще те покани, ще те остави да се разположиш и отпуснеш, а после ще ти нанесе удар. Вини беше благодарен, че работи за Варга, а не против него.

— Няма да мърдам оттам, докато не ме потърсите, господин Варга.

Варга изпроводи с безизразен поглед шишкавия търговец на наркотици до вратата, а после затвори книгата и отпусна месестите си бедра на един от дървените столове в трапезарията. Като се почесваше леко по бузата, той се загледа в двете кучета, едното, от които спеше недалеч от него, на края на килима, а другото — в противоположния ъгъл на стаята и препречваше пътя към кухнята. Животните бяха едри ротвайлери^[1], черни с кафени петна по коремите, лапите и муцуните. Първото се казваше Блиц, а второто — Криг.

— Блиц — повика Варга кучката на килима с равен тон и малко по-висок глас, отколкото би могло да се очаква от такъв едър мъж.

Кучката не помръдна.

Той откъсна едно гроздено зърно от подноса с плодове на масата и отново извика ротвайлера, но животното не реагира.

Внезапно Варга запокити гроздето и то уцели лъскавия ѝ черен хълбок. Тя вдигна глава и изръмжа.

Със същия равен глас Варга ѝ нареди:

— На място.

Ротвайлерът спря да ръмжи, наклони голямата си квадрата глава и погледна господаря си неразбиращо. А после отново се отпусна и притвори очи.

Варга откъсна още няколко зърна от чепката и ги нареди по края на масата, а после посегна към червения телефон на масичката за сервиране и натисна няколко бутона.

След четвъртия сигнал, някой вдигна слушалката.

— Ало? — обади се детско гласче.

— Баща ти вкъщи ли си е? — попита Варга.

— Почакайте малко.

Той чу как детето повика баща си, а после тракането на чинии и прибори и шум от разместването на хора в пренаселено пространство.

Никой не го е карал да прави шест деца.

— Ало?

— Аз съм.

— Знам. Какво има?

— Всичко ли е подготвено за Парамюс.

— Да, не се тревожи.

На Варга не му харесваше, когато някой му кажеше да не се тревожи.

— Кого си главил за работата?

— Жокея. Добър е.

Варга не каза нищо. Той се загледа в кучката, а след това метна още едно зърно по нея. Този път я удари по ухото. Тя вдигна рязко глава и отново изръмжа, но сега вече с оголени зъби.

— На място, Блиц — изкомандва Варга спокойно. Кучката се поколеба, но после отпусна глава и затвори очи.

На мъжа на другия край на жицата не му беше необходимо да пита. Представяше си злите кучета — дебелият ротвайлери, както предпочиташе да ги нарича наум, — легнали в заплашителната сянка на господаря си. Горките животни.

— Много често го използваш — каза най-накрая Варга. — Имаш ли някой друг в тефтерите, освен Жокея?

— Само един, дето работеше преди за хората на господин Л. Опитен е, но за съжаление нещо му мина мерака. Има едно хлапе, с което съм се захванал. Струва ми се, че след време ще го бива.

Варга взе ново зърно и прасна кучката по муцуната. Вбесеното животно се изправи на предни лапи, оголи всичките си кътници и започна ту да ръмжи, ту да лае срещу него.

— На място, Блиц.

Ротвайлерът се озъби още веднъж, а после се укроти.

— Питам се — внезапно се обади Варга и повиши малко глас — дали имаш желание да ми свършиш още една работа. Абе нещо от рода на бруклинската история.

— Благодаря, не.

— Страшно те бива в сервирането, Стив. Ще ми се отново да ми подредиш такъв поднос. Е, може би не чак толкова специален, но нещо... впечатляващо.

Стив си представи глави без очи, поставени върху изрязани хартиени салфетчици, пропити с кръв.

— Не мисля така.

Варга чуваше как едно от децата реве някъде в стаята. Той взе ново зърно.

— Мога да ти платя така, че да не съжаляваш.

— Колко?

— Трийсет бона.

— Нека да си помисля.

— Помисли си и ми кажи. Но да е скоро.

— Добре.

— Всичко хубаво тогава.

— И на теб.

Варга затвори и повъртя последното грозде между палеца и показалеца си. Той погледна бегло заспалия на вратата Криг, а после се втренчи в настръхналата Блиц, която вече ръмжеше тихо, предугаждайки намерението му.

Внезапно гроздето полетя от ръката му и я удари по окото. Тя скочи на крака и се хвърли озъбена напред размазана топка от зъби, слюнка и език. Слепият гняв я владя, докато не се озова на коленете му, но когато опънатата му длан я плесна по челото, тя замръзна.

— На място, Блиц.

Все едно че я докосна ръката на чудотворец. Животното се отпусна между глезените му с изплезен език и набръчкано чело.

Варга едва не се усмихна.

— Вини — повика го той. — Влизай.

Майк Тоци наплиска лицето си със студена вода, а после се втренчи в огледалото на банята. Гледа се дълго, като си задаваше въпроса, какво по дяволите прави тук. Повръщаше му се от лъжи и започваше да се страхува, че лъже дори и самия себе си. Преди се имаше за човек с цел в живота, но вече не беше толкова сигурен. Може пък в живота му да липсва смисъл.

— Ей, какво правиш там вътре? — подвижна тя от другата страна на вратата.

Алис. Тоци все трябваше да си напомня, че това е името ѝ, тъй като тя никак не приличаше на жена, която се казва Алис. Девоичето беше симпатично, пристигнало от Южен Джърси за конгреса по битова електротехника, така му беше казала. Готино маце с великолепни дълги бедра, настроено за малка конгресна авантюра. Всички го правят по конгресите, беше заявила тя. Навярно си има приятел у дома. Но ако пък беше чак толкова готина, какво търси в леглото му, запита се Тоци.

— В кенефа ли падна, Майк?

— Не — обади се той, избърса лицето си и като се насили да се усмихне, отвори вратата.

Тя лежеше на леглото само по едни тъмносини бикини с дантела по края. Имаше къса, тъмна на цвят коса, подстригана много модерно и елегантно. Трябва да беше двадесет и три или четири годишна. Малко дяволче, като фотомоделите от рекламите за чорапогаци, момичето, с което винаги си мечтал да прекараш една нощ. Тоци въздъхна и погледна през прозореца. От другата страна на пътя хиподрумът за надбягвания на спортния комплекс „Медоуландс“ бе ярко осветен. Различни групичка ездаци, които излязоха в тръс на последната отсечка.

Тоци седна на леглото до момичето, погледна в закачливите ѝ тъмни очи и като започна да я целува, прекара ръка по кадифеното ѝ бедро. Тя се изкикоти и съвсем заприлича на момиченце. Тоци се почувства, сякаш върши нещо нередно. Искаше му се да може да изпъди мислите от главата си и просто да се отдаде на удоволствието.

Тя разтърка голия му гръб и придвижи ръцете си надолу към катарамата на колана му.

— Каж ми истината. Ти всъщност не си търговец на домакински електроуреди, нали? — попита тя, докато я разкопчаваше.

— Какво означава това?

— Ами просто не приличаш на търговец. Искам да кажа... абе я ми отговори кой търговец пристига на голям конгрес по битова електротехника в дънки „Леви’с“?

— Казах ти, че съм търговец. Защо не ми вярваш?

Тя се усмихна малко неловко:

— Кой е Вини „Мидата“?

Тоци я изгледа ядосано на слабата светлина, но тя не се усети.

— Хайде де — продължи момичето шеговито. — Ти не си търговец. Сигурно си ченге или пък преследваш издирвани престъпници за пари, нещо от този сорт. Права ли съм?

Тоци не отговори. Чуваше как бие сърцето му.

Най-после тя разбра, че нещо го е разстроило.

— Е, сега пък и ти, Майк, я не се ядосвай. Просто търсех хартиена кърпичка и попаднах на този лист. Само видях снимката и прочетох името. Помислих си, че е смешно.

Тоци седна в леглото, издърпа рязко чекмеджето на нощното шкафче и извади оттам един сгънат лист хартия. Разгърна го и се загледа в размитата снимка на дебел мъж в горния ляв ъгъл. Това беше фотокопие от първата страница на досието на Вини Клементи във ФБР.

— Защо се интересуваш? — Мускулите на врата му се бяха стегнали.

— Казах ти, Майк. Просто случайно попаднах на него. Нито съм тършувала, нито нищо. — Тя започна да се надига от възглавницата. Изглеждаше уплашена. Или пък виновна, помисли си той.

— А защо смяташ, че съм ченге? — настоя той и я блъсна обратно. Посегна под леглото. — Случайно и това да си намирала?

Очите ѝ се ококориха, когато видя оръжието в ръката му.

— Е? Отговори ми — процеди той през здраво стиснати зъби. Притисна дулото в бузата ѝ. Пръстите му се бяха забили здраво в гърдата ѝ. — Кажи нещо!

Лицето на момичето се разкриви и устните ѝ затрепераха. Тя се разхлипа задавено.

— Не, недей... — примоли се плачешком тя.

— Махай се — разкрещя се Тоци и скочи от леглото, а после повтори: — Махай се! — Но тя се бе вцепенила от страх. Той я

издърпа грубо за ръката, събра дрехите ѝ от креслото и ги натика в ръцете ѝ.

— Разкарай се оттук, по дяволите!

Тя продължаваше да стои неподвижно, притиснала дрехите до гърдите си. Разкривеното ѝ лице бе замръзнало точно в момента преди разплакването.

Тоци се наведе за обувките ѝ, сграбчи я за ръката, изблъска я от стаята и затръшна вратата зад нея. А после се обърна и запокити с всичка сила пистолета си в таблата на леглото. Строполи се в креслото и заразтрива слепоочията си.

Какво, по дяволите, ми има? Тя беше такава сладурана. Какво става с мен?

Внезапно той скочи на крака и отиде в банята за ризата си. Трябваше да се омита, преди момичето да е повикало ченгетата.

Това скоро ще свърши, повтаряше си той, докато се обличаше. Само два пъти, освен този и край.

[1] Ротвайлер — голяма черна немска овчарка. — Б.пр. ↑

2.

Вини Мидата присви очи, когато излезе от сенките на тунела „Линкълн“, залепен за опашката на един автобус, пълен с чиновници, които всеки ден изминаваха разстоянието между домовете си в Джърси и канцелариите си в Манхатън. Той смъкна сенника и пришпори колата. Искаше да се изравни с бавно пълзящия автобус, за да хвърли едно око на блондинката, която бе гледал през целия тунел. Тая невероятно секси коса го беше подлудила и така се беше надървил, че и без това опълнения му до дупка тъмночервен панталон, номер 48, щеше да се пръсне.

Той се наведе през скъпата светлосива кожена седалка на своя „Линкълн Таун“ и натисна клаксона, за да привлече вниманието на блондинката.

— Хей! Маце! — извика той през затворения прозорец. — Искаш ли саламче?

Воят на клаксона накара няколко души, в това число и русата, да се обърнат. Тя напомняше на Вини за Джоан Ривърс^[1] на млади години и нейната слаба силно гримирана лисича муцунка. Става, имал е и по-лоши случаи.

Подобно на всички останали в автобуса, мацето присви очи и се опита да го разгледа зад тъмно оцветените стъкла на черния „Линкълн“, който се бе залепил за тях.

Вини се изхили самодоволно, щастлив, че си е изкарал една ерекция от русата. Той ѝ махна за сбогом, а после отново се намести зад кормилото. Имаше си работа.

Капакът на линкълна блестеше в следобедната мараня, докато колата хвърчеше по надлеза, който водеше към шосе №3. Вини беше в добро настроение, защото се чувстваше изолиран от околния свят. Навън беше горещо и задушно, а на него му беше хубаво и прохладно под въздушните струи на климатичната инсталация. Недокоснат, чист. Намери си работа, дето ръцете ти все да са чисти, казваха едно време съседите от квартала, най-верните думи, които някога е чувал.

Линкълнът профуча под голямата табела за отклонението „Търнпайк“ към Ню Джърси, заобикаляйки една скъпа „Шеви Нова“ с развяващо се на антената пуерториканско знаменце.

— Шибани спаньоли — промърмори Вини одобрително. Ако не бяха латиноамериканците, неграта и карибските дупчи задници, ръцете му нямаше да са толкова чисти. А можеха да станат и още по-чисти, стига всичко да се нареди както трябва, още почисти.

Една касета стърчеше от стереосистемата „Блаупункт“, която специално бе поръчал да му поставят. Той я натисна и на секундата от шестте говорителя пропя гласът на Оливия Нютън-Джон. „Хайде да си станем интимни, ин-тим-ни...“ Това бе единствената касета, която държеше в колата, и единствената песен на нея, която наистина му харесваше.

Вини Мидата забеляза дупка на пътя пред себе си и нарочно се засили към нея. Предната лява гума пропадна с всичка сила и Вини се намръщи на издумкването, което чу. Той погледна към километража. 27000 километра, а амортизьорите вече хич ги няма. И няколко драскотини по вратата. Време беше да си купи нова кола, този път „Севил“ или пък „Мерцедес“. Стига да са достатъчно просторни отпред. Всъщност какво ли му пука? Като гушне и тази сумичка, спокойно може да си вземе лимузина. Мидата се усмихна.

Вини беше убеден, че разковничето на успеха му е в предпазливостта и макар че здравият разум му подсказваше да не си навлича беля заради оная си работа, просто не можа да се удържи. Днес щеше да направи най-големия си удар, трийсет бона в брой. Усмивката се разля още по-широко върху месестите му устни. Времето, когато продаваше пакетчета за жълти стотинки на ученичетата в парка на Вашингтон Скуеър, беше отдавна минало.

Вини смяташе, че повратната точка в живота му е настъпила преди три години, когато го бяха прибрали на топло за сравнително дребно провинение — притежаване на малки количества. Ако всичко беше минало както трябва, адвокатът му щеше да се споразумее с обвинението Вини да се признае за виновен, да получи условна присъда и да плати глоба, само че онова мръсно кариеристче прокурорът не постъпи джентълменски. В заключителната си реч този педераст беше представил Вини едва ли не като някакъв убиец на деца, а другият дърт загубеняк — съдията — го бе осъдил на шест месеца.

Когато си висок метър и седемдесет и тежиш 130 килограма, хич не е забавно да делиш с още някой друг килия, дълга три метра и широка два и четиридесет. Докато го пуснат на свобода, Вини свали седемнадесет кила и се закле никога повече да не се озовава зад дяволските решетки.

Само като се сетеше за затворническата килия, и го обземаше паника. Не минаваше и ден, без да си спомни как седеше в тая кутийка, задущаваше се за глътка въздух и си повтаряше до припадък, че никога вече няма да се занимава с подобни мижави далавери. Обещаваше си, че всеки божи ден, щом излезе на свобода, ще сключва сделки с наркотици само на едро и срещу много пари. Работата щеше да е по-малко и нямаше да кръстосва улиците. Закле се пред себе си никога вече да не се оставя да го хванат с тоя боклук в джобовете на улицата. Беше си научил урока. Пълна тъпотия е дори да си някъде в близост до мястото, където се извършва сделка с наркотици... особено след като можеш да накараш някой друг да ти свърши работата.

Планът на Мидата не беше нещо ново: в този бизнес това беше едва ли не традиция, утъпкания път, по който уличният търговец на наркотици се издига нагоре по стълбицата. Всеки наркоман би целувал задника на доставчика си, би му изял лайната и би облизал калта от обувките му, за да си получава дозите. Всички от редовните клиенти на Вини бяха такива. И така, както много други преди него, Вини Мидата прецени, че може да се възползва от този неизчерпаем източник на работна ръка и да си основе малка групичка от предани пласьори, на които ще плаща с качествен материал. Имаше само една малка засечка: Вини Мидата работеше за фамилията Мистрета, а господин Мистрета, като повечето от нюйоркските босове, държеше на ония идиотски правила от стария свят за чест и приличие. Вини смяташе, че изискванията на стареца са щурашки. Може да се продава пращец на търговците, обаче господин Мистрета не желае хората му да се занимават пряко с улична дейност. Фамилиите гледаха на уличната търговия с наркоманите като на „работа за негри“, въпреки че през ръцете им минаваше повече от шейсет процента от наркотика, който се продаваше в Харлем.

Когато още беше на топло, Мидата се притесняваше, че това може да се окаже проблем, но докато излезе, нещата се промениха. Играта напрало се обърна. След Ричи Варга нищо вече не беше

постарому. Акълът да ти се вземе. Семействата бяха обсипали Варга с благоволения си, а тоя тип накрая им извъртя такъв невероятен номер. Пешкин момче! Стана свидетел на обвинението и им разгони майката. Когато Мидата излезе на свобода, фамилиите бяха разпердушинени, хората им се бяха разпилели и от мощта им почти нищо не бе останало. И така, всички босове бяха в затвора или чакаха да ги приберат в него, а Ню Йорк принадлежеше изцяло на дребните риби, такива като Вини Клементи. Когато свидетелските показания на Варга съсипаха фамилиите, Ню Йорк завря и закипя. Скоро неорганизираната престъпност заля града като чума. И продължаваше да вилнее из него.

Само че за типове като Вини Мидата отстъплението на фамилиите беше и за добро, и за зло. Вярно, че му развързваше ръцете да действа както си иска, без да се съобразява с оня идиотски код на честта, но без подкрепата на фамилията Мистрета нямаше откъде да започне — нито връзки, нито пари, нито кредит, нищо. И тъй като вече не беше прикрепен към никоя фамилия. Вини се озова отново на улицата, стар мошеник, който се мотае из едновременната си територия в Бруклин и Грейвсенд и пласира крадени телевизори и видеорекордери. И точно тогава от Вини се заинтересува една определена личност, която изяви желание да инвестира средства, като се възползва от опита му в сделките с наркотици. Тази личност беше влязла вече във връзка с много от нещастните копелета, които бяха останали на сухо без фамилиите. Съответният човек каза на Вини, че събира най-добрите от някогашните фамилии, за да основе своя собствена. Обеща му да го свърже с надеждни доставчици и да го снабди с първоначален капитал, стига Вини да се закълне във вярност и, разбира се, да се съгласи да заделя част от печалбите си за новото семейство. Той подсказа на Мидата, че ако нещата се наредят добре, може би за него ще се намери още по-добро местенце в организацията, нещо безопасно и по-малко рисковано, например кражба на бензин или застрахователни измами. Тази заинтересована личност беше не друг, а приказливото канарче на Чичо Сам. Варга му обясни, че ще движи цялата работа от разстояние, под прикритието на Програмата на Министерството на правосъдието за закрила на свидетелите. Това беше направо страхотно. Мидата оцени златния шанс и прие предложението на Варга с благодарност.

С началния капитал, който му даде Ричи, Вини си купи стока — кокаин, хероин — хем да продава, хем да се разплаща с помощниците си. Настани се в един изцяло ремонтиран блок на улица „Лафайет“ в Долен Манхатън наравно с един куп перспективни и издигащи се хора с малки носове и добра стойка, точно типа, който мразеше. Мястото все пак го биваше, тъй като беше в близост до Ийст Вилидж и Бауъри, по улиците, на които работеха неговите хора. Вини само си седеше на дивана, уреждаше сделките по телефона, даваше нареждания на наркоманите си, а после прибираше печалбите. Единствената му задача следобед бе да оправи „ведомостта“ и да насипе всекиму според заслугите — той даже им раздаваше боклука в кафяви пликове, също като тези за заплатите — и да награди някои от момчетата си с почисти дози, а провинилите се да накаже, като пробута повече примеси в прахчетата им, отколкото би направил иначе. От време на време някой от пласьорите му ритваше камбаните и какво? Вини си беше преценил, че така или иначе продължителността на живота на средния наркоман не е кой знае колко голяма, пък и на кого ли му пука за някаква си отрепка? Да не говорим, че винаги има неограничен приток на кандидати, които душата си даваха за достъп в неговата компания.

И все пак въпреки всичките си пари Вини Мидата се чувстваше неспокоен. Вярно, вървеше му като по вода, издигаше се по всички линии, ала кошмарът, че е заключен в килията, продължаваше да го преследва. Знаеше, че колкото и да е предпазлив, никак не беше изключено отново да се озове зад решетките — при това за много повече от шест месеца. Беше му ясно, че единственият начин да премахне тази вероятност е да престане да участва пряко в сделките с боклука. И Вини реши да повиши някои от наркоманите си и да остави мръсната работа изцяло в техни ръце.

Рамон Гонсалвес например беше пристрастен към кокаина, един от най-добрите му пласьори. Той държеше винарна и продаваше боклук направо под тезгяха, благодарение на което и все още я имаше, тъй като дори неговите съседни испанци не купуваха скапаните си банани от него, не и от тази кочина. Като се изключи долнопробната му винарна обаче, Рамон си го биваше и Вини Мидата му имаше доверие. Но не и дотам, че да му даде в ръцете сериозна част от стоката си. Все още не. На Вини първо му трябваше някаква застраховка.

Рамон имаше семейство: съпруга Тереза и две деца — Рамон-младши и Ванда, на единадесет и девет съответно. Вини започна да се сближава с тях. Отбиваше се в дома им с картон бира и си устройваха малки веселби в задните помещения на винарната, посрещаше децата след училище и ги закарваше вкъщи. Скоро откри, че и хлапетата като таткото обичат да „друсат“. Той редовно ги снабдяваше с трева, а после започна да прибавя и по малко от „ангелското“ прахче. Само за един месец Рамон-младши и Ванда си създадоха вкус към наркотика и направо се пристрастиха към него. Колкото до Тереза — тя беше лесна плячка. Бивша наркоманка, която се опитва да стои далеч от хероина? Хайде де. Достатъчно беше Мидата да се появи с коня един следобед и Тереза веднага беше готова да го яхне отново.

И така, цялото семейство на Рамон беше пристрастено към наркотика и Рамон нямаше друг изход, освен да играе честно. Вини му даде ясно да разбере, че ако пребарва стоката, ще им изреже квитанциите и ще ги остави и четиримата на сухо. Рамон не беше глупав и прецени, че навиците на семейството му биха му стрували сума от порядъка на хиляда и двеста долара на ден. Вини Мидата му беше страшно необходим. Така че винаги, когато Клементи му се обадеше и му наредеше да отиде на някоя среща, Рамон изпълняваше. И когато Вини му кажеше да остави парите на определено място, Рамон го правеше.

Това беше и причината, поради която Вини Мидата пътуваше към Медоуландс в момента. За да прибере редовната „пратка“, оставена от Рамон, една много хубава пратчица, макар и малко позакъсняла, както господин Варга му бе напомнил предния ден.

Линкълнът изкатери нагорницето и изведнъж, сякаш извадени от шапката на фокусник, на хоризонта се появиха трите огромни сгради, от които се състои спортният комплекс „Медоуландс“: арената „Бърн“, където играят „Дяволите“ и „Мрежите“, хиподрумът и стадионът на „Гигантите“. Вини се зазяпа в стадиона и несъзнателно даде газ на линкълна.

Той сви от магистралата и огледа безкрайните паркинги около „Медоуландс“. Бяха празни, ако не се броят автомобилите на работещите там, оставени на специално определеното за тях място. Вини прекара колата през плетеницата от обслужващи пътища, които водят към стадиона, и се насочи към противоположния край на

паркинг W. Внезапно той рязко зави, даде на заден и паркира до циментовата бариера в края, зад която започваха високите тръстики на мочурището. Вини Мидата не обичаше да се разкарва.

Загледа се в разлюляващите се котешки опашки в страничното огледало и реши, че са пораснали поне с половин метър, откакто за последен път бе идвал тук. Отвори вратата, измъкна дебелия си корем иззад подвижното си кормило и излезе тържествено от прохладното купе на зноя. Изкашля една хрчка, тръшна вратата зад себе си и се изплю.

— Мамка му.

Вини извади смачкана кърпичка от джоба си и като попиваше потта от лицето си, се заоглежда из паркинга, за да се ориентира. Два, три, четири, пет, шест, седем — започна мислено да брои осветителните стълбове в десния край на паркинга, — осем, девет, десет, единайсет, дванайсет, тринайсет, четиринайсет. Щастливо число — два пъти по седем. Вини присви очи, ухили се, а после затъкна кърпичката в тлъстия си потен врат, под увисналата си брадичка, и тръгна към четиринайсетия стълб.

Той внимателно мина над ниската циментова бариера, спусна се по насипа със ситни крачици и разперени ръце като въжеиграч. Когато стигна долу, сърцето му биеше като тъпан.

— Мама му стара, тука само с мачете можеш се оправи.

Отвсякъде го заобикаляха тръстики, като решетки на затвор. А също и комари, и мухи, от онези черните, дето хапят. Дебеланкото се притесни и започна да удря тръстиките, за да си разчисти място. Дяволите го взели... къде ли е? Той се огледа наоколо, но не може да се ориентира. Да не би да е сбъркал в броенето... неговата верица. Дишането му се учести, изпитваше желание да се измъкне оттук по най-скоростния начин. Само че в този момент забеляза пътека от прясно утъпкани тръстики и паниката му утихна. Варелът, пътеката на Рамон до варела.

Вини Мидата тръгна по нея вече съвсем успокоен. Мислено си го представи. Заровен наполовина в мократа почва, старият ръждясал варел стърчи като айсберг. Алчността му стигна там преди него самия. Само като се пресегне през изгнилата ламарина, и ще я усети в ръцете си. Здрава торба за боклук, пълна с парички — Мадона! Дебеланкото

чак започна да подтичва, лек като сърна, почти без да оставя следи в меката влажна земя.

Идвам да те гушна, бебчо, тук съм, за да...

Малко пред него един слаб мускулист мъж обърна глава и го погледна през рамо. През тръстиките гърбът на черната му тениска изглеждаше нашарен като кожата на тигър.

Мидата се закова на място.

— Хей! Какво, дявол да го вземе, правиш тук?

Тоци се втренчи във Вини. Очите му бяха като тъмни сенки под веждите му.

— Пикая. А ти какво правиш тук?

Мидата погледна надолу. Мръсно копеле пикаеше върху варела! Пикае върху паричките!

Тоци остана на място, но продължи да гледа Вини в очакване на отговор.

На Мидата му стана тъпо и неловко. Трябваше да каже нещо, за да не изглежда толкова подозрителен.

— И аз идвам да пикая.

— Ами пикай тогава.

На Вини не му хареса начинът, по който го каза. Това типче въобще не му се нравеше. А освен че се беше разкراчил право над варела и при това пикаеше в него, този дръвник смътно му напомняше на някого. Имаше чувството, че го познава отнякъде.

Мидата се обърна неохотно с гръб към мъжа, разкопча джюкяна си и се приготви да пикае, като се опитваше да си спомни откъде го познава. Започна да се облекчава и изведнъж му просветна — снимките, дето Варга му беше изпратил толкова отдавна! — и Вини намокри обувката си. Копелето е от мръсните федерални! Един от онези от ФБР, които цяла зима му висяха на главата и се пънеха да му припишат нещо. По дяволите, мислеше си, че вече са се отказали. По дяволите!

Мидата остана на място. Бавно посегна към страничния джоб на самото си за пицова. В очите му се стичаше пот. Мръсен копой. Вини вдигна предпазителя, докато се обръщаше, прицели малкия автоматичен револвер в...

Къде, мамицата му, е...? Копелето го нямаше.

Мидата светкавично се спусна на коляно и пъкна ръката си във варела. Празно. Влажната миризма от пикочта на федералния го блъсна в носа и полепна по ръцете му. Вини се изправи и отри ядосано дланите си в панталона.

— Къде си, педераст такъв!

Погледът му срещна само тръстиките, които шумоляха под слабия ветрец и отново плътно го заобикаляха. Стори му се, че долови някакъв звук отдясно и изстреля набързо два куршума. После се заслуша. Тръстиките продължаваха да си говорят за него.

Вини се втурна през стеблата с разтуптяно сърце, като се надяваше да намери мръсника превит, хванал с две ръце кървящия си корем. Само че не откри нищо такова. Мидата се давеше, кашляше и се озърташе като луд. Само тези идиотски тръстики.

— Ехо! Шишкото! Тук!

Вини стреля наслуки и се затича, макар че нямаше понятие откъде идва гласът.

— Къде си, мръсен страхливецо! Къде са парите ми?

Мидата тичаше с всичка сила и си мислеше за всичките тия мангизи, струпани на купчина върху килима в суперохладения му апартамент, и упорито се опитваше да пренебрегне болката, която го прерязваше през гърдите. Стреля отново, без да мисли. После изведнъж видя как нещо прелетя над главата му. Зелената торбичка изписа остра дъга в небето и потъна някъде сред тръстиките.

Вини се спусна след парите, като си мислеше за предупреждението на Ричи Варга, че е закъснял, и за двете му кучета.

— Стой далеч от торбата, мръсничко! Да не си припарил, ясно ли е!

Струваше му се, че крещи, но от устата му излизаше само дрезгав шепот.

Той се хвърли напред в тръстиките, а после се подхлъзна, падна и изпусна оръжието си. Като пъшкаше и се мръщеше. Вини се изправи, сграбчи пищова си и отново хукна. Само дето, освен тръстиките, не откриваше нищо друго.

Всемогъщи боже! Тези пари наистина ми трябват. Имам да плащам на хората, Варга си иска своя дял. Гадост, мръсотия, кал...

— Тези мангизи ги искам бе, човек — извика той.

Пред очите му премина ужасяващ образ — празните очни дъна на три глави, поставени върху сребърен поднос — и коремът го сви от паника.

Мидата размаха яростно ръце към тръстиките. Гърлото му се беше схванало, а гърдите му бяха като стегнати в обръч. Изведнъж остра болка го прониза ниско в гърба. Чак когато вече лежеше на земята, осъзна, че са го ритнали отзад.

— Играта свърши, дебелако.

Мамицата му и кретен, си помисли Вини и като се преобърна, се приготви да му пръсне черепа, но внезапно светкавица раздра гърдите му и ръката му изтръпна. Очите му се изцъклиха, а посинелият му език се опитваше да изскочи от устата му. Зрението му се замъгли. Дори не можа да разпознае черното дуло под носа си.

— Само това не. Мида! Да не си посмял да получаващ инфаркт — каза Тоци. Той изправи Вили за реверите, сякаш беше перце. — Би било твърде лека смърт за плужек като тебе.

Мидата издаде някакъв звук, като пробит балон.

— Не, Мида, не. Искам наистина да те боли, като умираш. Така, както ги боли онези дечица — дечицата, които превърна в наркомани. Знаеш за какво говоря нали. Мида, сигурен съм. Отдавна те държа под око. Мислеше си, че си недосегаем за закона, но никой не е защитен веднъж и завинаги. Настъпи и твоят час, приятелче.

Лицето на Вини беше станало като домат — червен и презрял, готов да се пръсне. Когато зрението му се изчисти, забеляза прасешката муцунка на 44-калиброиия „Булдог“. Усети как дулото се забива в мекия му корем.

Тоци процеди в лицето му:

— Надявам се да те заболи.

На Мидата не му достигаше въздух. Ръката му започваше да се съживява и той осъзна, че все още стиска револвера си.

— Чакай малко, Майки — произнесе с усилие той. — Само почакай...

Вини изтласка ръката си, доколкото можа, нагоре, натисна спусъка и направи дупка в калта до крака на Тоци.

Тоци реагира по инстинкт и стреля. Куршумът задълба в сланина и плът.

— Това ти е за хлапетата на Гонсалвес — прошепна Тоци. — Този за момчето на Патерсън.

Втори изстрел раздроби костите му.

— А това за хлапетата на Торес.

Последният изстрел проникна в тялото, засегна гръбначния нерв и излезе от другата страна.

Разплутият труп падна на колене, а после се строполи странично. Тоци, разрошен и подивял, извади сгънат лист хартия от джоба си, смачка го на топка, натика го в отворената уста на Мидата и го донатъпка с дулото на оръжието си.

Като дишаше тежко, той се загледа в сиво-синьото лице на шишкавия търговец на наркотици и мислено си припомни последните тридесет секунди.

— Откъде, по дяволите, знаеш името ми, мръсничко? — попита на глас. После се обърна и потъна сред тръстиките.

[1] Джоан Ривърс (1937) — американска актриса. — Б.пр. ↑

3.

Гибънс чакаше главния специален агент за Манхатън Айвърс да свърши да си подрязва ноктите. Повечето хора просто си режат ноктите, Айвърс ги подрязваше.

Гибънс запази мълчание — нито попита защо са го извикали, нито се опита да подхване разговор. Айвърс все някога щеше да стигне до същината на въпроса, а Гибънс разполагаше с достатъчно време. Пенсионер човек.

Мебелировката направо не е подходяща за едно оперативно управление на ФБР, си помисли Гибънс, като се огледа наоколо. Винаги беше смятал така. Бухарски килим, три и трийсет на четири метра. Огромно махагоново бюро. Швейцарски настолен часовник до персонален компютър IBM. Цветна снимка на президента на стената над главата на Айвърс. Самата стена — боядисана в някакъв особен жълто бежов цвят, като разбити яйца. Гибънс потърси снимка на Дж. Едгар^[1], но не я откри. Дж. Едгар не би си избрал такъв жълто бежов цвят за стените. Просто бяло, най-обикновено бяло.

Дрехите на Айвърс също не биха седели добре на гърба на Стареца. Морскосин костюм на съвсем тънко райе с жилетка. Игла със сапфир, забодена в перлено синя копринена вратовръзка. Подбрана по цвят копринена кърпичка, внимателно сгъната в джобчето на сакото. Пастелносиня риза с бяла якичка. Вчесана на сешоар коса. Твърде показно дори като за главен специален агент на манхатънското управление.

Айвърс събра изрезките от ноктите в ръката си и ги пусна в кошчето за боклук. Това беше единственото лакирано кошче за боклук, което Гибънс бе виждал някога в живота си.

— И така, Бърт — каза най-накрая Айвърс, как ти се отразява пенсионирането?

Никой не го наричаше Бърт и никой никога не използваше истинското му малко име, Кътбърт. Гибънс, обръщаха се просто с Гибънс. Би могъл да поправи Айвърс за кой ли път, — но реши да не

си дава излишно труд. Не беше зле от време на време да слуша подобни фалшиви любезности — те му напомняха кои са истинските му приятели.

— Пенсионерският живот е... спокоен — отвърна Гибънс. — Доста чета.

Айвърс кимна и вяло се усмихна. Сигурно си представяше, че на лицето му е изписано загадъчно и непроницаемо изражение, но не беше така.

— Всъщност нямаше нужда да се пенсионираш, нали? Отговаряше на всички изисквания за физическа годност, Бърт. Обзалагам се, че щеше да изкараш поне до шейсет. Можех да го уредя с Вашингтон... само да беше ме помолил.

Гибънс изпусна въздуха от гърдите си бавно и продължително. Направо да си умреш от смях.

Точно Айвърс най-силно искаше Гибънс да се махне. Гибънс много добре знаеше какво е мнението му за него: загубенияк от старото бюро, една от „горилите“ на Хувър. Знаеше и какво си мисли Айвърс в момента: „Ама че изкопаемо, още спазва разпорежданията на Дж. Едгар за лятното облекло — костюм от тънък плат, бяла риза, задължителната раирана вратовръзка, черни обувки с връзки (лъснати), лека сламена шапка“. Но какво друго очаква, по дяволите? След като е живял тридесет години по един начин, човек просто не иска да си сменя стила.

— Ами виж, Айвърс — Гибънс спря, за да се наслади на изтръпването на главния специален агент, когато чу да се обръщат към него така фамилиарно и направо по име, — петдесет и пет не са малко години за агент, не мислиш ли? Старите коне само задържат атаката. — Гибънс се усмихна с крокодилската си усмивка.

Айвърс хвана брадичката си с пръсти и отвърна на усмивката му.

— Винаги съм харесвал тези твои странни позовавания на древните римляни, Бърт. Четенето на докладите ти все ми напомняше за изпитите по латински в училище. Още ли си представяш ФБР като римските легиони, които следят за спазването на законите в империята? И пазят пакса^[2]?

— Абсолютно.

Айвърс кимна бавно, твърде много се напъваше да бъде остроумен. Гибънс свали кръстосания си крак на земята и подръпна

крайчеца на ухото си.

— Приключихме ли с любезностите, Айвърс? — Не се отличаваеше с особена деликатност. — Искаш ли да ми кажеш защо съм тук, или ще почваме да си говорим за децата?

Айвърс се облегна назад.

— Има едно дете, за което искам да си поговорим.

— Кое е то?

— Майк Тоци. Чували ли сте се наскоро?

Гибънс сви рамене.

— Не, откакто бюрото — в безкрайната си мъдрост — реши да го премести в пета глуха.

— Знаеш ли защо го изпратихме в Бют? Защото е каубой, кибритлия, който трябва да се научи да се подчинява на заповедите.

Гибънс се усмихна с носталгия. Ама че образ е този Тоци. Единственият партньор, с когото се бе разбирал.

— Е, не забравяй, че дойде при нас от АБН — напомни той на Айвърс. Всички в Агенцията за борба с наркотиците бяха каубои или поне така изглеждаше преди време. Опреше ли до спипването на някой търговец на наркотици, момчетата от АБН се водеха от максимата, че целта оправдава средствата. Гибънс си представи как Тоци, яхнал един от ония, блатните всъдеходи с витлата, или както там ги викат, пердаши през блатата на Флорида. — Доколкото си спомням, едно време ти харесваше да имаш каубой на борда. Справял се добре с мръсната работа, така казваше. Вълкодавът в нашата конюшня, така го наричаше едно време, струва ми се.

Миналото на Тоци като че ли не интересуваше Айвърс.

— Казваш, че не си се чувал с него, откак напусна бюрото?

— Той ми беше партньор, а не съпруга. — И слава богу.

Айвърс погледна неприязнено Гибънс, който започваше да се забавлява.

— Тоци се превърна в проблем, потенциална заплаха. — Тонът на Айвърс стана съвсем официален. — От евентуален скандал.

— Какво е направил?

— Изчезнал е — каза Айвърс. — Мисля, че е възможно да е станал ренегат.

„Ренегат? Тоци! Никога. Че е щур, щур е, но не е глупав.“

— В бюрото от доста време насам не е имало ренегати — каза Гибънс замислено.

Айвърс взе една папка от бюрото си и му я подаде.

— Познаваш ги.

В папката имаше три листа, всеки от тях смачкан, а после внимателно оправен и поставен в отделна запечатана пластмасова торбичка, в каквито се съхраняват веществени доказателства. Гибънс ги прегледа набързо — и трите бяха фотокопия от първите страници на секретни досиета на ФБР. Всяка от тях беше надлежно подписана от агентите, работили по случаите, „К. Гибънс“ и „Майкъл Тоци“. Последната страница беше от досието на Вини „Мидата“ Клементи.

— Това са случаи, по които работихме заедно с Тоци — отбеляза Гибънс сухо. — Нито един от тях не беше осъден. Поради липса на достатъчно доказателства, както се казва.

— По-точно? — подкани го Айвърс.

Гибънс прехвърли пластмасовите торбички в скута си.

— Харисън Лефковиц, адвокат — радикал, известна личност и невероятен кретен. С Тоци го хванахме, че укрива разни избягали мошеници. Били „политически затворници“. Разполагахме с видеоматериали и записи от телефонните му разговори, но по някаква необяснима причина ти, Айвърс, прати всичко по дяволите. Доколкото си спомням, каза, че доказателствата щели да бъдат достатъчни, ако ставало въпрос за някой обикновен престъпник, но за адвокат от калибъра на Лефковиц те трябвало да бъдат непробиваеми. Пет седмици след като бяхме свалени от случая, един от така наречените политически затворници, забелязан във вилата на Лефковиц, уби трима души при банков обир в Пътнъм, а после си устрои гуляй в...

— Остави това — пресече го Айвърс. — А другите двама?

— Конгресменът Данвърс... Гибънс се подсмихна и поклати глава. — Тоци разкри местоположението на къщичката му за забавления в горите. Окръг Бъкс в щата Пенсилвания. Разни педераста — или може би трябва да кажа близки на конгресмена лица — чукаха осем, девет, десетгодишни момченца, повечето от които сирачета или избягали от домовете си деца. Самият конгресмен беше с двата крака вътре. Истински педи. Вашингтон ни нареди да прекратим следствието. Предполагам, че си струва да знаеш в коя партия да членуваш.

Айвърс се беше загледал през прозореца.

— А Клементи?

Гибънс се намръщи.

— Един от многото мръсници, които търгуват с наркотици. Има връзки с мафията, разбира се. Едно време работеше за Сабатини Мистрета, но след разпадането на организацията му мина на собствена сметка. Мидата си изгради мрежа от наркомани, които му вършеха всичката мръсна работа и чиито жени и деца се пристрастиха към наркотиците благодарение на него. Клементи е умен копелдак, това трябва да му се признае. Тоци и аз го държахме под наблюдение в продължение на месец, но не можахме да съберем материал, който да ни послужи в съда.

Айвърс допря пръстите на ръцете си.

— Интересно.

— Защо съм тук, Айвърс?

— Клементи, Лефковиц, конгресменът Данвърс... всичките са мъртви. Убити.

Айвърс остави думите си да увиснат във въздуха, сякаш имаха особено значение.

— Добре — обади се най-накрая Гибънс.

— Убит е един конгресмен на САЩ, а ти казваш „добре“? — Айвърс изглеждаше огорчен и изненадан от отговора на Гибънс.

— Не може да се каже, че не го е заслужавал.

— Въпросът не е в това.

— А в какво тогава?

Айвърс бавно изпусна въздух, за да се съсредоточи.

— Всяка от жертвите е била намерена с ксерокопие от първата страница на досието си, натъпкана в устата... или в някое друго отверстие.

Гибънс не можа да сдържи усмивката си.

— Нещо повече, копията са били направени в това управление, на копирния апарат в архива.

— И заради това си мислиш, че ги е убил Тоци? Ако си послужи със същата фраза — доказателствата ти не са достатъчни, Айвърс.

— Куршумите, с които е убит Лефковиц, са изстреляни от трийсет и осмица. Клементи е убит с 44, а конгресменът с деветмилиметров автоматичен пистолет.

— Наистина Тоци обича често да сменя пистолетите си. Непрекъснато търси идеалното оръжие. — Гибънс започваше да изпитва носталгия.

— Това ли е всичко, което имаш да кажеш?

— Начинът на действие подхожда на Тоци. Добра работа си свършил, Айвърс. Така се събират доказателства.

— Зарежи тия глупости, Гибънс — прекъсна го рязко Айвърс и най-после наруши легендарното си хладнокръвие. — Първото убийство е извършено шест дни след самоотлъчването на Тоци. Оставил е идиотския си почерк на всеки от трупите. Разбира се, че той е убиецът. И иска светът да го знае. Защо? Защото си е втъпил някаква загубена романтична идея, че е герой, Робин Худ — не, супермен, който сам-самичък възстановява справедливостта с няколко куршума. Е, добре, но не е герой. А само един обикновен убиец, побъркан убиец с пицов и кауза... Искам да бъде неутрализиран, Гибънс. Затова си тук.

Гибънс изчака малко, докато осмисли казаното.

— Нима ми казваш, че смяташ да накараш един стар човек да си остави пенсията и да се върне, за да подгони някакъв младок с мисия в живота? — Той се изсмя високо. — Не ми ги пробутвай тия, Айвърс. Твоите хора не могат ли да го намерят? Божичко, че той е сам.

— Гибънс, всъщност аз не моля — отвърна Айвърс навъсено.

Злорада усмивчица се разля по набръчканото лице на Гибънс.

— Вие, момчета, май не можете да го намерите, а? И се обзалагам, че даже не сте включили името му в списъка на най-издирваните лица, понеже това би представило бюро в лоша светлина. Тоци трябва да е по-добър агент, отколкото си мислех. Представям си колко неудобна е цялата тази ситуация за теб. Айвърс.

— Виж какво, Гибънс, бюро то има право да връща на работа, който си иска от агентите си при екстрени случаи. Познаваш Тоци по-добре от активно действащите си колеги. Освен това си близък със семейството му. От този момент считай, че отново си влязъл в действие. Задачата ти е да намериш Тоци и да го неутрализираш.

Айвърс отбягна очите на Гибънс и се загледа в зелената светлина, която пулсираше на екрана на компютъра му. Гибънс го погледна гневно. Не беше близък със загубеното му семейство. Само с Лорейн. Пък и това не му влиза в работата.

— И как, дяволите го взели, се предполага, че ще го намеря, след като цялото проклето бюро не е успяло? — попита ядосано той.

— Цялото проклето бюро не знае нищичко за Тоци. Това все още си е наш вътрешен въпрос, на нашето управление. Тоци беше твой партньор. Познаваш го по-добре от всеки друг. Давам ти картбланш. Направи необходимото. Само намери Тоци и — Айвърс поспря и погледна надолу към попивателната си — го елиминирай, преди да си е разчистил сметките с още някого.

Гибънс поразмишлява няколко секунди, без изражението му да издава каквото и да било. Не беше убеден, че Тоци е отговорен за убийствата, но ако това беше вярно — е, значи беше престъпил законите, а законите трябва да се прилагат.

— А разходите?

— Не се тревожи за разходите. Ще ти дам колкото ти трябва.

— Ще ми е нужен достъп до досиетата по всички случаи, върху които е работил, включително и тези, преди да ми стане партньор.

Айвърс кимна.

— Ще имаш пълен достъп до документацията плюс неограничено ползване на компютрите. Всички управления на бюрото ще бъдат уведомени, че имаш специална задача. Ще ти сътрудничат максимално, без да ти задават въпроси. — За малко лицето на Айвърс придоби тъжен и притеснен вид.

Гибънс подръпна долната си устна, като продължаваше да размишлява върху ситуацията.

— Звучи добре — каза най-накрая той и стана да си върви. — Приемам любезното ти предложение, Айвърс. Пенсионерският живот все едно е пълна досада.

— Само още нещо — додаде Айвърс, когато Гибънс посегна към дръжката. — Имаш ли нужда от оръжие?

— Не. — Гибънс затвори вратата внимателно зад себе си.

[1] Джон Едгар Хувър (1895–1972) — един от основателите и директор на ФБР от 1924 до края на живота си. — Б.пр. ↑

[2] Рах romana (лат.) — Римски мир. Израз на Плиний Млади, характеризиращ спокойствието, което римската власт давала на подчинените народи. — Б.пр. ↑

4.

Бил Кини си напълни чашата от бутилката на масичката пред него. В този момент дойде сервитьорката, доля кафе на Варга и му остави хамбургера. Кини погледна към отрупаната чиния, където се мъдреше хамбургерът, заобиколен от купчини пържени картофи и майонезена салата. Мразеше да гледа как Варга яде.

Варга се пресегна за кетчупа и си изцеди внимателно малко до картофките.

— И така — подхвана той, — има ли защо да се притеснявам от този тип Тоци?

Кини отпи от бирата си и поклати глава.

Варга направи кръгче от кетчуп върху хамбургера си.

— Сигурен ли си?

Варга започваше да се държи като баба. Много добре знае, че няма за какво да се притеснява. Тази среща е просто безсмислена.

— Тоци въобще не знае за теб. Има си собствена програма.

— И каква е тя? — Варга си взе хамбургера и отхапа. Тлъстините под брадичката му се разтресоха от дъвкането. Кини погледна встрани.

— Връща си на всички, които не е успял да вкара в пандиза по легален начин. Мидата просто случайно се е оказал един от тях. Сигурен съм, че Тоци не знае за връзката му с теб. Аз съм правил доклада от претърсването на апартамента му след неговото убийство. Тоци е бил там, но съм убеден, че не е намерил абсолютно нищо. Обърнал е всичко с краката нагоре, ала това само показва колко е бил ядосан. Вярвай ми, аз разбирам от тези неща. Все едно, Мидата беше твърде печен, за да държи уличаващи го материали у дома си.

Варга не изглеждаше особено убеден. Нападна салатата си, но яденето като че ли не му доставяше удоволствие. То му беше повече навик. Една ивица покрито с майонеза зеле провисна от устата му, докато дъвчеше. Просто да ти се повдигне.

— Каж ми — поинтересува се Варга и изтри устата си — как стана така, че изпратиха теб в апартамента на Мидата?

— След като ми се обади, че е мъртъв, се постарях да не мърдам от управлението, за да бъда на разположение. Само аз от специалните агенти бях подръка, когато Айвърс получи съобщението за трупа на Мидата.

Варга кимна и набоде няколко картофчета на вилицата си. Кини погледна покрай него в облицованата с огледала стена зад сепарето и впери очи във Фини, който се беше отпуснал зад бара пред чаша наливно. Ако ще да го убият, не разбираше защо Варга държи този мършав некадърен глупак за бодигард. Въздух под налягане. Загубено ирландче.

Варга се съсредоточи върху хамбургера си и на масата се възцари мълчание. Кини знаеше от опит, че докато не омете всичко до шушка, Варга ще бъде разсеян. Можеше да продължи да говори, но той нямаше да го слуша, ето защо просто изчака, като си пийваше от бирата и разглеждаше в огледалото задимения неоновосин въздух в бара. Бар и грил „Станционен“ беше типично място за срещи за дребни мафиоти близо до доковете в Елизабет^[1]. Стените в дъното му бяха изцяло покрити с огледала. В свърталищата на мафиотите обикновено има много огледала, за да можеш винаги да виждаш кой стои зад гърба ти. Босовете, разбира се, никога не седят с лице към стените, независимо от тях. Кини забеляза, че Фини гледа към сепаретата, маха му в огледалото и му се хили нахакано както винаги. Направи се, че не го вижда.

Варга омете и последното картофче и го прокара с малко кафе. После спря очи на Кини. Съненият му поглед беше твърд и пронизателен зад тежките клепачи.

— Какво предприема Айвърс относно Тоци? Този въпрос продължава да ме безпокои.

— Повикал е бившият партньор на Тоци, който беше излязъл в пенсия, да го търси. Някакъв тип на име Гибънс.

Варга имаше скептичен вид.

— А какво казва Вашингтон?

Кини се ухили и поклати глава.

— Айвърс гледа да замаже нещата. Тревожи се за кариерата си. Мисли си, че ако успее да намери Тоци, преди ония във Вашингтон да са надушили, може да си спести неудобството да обяснява как така точно в неговото управление се е появил агент ренегат. Само някои от

колегите при нас знаят за това в момента. Айвърс полага огромни усилия да потули цялата история.

Варга допи кафето си.

— Искам да се включиш. За да знаем какво прави Тоци.

Кини не обичаше Варга да му дава нареждания относно работата му в бюрото. Това си беше негова територия.

— Вече съм го намислил. Когато му дойде моментът, ще предложа на Айвърс да ме сложи да помагам на Гибънс в издирването на Тоци. Айвърс ще разсъди и ще реши, че това е най-логичният вариант. Като изключим Гибънс, в момента съм единственият оперативен агент, който знае за Тоци, понеже аз извърших огледа в апартамента на Мидата. Никога не съм работил с Тоци, следователно той не ме познава по лице. Ако Гибънс не го открие до една-две седмици, ще отида при Айвърс и ще поговоря с него. Бас държа, той ще е толкова подлудял от притеснение, че ще се съгласи.

Известно време Варга само го гледаше. Мислеше.

— Окей — каза тихо той, кимна, а после се пресегна, взе бутилката бира пред Кини и доизпи останалото в нея. — Това как ще се отрази на другата ти работа?

Кини поклати отрицателно глава.

— Не се тревожи. Ходя в Атлантик Сити поне веднъж седмично. Вече съм уредил един магазин и действам за още четири в района. Имаме да оправим и склада в Маргейт, а освен това ми светнаха за някакъв „фитилджия“, който живеел някъде там наблизо. Малко бил чалнат, ветеран от Виетнам, който не можел да си намери работа, но иначе е чист пред полицията. Проверих.

Варга въобще не реагира, дебелилото му копеле. Поне малко да го беше похвалил.

— Дай ми знак, ако я закъсаш с този Тоци. Искам операцията в Атлантик Сити да бъде задвижена в най-скоро време.

— Не се притеснявай. Всичко ще бъде готово до шест седмици. Максимум осем. — Ега ти бабата.

Варга пак започна да кима.

— Помисли ли си за оная работа със „сервирането“, за която бях помолил? — смени рязко темата той.

— Аха. За колко души става въпрос?

— Само един.

— Кой?

— Орландо Гусман. Независим пласьор от Източна Флорида, който си мисли, че може да мине и без мен. Устата му знае много, а на мен това не ми харесва. Останалите независими трябва да видят, че вече няма да могат да работят самостоятелно. Разбираш ли за какво говоря?

— Искаш да им дадеш урок. Ясно.

— Значи предложението те интересува?

Кини разклати бирата в чашата си, докато обмисляше отговора си. В убийството няма нищо кой знае какво особено и погледнато безпристрастно, разликата между това дали ще теглиш ножа на някого, или ще го направиш на решето не е много голяма. Резултатът е все същият — мъртвият си е мъртъв. Рязането на глави просто беше нещо, с което той се справяше по-добре от другите само защото на тях не им стиска. Не че на него самия му доставя удоволствие да го прави. Никак даже.

— Спомена за трийсет хиляди, нали?

Варга кимна.

— Аз ще уредя всичко. Ти само ела.

Кини взе един чист нож за масло от масата и го хвана като скалпел, с опънат по горния му ръб показалец.

— Трябва ли да си нося от моите?

Варга поклати отрицателно глава.

— Ножовете ще те чакат на място.

Кини се почеса по темето. Чудеше се дали има смисъл да се опита да вдигне цената.

— Я ми кажи — внезапно го попита Варга. — Как са децата, Стив? — Беше се ухилил насреща му като турчин.

— Добре са. — Кини остави ножа на масата. — Хубаво. Ще го направя. — Мръсен дебелак.

— Другата седмица по някое време ще ти дам подробностите. — Варга извади една двадесетачка от страничния джоб на самото си, хвърли я на масата, а после вдигна два пръста и повика Фини.

Кини видя в огледалото как гангстерчето се изправи от столчето си пред бара, обърна се с лице към Варга и застана с разкрасени крака и наклонена глава, все едно че е някакъв особено печен тип, като Джими Кагни^[2] например. Да си умреш от смях.

— Ще ти се обадя — каза Варга и се надигна да излезе от сепарето.

— Добре. Всичко хубаво.

Варга се изправи над него и го погледна в очите.

— Аха... и на теб.

Кини се замисли за къщата си в предградията, за разположението на стаите на втория етаж и на прозорците на първия и кои от тях са частично закрити от храстите. Запита се колко ли ще му струва да си постави добра алармена инсталация. Погледна в огледалото и видя как огромните бедра на Варга минаха през вратата. Мръсен дебелак.

[1] Градче в щата Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Джеймс Кагни (1899–1986) — актьор, известен с ролите си в гангстерски филми. — Б.пр. ↑

5.

На Тоци ужасно му се искаше да си разкопчае яката, но знаеше, че няма как. Един висш банков служител не би го направил. Вместо това той чинно седеше с изправен гръб и прилично кръстосани крака, да не му се мачкат панталоните, и прелистваше някакъв стар брой на „Дейтамейшън“. Спря се на статията за системите CANCAM за дребни производители, понеже му се стори, че това е материалът, от който би се заинтересувал един банков мениджър. Той прочете първите няколко абзаца, като непрекъснато се питаше какви, по дяволите, са тия идиотски системи. Хвърли един поглед към секретарката. Тя записваше съсредоточено никакво телефонно съобщение на един от онези розови бележници, специално за такива случаи.

Един banker би ли се пуснал на подобно момиче, запитва се Тоци. Защо пък не? Продължи да се възхищава на анатомията ѝ до момента, в който разговорната уредба на бюрото ѝ се включи и тя внезапно вдигна очи към него.

— Господин Томпсън? — попита го тя, придържайки слушалката до ухото си, и му отправи най-ослепителната усмивка, която бе получавал от жена напоследък. — Госпожа Варга ще ви приеме сега.

Тоци се усмихна на привлекателната брюнетка и тя му отвърна с още по-сърдечна усмивка. На стената над главата ѝ с дебели хромирани букви бе изписано името на компанията — „Дейтарич Инк“.

— Прекосете фойето — упъти го брюнетката, — а после завийте надясно. Стаята на госпожа Варга е ъгловата.

— Благодаря — отвърна Тоци.

Той си взе куфарчето, в което, с изключение на деветмилиметровата „Берета“, пъхната в непрочетения вчерашен брой на „Уолстрийт джърнъл“, нямаше нищо друго. Хич не му беше приятно да си оставя оръжието там и то да не му е подръка, но хубавият му двуреден костюм, скроен по европейската мода, беше прекалено втален и нямаше как да си сложи не само кобур, но дори и

един пълнител под колана, а в случая впечатлението, което правеше, щеше да бъде по-важно от достъпността на оръжието.

Той сви надясно по постлания с мокет коридор, като внимателно контролираше походката си. Ченгетата ходят по особен начин, така му бе казала веднъж една позната. Стига да знаеш как, можеш да надушиш ченгето през една пряка. За съжаление тя така и не му обясни кое толкова издава полицаите. Все едно, погледнато чисто технически, той вече не е полицай, а федерален. Тоци хвърляше по едно око през отворените врати на стаите, край които минаваше. Във всяка от тях имаше някакви шефове с напрегнати лица и телефонни слушалки на рамото, а до тях мигаха зелените екрани на компютрите. Никой от тези типове не изглеждаше да е на повече от трийсет.

В края на коридора точно до вратата на госпожа Варга имаше голям панорамен прозорец. На преден план се виждаха две черни тантурести административни сгради във футуристичен стил, целите от стомана и стъкло. По-назад хвърчаха колите по магистралата.

Тоци надникна през вратата.

— Госпожа Варта? — попита той и се постара да се усмихне сърдечно: — Робърт Томпсън.

И тази беше брюнетка и го гледаше втренчено иззад огромното бюро. Високите скули ѝ придаваха хитър и неотстъпчив вид, същински тартор в пола. Беше облечена в сив камгарен костюм и копринена блуза в прасковен цвят с яка панделка, в която имаше забодена златна игла, и носеше дрехите си като броня. Тъглчетата на овалните ѝ тъмни очи бяха леко обърнати нагоре. Класически сицилиански подозрителни очи; съвсем като тези на татенцето ѝ.

— Моля, седнете... господин Томпсън. — В начина, по който го каза, прозвуча някаква язвителна нотка. Тоци веднага съжали, че работи сам по случая, а не с Гибънс. Гибънс винаги по-добре се справяше с ролята на бизнесмен. Англосаксонците изглеждаха някак повече на място в канцелариите, по-правдоподобно.

Докато сядаше, забеляза месинговата табелка с името ѝ на бюрото: ДЖОАН К. ВАРГА. Защо, по дяволите, продължава да носи името му? После обаче съобрази, че бащината ѝ фамилия сигурно също ѝ създава неудобство в деловите среди. И все пак на Тоци му беше някак по-приятно да си мисли за нея като Джоан Колесано.

Той посегна към джобчето на самото си и извади фалшивата визитка, която си бе приготвил: Робърт У. Томпсън, вицепрезидент, връзки с клиентите, Ситибанк. Тя въобще не я погледна, а внезапно стана и отиде да затвори вратата.

Тоци усети празнота в стомаха. Имаше чувството, че се е издънил, преди дори да е започнал.

— Госпожо Варга, имаме един малко необичаен проблем и се надявам, че ще можете да ни помогнете. Виждате ли, вашият бивш съпруг...

— Всъщност ние не сме разведени — пресече го тя рязко и се върна зад бюрото си.

— Оо... Е, да мина на въпроса. Господин Варга закупи няколко депозитни сертификата от Ситибанк, всичките с отдалечен срок на изплащане. Техният падеж вече дойде и в момента те струват повече от осемдесет хиляди долара. Затруднението ни, разбираемо, идва от невъзможността да влезем във връзка с него, за да установим дали иска да реинвестира тези пари в нови ДС, или да ги вземе в брой.

Още щом се чу да казва „да си ги вземе в брой“, Тоци реши, че е направил грешка. Сигурно има по-професионален банков термин. Само че вече няма как да си върне думите назад, най-добре е да продължава да говори и да се надява, че тя няма да заподозре нищо.

— Опитяхме да се свържем с него чрез Министерството на правосъдието — аз лично обсъдих въпроса с хората, които отговарят за Програмата за закрила на свидетелите, но това беше преди осем месеца, а все още не сме подучили задоволителен отговор. Ситибанк е в малко деликатно положение в правно отношение. Не можем да задържаме парите му без изричното му нареждане как иска да ги инвестира и все пак не можем да ги третираме така, както бихме третирали примерно имуществото на починал клиент. Ето защо, госпожо Варга, се надявахме, че може би ще ни помогнете да влезем във връзка с него... ако това е възможно.

Тя гледеше през него и непреклонните ѝ сицилиански очи сякаш го чакаха да затъне докрай в блатото.

— Кого, по дяволите, мислите, че заблуждавате? — попита тя.

— Извинете?

Тя си запали цигара и я остави да гори между пръстите ѝ, облегнала лакти на бюрото. Ноктите ѝ бяха лакирани в яркочервено.

— Господин Томпсън, когато бях във втори клас, един ден се върнах от училище и намерих някакви непознати мъже, седнали с татко в гостната. Бяха облечени с тъмни костюми и палта и не си бяха свалили шапките. Единият от тях се опита да се държи мило с мен и ме попита как е минало училището, но баща ми му каза да си затваря устата и да ме остави на мира. После ме накара да отида в кухнята при майка ми да си взема сладки и мляко. Когато се върнах, всички си бяха тръгнали, татко също. Това бяха федерални агенти, дошли да арестуват баща ми.

Обзалагам се, че и Гибънс е бил с тях, помисли си Тони.

— През живота си съм се срещала с много ченгета, господин Томпсън. Градски ченгета, щатски ченгета. Всякакви федерални ченгета, агенти на ФБР, данъчни агенти, съдебни пристави. Както може би се досещате, дъщерята на големия лош мафиот рано или късно става специалист по ченгетата. Има нещо у всички тях, без значение дали са в униформа, или участват в секретна операция, независимо от чина им. Нещо, което винаги подушвам. И знаете ли, господин Томпсън? Вие смърдите отдалече.

Той не се сдържа и се ухили. Започваше да я харесва.

— Госпожо Варта, нима намекувате, че съм полицай? — Законното възмущение не му се удаде особено добре, но какво от това? Работата му бе спукана.

— Абсолютно съм сигурна, че сте някакво ченге. Тази сутрин се обадох в Ситибанк. Във „Връзки с клиентите“ няма никакъв Робърт Томпсън. Не е трябвало да си записвате час за среща с мен. Повечето от тайните агенти просто пристигат, извиняват се и казват, че случайно минават отгук, или измислят нещо още по-неубедително.

— Вие не сте човек, който би приел посетители без предварителна уговорка, госпожо Варга, дори и от Ситибанк. Вицепрезидентите на корпорации обикновено искат да се запишеш за прием.

Тя се усмихна и се облегна на високия въртящ се кожен стол.

— Животът е трудно нещо — каза тя и добави мислено: „И би могъл да бъде много по-труден.“

Тоци си разкопча яката и разхлаби вратовръзката си.

— Не знам какво да кажа.

— О, я стига. Няма да се откажете толкова лесно, нали?

Тоци покри устните си с юмрук и кимна замислено.

— Добре, да предположим, че съм ченге. Какво мислите, че търся при вас?

— Ами след като идвате с тия врели-некипели за ДС-тата на Ричи, предполагам, че има нещо общо с него.

— И какво искам да знам за него?

Тя взе едно ножче за писма от нефрит и го хвана по дължина с показалците на двете си ръце. Знаеше много добре какво търси при нея.

— Виж, това е интересен въпрос, като се има предвид, че вашите си го кътат покрай Програмата за закрила на свидетелите. Само не ми казвайте, че след толкова време сте започнали да се съмнявате в евангелието, разтълкувано от Ричи Варга?

— Имате предвид показанията на Варга пред Върховния съд срещу баща ви и другите... — той нарочно направи пауза, сякаш търси подходяща дума — предполагаеми мафиотски босове?

— Алилуя — промърмори тя. Откъде ли са го изровили тоя?

— Доколкото разбирам, смятате, че съпругът ви е изиграл баща ви?

— Меко казано. Знаете ли на колко хора съсипа живота той с тези показания? И колко хора бяха убити заради него? Знаете ли? Ричи пося ужасни съмнения в главите на мнозина. Откак се разприказва, те вече не си вярват един на друг. А във всяка работа, господин Томпсън, ако не можеш да имаш доверие на някого, то той не ти е нужен. Понякога изненадваше самата себе си с подобна прямота. Едва се удържаше да не се разсмее.

— Тези хора, за които споменахте, са другите босове, издадени от Ричи, нали?

— Не само те. Всички надолу в йерархията. — Тя поклати глава. — Вие, момчета, май така и не разбрахте. Ричи Варга унищожи нийоркските фамилии. Той ги предаде и им скрои царски номер, взриви системата. И всичко това дяволският му Ричи постигна абсолютно сам. — Непреклонните й очи хвърляха яростни светкавици.

— И какво остана след него? Босове, помощници, редови членове — всички те или са мъртви, или се крият — продължи Тоци. — Никой вече на никого не се подчинява. Напълни се с дребни

мошеници и разни на свободна практика. И много хора започват да изпитват последиците на гърба си.

— Точно така, господин Томпсън. Само че след като знаете всичко това, какво търсите при мен?

— Търся Ричи, госпожо Варга. Искам да науча нещо повече за Ричи.

— Защо не отидете да разговаряте със самия него? Той е приказливо момче.

Тоци не отговори. Тя се наведе напред и остави ножа за хартия върху попивателната. Загледа се за малко в лицето му.

— Ти май наистина не си ченге, а? Искаш да разбереш къде е Ричи. Някой най-после е наредил да му светят маслото. — Тя отпусна мускулите на лицето си за пръв път. Надяваше се, че е убедителна.

Тоци не отвърна.

Тя вдигна очи към тавана и разтърси гъстата си тъмна коса.

— Майчице мила, де да можех да ти помогна.

— Значи не знаете къде е?

Тя го погледна ядосано.

— Ако знаех, сега нямаше да е жив. Баща ми щеше да се погрижи за това.

— След като баща ви все още има връзки, защо не могат да издирят Ричи?

Джоан пак взе ножчето за хартия и го хвана за острието, сякаш се канеше да го хвърли.

— За кого работите?

Тоци я гледаше, без да отговори.

— Не работите за баща ми, поне това знам. Следователно остават Джовинацо, Мистрета или Лукарели. Или пък и тримата заедно. — Тя се запита как ли ще реагира при споменаването на тези имена. Ще реши ли, че знае повече, отколкото се полага на една невинна жена?

— Защо ще работя за тях?

Тя се изсмя високо. Отговорът беше очебиен.

— Едно нещо е да предадеш някоя от фамилиите, но да предадеш и трите най-големи нюйоркски фамилии и да се измъкнеш невинен е направо немислимо. Залогът е твърде висок — опетнена чест. Според техните разбирания Ричи трябва да умре.

— А вие? Искате ли да умре?

— Нека да кажем, че няма да бъда скърбяща вдовица.

— Но няма да тръгнете да събирате волни пожертвувания за куршуми?

— Вижте, господин Томпсън, аз не съм дясната ръка на татенцето мафиот, ако за това намекувате. Работя в тази компания от шест години и се гордея с положението си тук. Нямам нищо общо с делата на баща ми и неговите приятелчета.

„Само дето си била женена за Ричи Варга, а той едва ли би могъл да мине за «господин Чисти ръце»“.

— Баща ми го уреди, когато бях на деветнадесет. По това време Ричи беше доста симпатичен и още не се беше превърнал в лоена топка. Пилееше парите си с лека ръка и баща ми го обичаше като роден син. Аз пък харесвах нещата, които се купуват с пари, и исках да угодя на стареца, ето защо се омъжих за него. Съвсем просто е.

— Обичахте ли го?

Джоан се залюля на стола си и му хвърли саркастичен поглед, в който се четеше въпроса: „А ти как мислиш?“.

Тоци изглеждаше притеснен.

Тя се завъртя към прозореца и се загледа в прелитащите по магистралата коли. Въздъхна и се запита колко дълго ще упорства още този тип.

— Ричи е някъде навън, с ново име, нов адрес, а може би и нова съпруга, кой знае? Чувала съм, че правителството урежда дори пластични операции за някои от свидетелите. Ако са му предложили, Ричи със сигурност си е сменил физиономията. Той взема всичко, до което се докопа. И все пак е смешно. Нанесе толкова вреда, а най-накрая излезе, че е герой, защото бил сътрудничил на федералните прокурори. Стопроцентов американец. Прецака всички ни... и се измъкна невредим.

Тоци стисна устни и кимна в съгласие. Малко след това си грабна куфарчето и стана да си върви. Тя се обърна и го погледна. Изглеждаше разочарован. Сигурно не му се нравеше мисълта, че изпитва съчувствие към дъщерята на Джулс Колесано, най-малко пък към нея.

Тя отклони очи и на устните ѝ заигра една дяволита усмивчица.

— Е, има нещо... — тя спря престорено срамежливо.

— Какво е то?

Тя погледна часовника на ръката си.

— Поканете ме на обед, господин Томпсън, и ще го обсъдим.

6.

Започваше да става досадно. Гибънс най-после си свали сакото и го провеси върху облегалката на розовия пластмасов кухненски стол, на който седеше. Нави ръкавите си, но якичката на ризата му и вратовръзката останаха така, както си бяха. В добрите стари времена агентът нямаше право да си разкопчава якичката, когато е на служба. За Гибънс това вече се бе превърнало в навик.

В малкото апартаментче беше горещо и задушно, но той не отвори прозорците. Отворените прозорци издават присъствието ти. Пък и не горещината безпокоеше Гибънс, а самото жилище, мебелировката, невидимото присъствие на старата дама.

Из кухнята се носеше дъх на чесън, домати и мастика. Във всяка стая имаше разпятие, на тоалетката и спалнята — статуетка на Младенеца от Прага в алена плащаница, а над телевизора — портрет на Дева Мария. Даже по ключовете на лампите намираще светии. Гибънс се почуди откъде хората се сдобиват с тези идиотски боклуци. Може би католиците си ги разменят като бейзболни картички.

Остана в кухнята, тъй като дневната беше истинско мъчение. Мебели — имитация на барок, покрити с прозрачен найлон, пластмасови розички в малки бели вазички, един куп дребни порцеланови подаръчета от безброй сватби и снимки на всевъзможни жабари — роднини на старата дама. Гибънс мразеше италианците. Тези, които не членуваха в мафията, бяха дребни мошеници, които се молеха да ги приемат в нея.

От всичките фотографии, дето се търкаляха из гостната, Гибънс разгледа само две по-подробно. Едната беше избеляла цветна снимка в позлатена рамчица на масичката до дивана. На нея тъмнокосо хлапе, може би шест или седемгодишно, се мръщеше срещу фотоапарата от гърба на някакво пони. Маймунче върху пони. Беше почти напълно сигурен, че маймунчето е Тоци.

На другата, тринайсет на осемнайсет, имаше високо, лекомислено на вид девойче, с академична тога и шапка. Това беше

Лорейн в деня на завършването на колежа „Бърнард“, випуск '60.

Гибънс погледна часовника си. Чакаше от четири часа и единадесет минути и започваше малко да му писва. Помнеше много други засади, които бяха продължили далеч по-дълго. Никак не беше забавно, но той се беше научил как да ги изтърпява. Просто трябва да имаш подходяща настройка. Всъщност това беше основното за един агент. Ако Тоци не се появи тази сутрин, ще продължи да се рови, докато открие друга следа, друго място, друга връзка.

Гибънс опипа „Ексакалибур“^[1], своята трийсет и осмица „Колт Кобра“, револверът, който бе носил през цялата си служба във ФБР. Помириса познатия дъх на смазочно масло и кожа, толкова различен от миризмата на старата дама. Още нещо притесняваше Гибънс в този апартамент — останалото да витае тук усещане за самота, отпечатъкът от залеза на живота на една жена, която го е доизживяла съвсем сама в трите малки стаички. Твърде много му напомняше за собствения му апартамент.

Ако Тоци се е настанил тук, сигурно вече щеше да се е върнал. Дори и да е прекарал нощта с жена, никога не е бил от тия, дето остават за сутрешните бъркани яйца и размяната на незначителни реплики.

— Мамицата му — промърмори Гибънс. Мислеше си, че този път го е спипал. Бяха минали две седмици и половина, откак Айвърс отново го бе вкарал в играта. През това време Гибънс бе проучил материалите във ФБР по трите случая, разпитал бе другите агенти за Тоци, издирил бе всичките му гаджета, за които можа да се сети, и беше обиколил старите му свърталища. Но не откри нищо.

После предприе пътуване до квартала, където Тоци е израсъл — Вейлсбърг в Нюарк, — и успя да намери сестра му и няколко братовчеди. Гибънс бе забелязал, че когато извършат нещо безразсъдно, хората понякога се връщат в родните си градове, тъй като се чувстват по-сигурни в позната обстановка. Все едно че тичат вкъщи при мама. Не му се вярваше Тоци да е такъв, но си струваше да опита. Никой обаче не се беше чувал с него, след като го прехвърлили в Монтана, или поне така твърдяха.

Един от братовчедите на Майс, Сал Тоци, правеше автомобилни застраховки в едно магазинче на Южното авеню. Сал много приличаше на Тоци, но беше по-нисък. Когато Гибънс се отби при

него, той беше облечен в черна плетена риза под кремаво спортно сако и не спря да се усмихва през цяло то време, което Гибънс прекара там.

— Ей, я ми кажете истината — внезапно се обади Сал по средата на разговора им. — Майк го изтеглят на висок пост във Вашингтон, прав ли съм? Вие затова сте дошли. Проверка на личностните качества и тем подобни.

Гибънс едва не се изсмя на глас.

— Може би — отвърна той.

— Знаех си — удари Сал по бюрото си. — Винаги съм знаел, че Майк ще ни накара да се гордеем с него. Тоест той вече го е постигнал. Нали знаете, пращаше разни пласъори на наркотици зад решетките, преследваше мафиотите и тем подобни. Куражлия момче е този мой братовчед. Пък е и умен. Моят старец все ми натякваше, че братовчед ми имал само шестици. Децата не бива да бъдат сравнявани, знаете ли това? Създава им се комплекс за малоценност и той им остава за цял живот. Признавам, аз си бях малко мързеливичък, а пък Майк, човече, той беше истински работар. И голям твърдоглавец понякога. Еднорелсов мозък, работар. И голям твърдоглавец понякога. Еднорелсов мозък, така викаше майка му. Е, мога да разбере защо на правителството му е нужен човек като него за някоя специална работа. Кажете ми, какво му гласят?

Доживотен затвор, ако продължава така, отвърна мислено Гибънс и се сдържа да не се усмихне.

— Нямам право да ви съобщя, господин Тоци.

— Трябва да е страшно секретно. Само едно ми кажете — с вътрешните работи ли е свързано, или ще го пратят зад граница? Да речем в Средния изток. Обзалагам се, че е така. Винаги ми се е струвало, че оная история с Монтана е само прикритие на нещо по-голямо.

Гибънс поклати отрицателно глава.

— Моля ви, наистина не мога да говоря. Съжалявам. Трябва да вървя.

Гибънс си представи Сал Тоци в ролята на концесионер, който си с платил тротоарното право и продава тениски и ключодържатели с образа на Майк Тоци.

— Ей, виж, току-що ми хрумна нещо. — Сал се потупа по челото. — Трябва да говорите с братовчедка ми Лорейн. Тя беше много

близка с Майк. Би могла да ви даде ценни сведения.

— Така ли?

— Аха. Тя е доста по-възрастна от мен и Майк, но двамата винаги са се разбирали. Те бяха умниците в семейството. Лорейн ходеше да гледа Майк, когато той беше още хлапе. Трябва да говорите с нея.

Гибънс само кимна.

— Преподавателка е в Принстън. Казва се Лорейн Бърнстейн. Бърнстейн е фамилията ѝ по мъж. Макар че не ми е ясно защо продължава да я носи. Бракът им не трая и година. След сватбата разбрала, че оня мръсник е обратен. Мене ако питат не можа да го преживее. Голяма гадост е да ти се случи подобно нещо.

Гибънс не каза нищо. Но на Сал това като че ли не му направи впечатление.

— Горката Лорейн. Не съм я виждал от години. Ходела с някакъв възрастен тип от ФБР, не му знам името. Доколкото разбрах, била го срещнала, преди Майк да се хване на работа във феберето. Вече десет години движела с него. Защо тогава, по дяволите, той кретен не вземе да се ожени за нея? — Сал най-после нервно се изсмя. — Ей, я по-добре да си затварям устата. Де да знам, може пък ти да си гаджето ѝ.

Гибънс поклати глава. Благодарил на Сал и си тръгна, като се питаше дали Лорейн понякога не изпитва подобни чувства. Стана му малко неприятно, като се сети, че с Лорейн ходеха много преди да се запознае с Тоци. Досега никак не му беше минавало през ум, че отношенията му с нея датират отпреди толкова години. Докато отиваше към колата, пресметна, че Тоци сигурно е бил новак в бостънската полиция, кога го срещна Лорейн за пръв път. Направо не е за вярване.

Тоци някога е бил женен, ала бракът му никога не е бил щастлив според него. Гибънс, разбира се, съзнаваше, че партньорите имат навик да си придирият дори когато нещата не вървят чак толкова зле. Просто естеството на работата е такова — ровичкането в мръсотията често изважда на показ собствената ти лошотия. Хрумна му, че всъщност съпругата на Тоци може би не е такава змия, каквато той винаги я изкарваше. Все да е имало нещо хубаво у нея, след като си я избрал за съпруга. Може би сега, като се е озовал на тясно, горчивите му спомени са се посмекчили и той е потърсил утеха при нея. Гибънс

реши да отиде до Род Айлънд и да си поговори с бившата госпожа Тоци.

Откри я в изложбената зала на бащината ѝ фабрика за лампи и полилеи в покрайнините на Провидънс. Не приличаше на сексапилните парчета, с които обикновено свързваше представата си за Тоци. Беше убийствено спретната, с идеално подравнено бретонче и всяко косъмче на бледорусата ѝ коса беше на мястото си. Гибънс обърна внимание на плохите на плисираната ѝ пола — те бяха също толкова свършени. А пък той си мислеше, че жените вече не носят плисирани поли. Гласът ѝ беше висок и мелодичен, говореше преднамерено правилно със силен новоанглийски акцент. Още щом я попита дали се е чувала наскоро с Тоци, разбра по неясното объркване в очите ѝ, че е дошъл напразно. Определено тази порцеланова кукличка не бе в състояние да дари утеха или съчувствие на когото и да било. Ала след като така или иначе беше тук и тъй като винаги бе изпитвал малко любопитство към миналото на Тоци, реши да ѝ зададе няколко въпроса, пък каквото ще да става.

Тя му предложи кафе в широка, крехка на вид чашчица, демонстрирайки механичната сърдечност, която вероятно прилагаше в отношенията си с клиентите. Той взе чашката и чинийката и ги погледна намръщено. Деликатната съдинка имаше от ония идиотски дръжчици, дето човек не може да си пъхне пръста в тях.

— Имате ли нещо против да ви задам няколко въпроса, госпожо...?

— Разбира се, че нямам. И нося моминското си име, Хауърд.

— Кога всъщност видяхте Тоци за последен път?

— Оо... трябва да е било преди четири години. В съда. — Точно така го произнесе: „съда“, с отворено „а“.

— Деца?

Тя поклати отрицателно глава и Гибънс се запита дали въобще е в състояние да участва в продължаването на човешкия род.

— Защо се разведохте, ако ми позволите да ви запитам?

— Това ще ви помогне ли да го намерите? — Въпросът, изглежда, я подразни, тъй като за момент в ъгълчетата на устата ѝ се очертаха бръчици. Единствената проява на характер до този момент.

— Би могло. Колкото повече знам за него, толкова по-лесно ще ми бъде да си представя начина му на мислене.

— Има ли законен начин да ме накарате да ви кажа? Да ми пратите призовка или нещо такова?

— Ако е много важно, мисля, че да.

— Е... какво пък, четири години минаха все пак, сигурно вече е без значение.

— Може би не е. — Гибънс се усмихна и ѝ кимна насърчително, така както си представяше, че правят разбраните бащи.

Тя го погледна право в лицето с широко отворени тъмносини очи.

— Баща ми ме накара.

Гибънс си знаеше, че не бива да я съди.

— А той защо искаше да се разведете?

— Майкъл не пожела да се захване със семейния бизнес. — Тя му посочи с плавен замах блещукащите лампи и полилеи около себе си, сякаш бе от ония момичета, които показват наградите в телевизионните предавания. — Баща ми искаше да го вземе и да го направи вицепрезидент. Беше готов на всичко, само и само да го откаже от ФБР.

Гибънс остави изящната чашчица.

— Баща ви има ли нещо против ФБР?

— Не съвсем, не. Случвало се е да му правят ревизия, но в бизнеса с осветителни тела това става с всеки рано или късно. Не, баща ми просто смяташе, че да си агент, е прекалено опасно.

— Вие единствено дете ли сте, госпожо Хауърд?

Очите ѝ се отвориха широко.

— Не, имам по-голяма сестра, Лори. Живее в Калифорния.

Гибънс кимна мъдро.

— Благодаря ви, госпожо Хауърд. Мисля, че това е всичко. Много ми помогнахте.

Той стана, сложи си шапката и остави порцелановата кукла с големите очи сама сред ослепителния блясък на изложбената зала.

На следващия ден Гибънс накара отдел „Проучване“ на манхатънското управление да предприеме широкомащабно издирване на името Тоци във всички вестници в окръга източно от Мисисипи през последните две години. Не че имаше някаква конкретна цел, просто се надяваше нещо да изскочи от само себе си. Така и стана.

Отделът намери двадесет и две споменавания на името Тоци. Едно от тях беше в некролога за някоя си Кармела Тоци от Блумфилд, Ню Джърси, публикуван в нюаркския „Стар Леджър“. Починалата се оказа леля на Тоци. Нещо накара Гибънс да се порови малко повече и той откри доста интересни работи в жилището ѝ. Картончето с името ѝ не бе махнато от спретнатото табло със звънци във фойето. Приятното чистичко блокче се намираще в хубав квартал, населен предимно от възрастни хора. В подобни сгради апартаментите рядко остават незаети и имената на табелките обикновено отговарят на истината.

Метална плочка до звъниците известяваше, че сградата се стопанисва от корпорацията „Синия смърч“ от Монклер, ето защо Гибънс отиде да ги навести. Той нарочно изчака обедната почивка и както предполагаше, изкара акъла на мършавото девойче, което работеше там през ваканцията си. С тоя сплеснат нос и дръпнати очи, като някакво безмилостно ацтекско божество, вземаше акъла на доста хора. Мършавото блондинче, оставено само в офиса, направо хлъцна, когато видя служебната му карта. Даже и не помисли да се противопостави на желанието му да види картоната на Кармела Тоци, Брод стрийт 1005, Блумфилд, апартамент 4К. Извини му се притеснено и каза, че всички картони били в компютъра, а после незабавно го отведе в стаята на шефа и му извика данните за госпожа Тоци.

От документацията на фирмата излизаше, че наемът на Кармела Тоци продължава да се плаща. Апартаментът не бе сменял собствениците си от дванадесет години насам. За „Синия смърч“ Кармела Тоци си беше жива.

Когато попита коя банка използва компанията, мършавото девойче му отвърна без никакво колебание. Той ѝ благодари за помощта, а после излезе под палещите лъчи на юлското слънце, прекоси улицата, влезе в едно гръцко кафене и си поръча чаша кафе и парче ябълков пай. След като приключи с втората чаша кафе, набра номера на Айвърс от автомата до тоалетните в задната част на заведението и каза на секретарката му, че иска информация за сметката на „Синия смърч, компания за мениджмънт“ в Първа народна банка — Ню Джърси. На следващата сутрин в манхатънското управление го чакаше бял плик, двадесет на двадесет и пет, пълен с фотокопия на

всички чекове, издадени на „Синия смърч“ от Кармела Тоци през последните шест месеца.

Гибънс си намери едно усамотено местенце в библиотеката и сравни почерка на старата дама от чековете. ФБР естествено разполага със специалисти — графолози във Вашингтон, — но с годините Гибънс бе понаучил това-онова и можеше сам да разбере какво му трябва. Пък и мразеше да изпраща вещевени доказателства в лабораторията — на теб ти е нужен съвсем простичък отговор — „да“ или „не“, — а те ти изпращат цял научен труд.

Почеркът на Кармела Тоци беше изящен и със заврънкулки, леко наклонен надясно. Слагала е чертички на седмиците си, както правят повечето европейци. В някой момент от живота си, изглежда, старателно се е упражнявала в краснопис и е усъвършенствала малките заврънкулки, с които е украсявала буквите си. Гибънс забеляза, че заврънкулките от последните пролет и лято не са така изящни и съвършени, а през зимата отново възстановяват формата си. Първият чек с разкрасени заврънкулки бе от 1 юни миналата година. Според некролога във вестника Кармела Тоци бе починала на 12 май.

Не е зле като за аматьор, Майкъл. Но не е и достатъчно добре.

По всичко личи, че Тоци плаща наема чрез банкова сметка на леля си и подправя почерка ѝ, за да може да използва жилището ѝ. Доста хитро.

Само че Гибънс искаше да знае къде се намира Тоци в момента. Нямаше съмнение, че е бил тук, ала бе трудно да се определи дали продължава да живее в апартамента. Гибънс намери в спалнята два мъжки панталона, няколко ризи, тъмносин костюм, бельо, чорапи и чифт поизтрити кожени баскетболни маратонки с високи кончове. Не е кой знае колко, ако живее тук. Хладилникът също беше потискащо празен. Гибънс малко се разочарова, че не намери мухлясали продукти — винаги си бе представял Тоци като човек, който просто оставя нещата да се съсипват.

Дрезгавата зора отстъпи място на ранното утро и през кухненския прозорец нахлуха слънчеви лъчи. Гибънс осъзна, че Тоци би могъл да бъде навсякъде в този момент, дори може би причаква нова жертва.

Мамицата му...

Гибънс стана, облече си сакото, върна стола до масата, така както го бе намерил, и тръгна към вратата, като се чудеше къде по дяволите да търси Тоци пак, убеден, че скоро ще му съобщят за ново убийство. Само че единственото, което го интересуваше в момента, бе да хапне нещо и да поспи. Той дръпна резето, завъртя безшумно топката на вратата и реши да отложи този въпрос за следобед.

Внезапно вратата рязко се отвори, удари се в рамото на Гибънс и го събори на отрупаната масичка в антрето. Разни джунджурийки се изсипаха на пода и се изпочупиха. Инстинктивно посегна към „Ексакалибур“, преди дори да е видял нападателя си. Докато се отблъскваше от стената с лявата си ръка и се опитваше да се изправи на крака, зърна иззад вратата тила на някакъв мъж. После тя се затръшна и един светкавичен замах с крак ритна ръката, в която държеше оръжието. Зверският удар го улучи, но той не изпусна пистолета.

Гибънс забрави умората си, приклепнал, хвърли се напред и сграбчи нападателя си, преди той да стъпи здраво на крака и да опита още някоя от сложните си бойни маневри. Вкопчени един в друг, те се блъснаха в отсрещната стена на тясното антре и едва когато чу мъжа да ругае и да ръмжи, Гибънс осъзна, че това е Тоци.

В същия миг той се изправи на колене и тикна „Ексакалибур“ в лицето на бившия си партньор. Очите им се срещнаха, ала дулото на автоматичния пистолет на Тоци вече беше забито в плътта под гръдната му кост.

— От колко време чакаш отвън? — поиска да узнае Гибънс ядосано. Идеше му да се удари. Трябваше да усети, че някой го причаква зад вратата. — Откога, Тоци?

— Не знам — поне от час. — Тоци потърка тила си със свободната ръка, а после погледна окървавените си пръсти. — По дяволите.

— Как разбра, че съм тук?

Тоци се ухили и поклати глава.

— Така и не се научи да отваряш врати, Гиб. Цялата ключалка с покрита с пресни драскотини. Оставил си визитната си картичка.

Гибънс никога не бе харесвал нахалството на Тоци.

— Заслужаваш да ти пръсна идиотския...

— Ако го направиш, аз също ще ти пръсна идиотския каквото там беше — отвърна Тоци.

Гибънс погледна надолу към 9-милиметровата „Берета“. Изведнъж му се видя много странно да стои под прицела на партньора си. Не се връзваше.

Тоци започна да се смее и да клати глава.

— Толкова ли е смешно, Тоци?

— Всъщност, не. А пък може и да е, не знам. Просто преди известно време имах странното предчувствие, че ще изпратят теб. Рицарят в блестящата броня, тръгнал да пронизва дракона. И ето, моля, вижте кой е тук.

— Ти ги уби, нали?

Тоци придоби обиден вид.

— Разбира се, че аз, по дяволите. Божичко, ако бюрото не се е досетило, значи са по-големи идиоти, отколкото си...

— Защо? — пресече го Гибънс.

Тоци го изгледа продължително.

— Направо не мога да повярвам, човече. Ако ти не знаеш защо, значи трябва да си пъхна този пистолет в устата и да забравим цялата работа.

Гибънс изчака да види дали няма да последва някой от типичните му красноречиви жестове, примерно да насочи оръжието към себе си за по-голям ефект. Този път обаче не последва нищо такова.

— Откъде да знам защо си убил тези типове? — попита Гибънс.

Тоци се разкреця:

— Просто ми иде да се застрелям, копеле такова, наистина ми иде да го направя. Не съм убил някакви си трима типове, а точно тези тримата. И ти ме питаш защо? Защото, когато работехме по техните случаи, както и да се опитвахме, не можехме да ги вкараме зад решетките. Правилата, човече, идиотските им правила и идиотската им правна система. И тримата бяха затънали до гушата. Ние го знаехме, те го знаеха, всички го знаеха. Само че трябваше да се придържаме към скапаните правила и скапаната система. И тази дяволска система ги остави да си свиркат бе, човек. Наркотрафикант, един, който блудства с деца и случайно се оказва конгресмен на САЩ, и адвокат, който прикрива убийци.

— Отговорът ти не е много задоволителен.

— Ти да не си никакъв видиотен старец, Гибънс? От година си в пенсия и вече си забравил всичко. Нека да ти изнеса опреснителна лекция за действителността, човече. Ти ми поразкри как стават нещата в бюрото, ти ми обясняваше, че в тази страна правото наистина възтържествува. А всичките ония часове, които сме прекарали в засада, когато ми опяваше как Айвърс праща по дяволите добре свършената ни работа и ми втълпяваше, че богатите все се измъкват с подкупи, а съдиите разказват играта на дребните риби и канят едрите на вечеря? Тия неща познати ли са ти, Гиб?

Познати му бяха, но премълча.

— Правя само това, за което винаги сме си говорили — продължи да бълва жлъч Тоци. — Раздавам правосъдие със собствените си ръце, по-просто не може да бъде. Да елиминираш шепа закоравели престъпници е далеч по-добре, отколкото да работиш в рамките на система, която те прави абсолютно безполезен. Поне аз така го виждам.

Гибънс бавно изпусна въздуха от гърдите си. Нямахше какво да отвърне. Напълно бе съгласен с думите на Тоци и си спомняше недоволните тиради в мрака, когато бе му казал всичко това дума по дума. Само че той просто така си приказваше, изкарваше си яда. А Тоци действаше.

— И когато очистиш всичките от списъка си, тогава какво?

— Имам си планове, роднини... зад граница.

Гибънс го изгледа продължително, въздъхна и прибра оръжието си.

— Какво правиш? — възпротиви се Тоци. — Нали трябва да ме застреляш — всъщност как му викат? — да ме „неутрализираш“. Изпратили са те да ме „неутрализираш“, човече. Хайде, направи го. Нали, по дяволите, си служител на закона — направи го!

Пистолетът се тресеше в ръката на Тоци. Гибънс не го беше виждал толкова разстроен и се почувства смутен. Той бавно постави ръката си на топката на вратата.

Тоци внезапно тикна оръжието си под носа му.

— Не искам да те убивам, Гиб, честна дума, но не съм свършил. Захванал съм се с нещо наистина голямо и не желая да ми пречат.

Гибънс усети някаква разяждаща празнота в стомаха си. Впери поглед в оръжието на Тоци, като избягваше да го погледне в очите.

— Прегледах старите досиета. Моето предположение е, че следващата ти цел е или Феликс Крамер, или негово преподобие Майнър.

— Нито един от двамата. В списъка ми има само още едно име... но още не знам кой е той. — Тоци изчака Гибънс да го погледне в очите.

Те се гледаха един друг, само че Тоци като че ли преценяваше дали все още може да има доверие на бившия си партньор. Внезапно той свали оръжието.

— Седни, Гиб. Трябва да ти покажа нещо.

[1] Екскалибур — мечът на крал Артур, с който е раздавал правосъдие. — Б.пр. ↑

7.

Неохотно Гибънс се отпусна на края на покрития с найлон диван, а Тоци влезе в спалнята. Мина му през ум, че момчето може да се върне и да го засипе с дъжд от куршуми, но устоя на желанието да извади собствения си пистолет. Тоци не беше такъв. Даже и да е станал ренегат, Гибънс имаше усещането, че може да се довери на бившия си партньор в това отношение.

След малко Тоци излезе от спалнята с доста неприятно изражение. Той пусна голям дебел плик на масичката пред Гибънс.

— Хвърли им едно око.

Гибънс го отвори и извади една огъната купчинка черно-бели фотографии, двадесет на двадесет и пет. Имаха вид на снимки, правени по време на наблюдение. Той бързо ги прегледа — някакви типове на паркинги, на улицата, в коли, излизащи от коли, — а после забави темпото и започна да ги разпознава. Всички бяха агенти от манхатънското управление.

Тоци взе купчинката от ръцете му и бързо ги прехвърли. После измъкна една снимка и я показа на Гибънс. На нея бяха двамата, седнали пред барплота на някакво заведение.

— Къде ги намери?

Тоци се настани до Гибънс.

— Помниш ли Вини Клементи? Пласьорът на наркотици?

— Е, и?

— Открих ги в неговия апартамент, след като му видях сметката. Вътре има двадесет и шест снимки на общо тридесет и осем агенти. — Дишането на Тоци беше учестено. — И чуй това, той ми знаеше името.

— Кой ти знаеше името?

— Клементи. Гледа ме в лицето, плужекът му с плужек, моли ме за милост и хоп — нарича ме по име. Каза ми „Майки“.

Гибънс разглеждаше снимките, разхвърляни по масичката. Познаваше някои от тези лица повече от двадесет години.

— Клементи знаеше, че се казваш Майкъл — промърмори той разсеяно, опитвайки се да открие връзката. Взря се в собственото си лице на снимката. Беше уморено и сбръчкано, лице на старец. — Някой е следил агентите — заключи тъжно той.

— Точно така. А това означава, че някой е издал агентите — добави Тоци. — Някой, който ни познава. Някой вътрешен.

Стомахът на Гибънс започна да го свива. Внезапно му причерня от яд.

— Какво, по дяволите, е това, Майк? Първо изчезваш, започваш да раздаваш правосъдие, а сега се опитваш да ми кажеш, че си по следите на продажен агент? Какви са тия номера?

Тоци го погледна право в очите, а после отклони поглед.

— Не съм търсил нарочно тия снимки.

— А защо обърна апартамента на Клементи с краката нагоре, а? Бая си се потрудил. Човекът, който извърши огледа на жилището, каза, че извършителят определено е търсил нещо, и то под дърво и камък.

— Кой извърши огледа? — поинтересува се Тоци.

— Защо питаш?

— Познавам ли го?

— Някакъв нов — не му знам името, — току-що са го прехвърлили в Ню Йорк от управлението във Фили^[1]. Какво търсеше в апартамента на Клементи?

— Бележници с адреси, счетоводни книжа, нещо, което да ме насочи към връзката му.

— За да отидеш и да екзекутираш и него?

— Откога си станал защитник на търговци на наркотици, Гиб?

— Откакто един кретен започна да раздава правосъдие.

— Майната ти, Гибънс. И ти, и аз знаем, че това е единственият начин да им го върнем на тези типове. Прекалено едри клечки са, твърде са хитри и плащат на най-добрите адвокати. Мислил съм много. Това е единственият ефективен начин да ги извадим от играта.

Гибънс нямаше намерение да спори. Той бавно изпусна въздуха от гърдите си и остави раздражението да се разсее.

— Каза, че си попаднал на нещо голямо. Дай ми го. Бюрото ще проведе вътрешно разследване.

— Как ли не. Който го е направил, също е вътрешен. Сигурен съм.

— И какво мислиш? — попита Гибънс. Тоци все трябваше да има теория: през всичките им години съвместна работа той винаги успяваше да скърпи някакво решение, ала Шерлок Холмс.

— Чакай да ти покажа нещо.

Тоци прехвърли фотографиите, взе две и ги сложи до тяхната снимка в заведението. Гибънс наблюдаваше ръцете му — бързи ръце с дълги пръсти като на картоиграч, точно каквито ги помнеше. Потното чело обаче беше нещо ново.

— Ето. — Тоци му посочи снимката на агент, облечен в дебело палто, който излизаше от кола на някаква главна улица. Виждаха се облачетата пара от устата му. — Дейв Симънс, нали така? Виж сега в дъното. — Той му обърна внимание на неясна филмова реклама в дъното на снимката. — Виждаш ли какво пише? „Думи на обич“. Тоя филм са го пуснали по кината есента на осемдесет и трета, проверил съм. Беше най-големият филм през годината, остана на екраните през цялата зима. Това означава, че наблюдават нашите от колко — почти три години?

На Гибънс му се стори странно, че Тоци нарече агентите от снимките „нашите“. През всичките си години служба в бюрото никога не беше мислил за него като за някакво братство.

— А сега виж това. — Тоци сграбчи друга снимка. — Там на плота, до кафето ми.

Пред Тоци имаше малка бяла тубичка и смачкана салфетка до нея.

— Хапчета против настинка. Спомням си, че преди три години бях хванал някаква идиотска настинка и не можех да се отърва от нея, та затова вземах от тия хапчета, дето уж те вдигат на крака. Въобще не ми подействаха и носят ми течеше като чешма. Значи тъй, смятам, че е снимана на Стейтън Айлънд. Проверяхме онази строителна компания, помниш ли?

Гибънс кимна.

— Спомням си. Беше февруари — март, осемдесет и четвърта.

Тоци пусна тяхната и грабна трета снимка. На нея се виждаше тълпа прави мъже — повечето пушеха, някои се оглеждаха, а други проучваха бюлетина за надбягванията. В дъното имаше редица гишета за залагания. Фигурите на двама от мъжете, застанали заедно, и двамата около тридесет и пет годишни, бяха оградени. Единият беше

облечен с кожено яке и поло, а другият — със светъл костюм без вратовръзка.

— Козловски и Дрискол. Уверен съм, че е снимана в Акуедъкт. — Тоци почука с показалец по картоната. — По това време те изпълняваха секретна задача, държаха за прикритие склад някъде на Лонг Айленд. Представяха се за дребни търговци на крадени вещи, които се ослушват за нещо по-голямо. Спомням си много добре, защото Козловски дойде да ми покаже идиотската козя брадичка, която си бе пушал. Искаше да му кажа дали прилича достатъчно на италианец.

— И ти какво му отговори?

— Казах му, че на външен вид я е докарал, само че скапаният дъх на колбаси от устата му ще го издаде. — Тоци се разсмя, но си личеше, че не му е до това.

Гибънс се загледа в лицата на двамата агенти.

— Тези момчета са били внедрени, а някой е знаел какви са. — Той поклати глава. — Лошо...

— И става още по-лошо. — Тоци грабна плика и извади изписан на ръка лист. Гибънс веднага разпозна припрения почерк на Тоци. — Това са имената на момчетата, които открих на снимките. Общо тридесет и осем агенти. Само че кой липсва?

Гибънс прегледа списъка набързо, а после се върна на всеки поотделно. Накъде бие Тоци? Той сви рамене и поклати глава.

— Ако тези снимки са правени през зимата и ранната пролет на осемдесет и четвърта, има три много очебийни пропуска.

Три. На Гибънс направо му секна дъхът. Естествено. Ландо, Блейни и Новик. Боже господи...

Той потърка врата си и изгледа остро Тоци. Стомахът му се беше свил на топка. Ландо, Блейни и Новик — тримата мъже, които почти не се познаваха, но чиито имена бяха навеки свързани, винаги се споменаваха заедно и все още караха федералните агенти да преглъщат на сухо и да се замислят с тревога за жените и децата си. Всички знаеха историята им, но за активно действащите по това време агенти тя никога нямаше да избледнее и щеше да им напомня до края на дните им какво би могло да се случи в тази професия.

Всичко започна като ужасна загадка, която отначало дори нямаше отношение към бюрото. Три тела бяха намерени посред обрасла с висока трева поляна зад едно училище в Стамфърд,

Кънектикът. Мъжки тела без глави. Това се случи през късния септември на 1984.

Няколко дни по-късно през последната неделя на месеца един пощальон пристигнал при пощенската кутия на сравнително оживена улица в близост до парка „Ван Кортланд“ в Бронкс по време на първата си обиколка за деня. На земята до нея намерил голям пакет. Тъглите му били доста омачкани и скъсани, сякаш някой се е опитвал да го натика в кутията, но не е успял. Той го вдигнал и веднага си помислил, че дяволската му пратка ще трябва да бъде върната. Била тежка, поне петнадесет — двайсет кила, доколкото можел да прецени, и бил сигурен, че марките по пакета няма да стигнат. Той го обърнал на капака на джипа си и видял почти тридесет марки от двайсет цента, наредени неравномерно по десния край, безброй американски знаменца, набързо откъснати от ролката и налепени как да е, чиито краища се застъпвали. Обратен адрес нямало. После забелязал грижливо изписания с чер флумастер адрес:

ЗА ДИРЕКТОРА

НА ФЕДЕРАЛНО БЮРО ЗА РАЗСЛЕДВАНЕ

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ, 20535

Пощальонът оставил внимателно пакета, отишъл на другата страна на улицата и спрял първата полицейска кола, която минала.

Два часа по-късно на мястото пристигнала колата на нюйоркския отряд за борба с тероризма, който взел пакета в свое разпореждане. Камионите на отряда приличат на гигантски пирожки от преплетени железни брънки и са специално конструирани да издържат на експлозия по време на движение. Те го закарали на полицейското стрелбище в парка „Пелъм Бей“ от другата страна на Бронкс, за да го разгледат и взривят при нужда. Придържайки се към обичайната процедура, човек от отряда сложил пакета под рентгена, за да добият

представа с какво си имат работа. Това, което видял, накарало устата му да пресъхне.

Още същия следобед пакетът бил предаден на патолога, който го отворил в присъствието на техник от лабораторията на ФБР, да не би да пропаднат важни веществени доказателства — отпечатъци от пръсти, мъхчета от плат, косми или слюнка. Вътре намерили това, което им били казали от отряда за борба с тероризма — три човешки глави. Само че рентгеновите снимки не ги били подготвили за останалото — миризмата или първото впечатление от пожълтелите петнясали лица, да не говорим за извадените очи. Три глави, наредени върху поднос от алпака, шест ужасни зеещи дупки, които съзерцавали нищото. Ландо, Блейни и Новик. Според доклада на патологоанатома, спомни си Гибънс, при всяка от трите жертви се наблюдавали признаци на съсирване в разкъсаните очни нерви, което говорело, че очите са изтръгнати преди настъпването на смъртта.

Ландо, Блейни и Новик. Преди да ги убият, и тримата работеха самостоятелно под псевдоним и бяха проникнали в средите на организираната престъпност в трите нюйоркски фамилии. Представяха се за дребни гангстерчета, които душа дават да ги приемат при големите в мафията. Те плуваха сред акули. Ландо имаше канцелария над магазин за водопроводни части в Юниъндейл, откъдето движеше сделките на Сабатини Мистрета по заемите с висока лихва. Блейни приемаше залози в една автомивка на Двадесет и трета улица в Манхатън. Новик работеше в транспортна компания — собственост на един от близките сътрудници на Джо Лукарели и два пъти седмично караше портокали, грейпфрути и кокаин на пазара за зеленчуци в Нюарк. Те плуваха сред акули и акулите им отхапаха главите.

Тоци се загледа през прозореца и промърмори в свития си юмрук.

— Все се сецам за Нина Ландо. И двете момиченца. Голямата сигурно вече е в гимназията. Той ми беше първият партньор в бюрото. Грижеше се за мен, канеше ме на гости, ей такива работи. Даже веднъж се опита да ме сватоса със сестрата на жена си. От този тип хора, с които можеш да си говориш за истинските неща... Добър човек... А пък тази роля бе подготвена за мен.

Гибънс гледаше снимките.

— Ландо, Блейни и Новик, натопени от друг агент... доста сериозно обвинение.

— Обмислил съм всички останали възможности. — Тоци поклати мрачно глава. — Няма друго обяснение — единствено предателство. Иначе откъде въшка като Клементи ще има тези снимки? Само това е.

Главата на Гибънс щеше да се пръсне.

— Ако мафията знае кои сме, при това почти от три години насам, защо не са се опитали да ни премахнат от пътя си?

— Защо? Защото би било глупаво, ето защо. Ако започнат да стрелят по агентите, бюрото просто ще ги замени с други, които няма да познават. Стига им да знаят кои са федералните — така могат да ни следят, да ни държат на разстояние и да ни пращат за зелен хайвер. Ситуацията е направо идеална за тях.

Ето пак. Тоци непрекъснато използваше „ние“, когато говореше за бюрото. Гибънс се подпря с лакти на коленете и се вторачи в обувките си.

— Идеална ситуация — промърмори той под нос. Но каква им е ползата? Съдебните процеси с Варга обезглавиха мафията в Ню Йорк. Лукарели и Мистрета получиха присъди, Джовинацо е под ключ в болницата, прави се на страшно болен и се побърква от лежане, а адвокатите му само отлагат неизбежния край. Всичките им ключови фигури излежават присъди, а малцината, които успяха да се измъкнат, се укриват. И къде, по дяволите, им е ползата? Ама че идеална ситуация.

— И за това все се питам, Гиб, знаеш ли какво?

— Какво?

— Няма значение.

— Така ли?

— Това, което е от значение, е, че някъде в бюрото има предател и ние трябва да го разконспирираме.

— Какво искаш да кажеш с това „ние“?

— Не можем да оставим нещата в ръцете на бюрото. Няма да знаем на кого да имаме доверие.

Гибънс поклати глава.

— Ти си едно побъркано подозрително копеле, да ти кажа.

Лицето на Тоци се изкриви от едва сдържана ярост, юмруците му трепереха.

— Абе ти ще ме изслушаш ли? Гадостите, дето ги вършат ония боклуци по улицата, с всеки изминал ден стават все по-големи. Почти не минава седмица без престрелки на публични места. Куп невинни хора ежедневно стават жертва на това. Градът е заприличал на сцена от уестърн. И откъде да знаем дали оня мръсник в бюрото не продава информация и на неорганизираните? Примерно типове като Клементи? Тия въшки, дето са плъзнали, не са толкова смахнати и обвързани с традициите като предишните семейства, но пък и определено не притежават техния самоконтрол.

Гибънс пак се загледа в снимките — в лицата, които познаваше, мъжете, с които бе работил и на чиито бюра в управлението имаше цветни фотографии на семействата им в рамка.

— Какво по-точно предлагаш, Тоци?

— Имам някоя и друга идея, но ми трябва свобода на действие.

— С други думи, не желаш бюрото да ти върви по петите. Искаш да стана буфер между теб и тях.

Тоци кимна.

— Ще ми бъде необходим и достъп до картотеките на бюрото.

Гибънс въздъхна.

— Страхотно. Използване на поверителни документи с престъпна цел — това ще прибави колко? — поне десетина години към присъдите ни, когато ни хванат.

— Не и ако ние първи ги пипнем. — Тоци отново му се усмихваше широко и нервно.

Гибънс пак погледна бегло снимките.

— Ако ще ти помагам — казвам ако, — искам да съм наясно какви ги вършиш, разбрано ли е?

— Ние сме партньори, Гиб. Винаги сме били такива.

Погледът на Гибънс мина покрай него и се спря на снимката на масичката, оная на хлапето върху понито, малкото маймунче в каубойски костюм. Знаеше, че не бива да го прави, защото, ако помогне на Тоци, самият той ще стане ренегат. Усещаше някаква тежест в гърдите си. Но Тоци беше прав, това беше единственият начин.

Най-накрая Гибънс кимна бавно и Тоци благодарно постави ръка на рамото му. Гибънс се смръщи насреща му. Не обичаше да го докосват.

— И така, Шерлок. Кажете ми каква е тази ваша идея?

— Окей. Ландо, Блейни и Новик работеха за различни фамилии, а пък по всичко личи, че наказателната акция е проведена едновременно срещу тримата. Съвсем нетипично за мафията. Подобно сътрудничество помежду им е почти непознато. Дори и фамилиите да са получили сведения за истинската им самоличност, защо ще се събират заедно за наказанието им?

— Предавам се. Защо?

— Не знам — отвърна Тоци, — но ми се струва, че има един човек, който може да ни каже, някой, който беше много приближен на Лукарели, Мистрета и Джовинацо.

— Ричи Варга?

— Улучи. Преди да ги изпее, той беше златното им момченце. Обичаха го. Имам чувството, че Варга може би знае защо.

Гибънс се изсмя високо.

— Човече, ти си си изпил акъла. Опитвал ли си се някога да разпиташ свидетел, който е под защитата на закона? За да бъде правомерно, трябва да изложиш молбата си на хартия и да я предадеш в Министерството на правосъдието. След това, когато и ако стигнат до нея...

— Министерството да върви на майната си... — ухили се Тоци.
— Аз си имам свои канали.

Гибънс поклати глава и се подсмихна.

— Не се и съмнявам — каза той.

[1] Филадельфия. — Б.пр. ↑

8.

Джоан Колесано Варга мушна езика си в ухото на Тоци.

— Събуждай се, господин Томпсън — измърка тя. — Трябва да вървя на работа.

Тоци се протегна под чаршафите и потърка носа си. Радиочасовникът от нейната страна на леглото бе настроен на станция със сериозна музика. Звукът бе намален — струнен квартет, който изпълняваше нещо съвременно и атонално, — но достатъчно висок, за да дразни.

— Спри тази дивотия — изохка той.

— Само не ми казвай, че си от ония, дето като станат, първата им работа с да си пуснат рок. — Изглеждаше леко разочарована.

— Не съм. — Лъжеше. Малко Брус Спрингстийн или „Дайър стрейтс“ не биха му дошли никак зле в момента. А също и още едно отърколване с Джоан.

Той се обърна към нея, придърпа я и я целуна. Отново го изненада вкусът на тютюн в устата ѝ. Той самият не пушеше, но можеше да се примири с този мирис. Като се има предвид това, което го съпровождаше, кой не би го понесъл?

Тоци сложи дланта си върху тила ѝ, усети великолепието на тъмната ѝ разбъркана коса и се ухили доволно под целувката. Тя беше първата жена с вид на италианка, с която беше спал.

Джоан бавно се отдръпна от него.

— Трябва да вървя на работа — прошепна му тя.

— Нали си вицепрезидент. Няма да те изритат, ако закъснееш. Кажу ми, че си болна, и ще прекараме целия ден в леглото.

Джоан поклати глава и се усмихна. Един гарваново чер кичур се виеше сладно под окото ѝ и го възбуди отново.

— Предложението е съблазнително, господин Томпсън, само че...

— Само че какво? Никога не ти е било толкова гот. Признай си.

Под чаршафите тя прокара нокътя си по дължината на члена му.

— Определено не и с Ричи.

— Нещастник — каза Тоци. — Да е женен за теб и да е в оставка! Направо трагедия.

— За съжаление той виждаше нещата в малко по-различна светлина.

— Нима?

— Иначе не му ставаше, но откъм надежди го раздаваше добре. Опитвахме, той както винаги се проваляше, а после ме напердашваше, за да си излее разочарованието. Не се случваше често... но все пак достатъчно често...

— Някога наранявал ли те е?

— Само веднъж.

Тоци поклати глава. Тези цигулки направо го влудяваха.

— Не мога да повярвам, че баща ти го е оставял безнаказано да върши подобни работи. Бих предположил, че старият Джулс ще го накара горчиво да съжалява, задето е докоснал с пръст дъщеричката му.

— Ричи беше златното момче, предполагаемият наследник. Джулс просто каза на дъщеричката си да си отива вкъщи и да положи по-големи усилия, всичко щяло да се оправи, да не съм се притеснявала. Беше обикнал това копеле. — Тя се обърна по гръб и се загледа в тавана. — Ричи беше като паленце — много ентусиазиран и предан, винаги на разположение, когато потрябва на баща ми. Той затова и го обичаше, защото Ричи никога не го беше разочаровал. Докато не го прекара обаче. Но преди да се случи това, баща ми смяташе Ричи за образец на „добро момче“. Господи, та той го познаваше от детските му години.

— Така ли?

Тя махна къдрицата от окоето си. Тоци би предпочел да я беше оставила.

— Ричи е наполовина кубинец — обясни тя. — Знаеше ли? Баща му работел в едно казино в Ханава, което моят баща притежавал, преди Кастро да поеме управлението. Докато Батиста още беше на власт.

— Не, не го знаех. — Тоци я наблюдаваше как гледа тавана и говори.

— Когато стана революцията, семейството на Ричи напуснало Куба и дошло в Америка. Изглежда, че доста са били закъсали и Мани — бащата на Ричи — отишъл да се срещне с баща ми. Той винаги е смятал Мани за свестен тип, затова му дал един от баровете си в Камдън. Работата не с била нищо особено, но за свекъра ми беше чест да служи на Джулс Колесано. Нали ги знаеш латиноамериканците с тяхното идиотско „ах, колко много съм ви задължен“. Между другото, Ричи си смени името, не знам дали ти е известно. Всъщност то е Варгас. Когато умря баща му, той махна „с“-то, за да прилича повече на италианско име.

— Страхотно. — На Тоци му се искаше ония цигулки по радиото да се пръснат на парчета.

— Както и да е, Мани вкара Ричи и бизнеса и все гледаше да покаже колко много синчето му зачита баща ми и неговите приятели от организацията. Баща ми направо не усети как му влязоха под кожата. След като Мани умря, моят старец взе Ричи под крилото си — синът, който не бе имал. Скоро след това някак от само себе си беше прието, че ще се оженим.

Истински Рики и Луси^[1].

— От колко време сте женени — попита Тоци.

— Нали ти казах, формално ние все още сме съпрузи. Сигурно бих могла да получа развод, предполагам, но докато продължава да се крие, едва ли си струва труда. А и представи си каква шумотевица ще се вдигне, ако трябва да се яви в съда, като се има предвид, че е под закрилата на Програмата за свидетелите.

— А докато бяхте женени — тоест докато живеехте заедно, — някога имала ли си повод да се съмняваш, че работата му не е много чиста и всъщност иска да свие номер на баща ти?

Тя се намръщи срещу Тоци и стисна здраво члена му.

— Защо говорим за него? Нямам намерение да си вземам половин ден почивка, за да си говорим за тоя дръвник.

Тоци се ухили и се повдигна на лакът. Докато пак я целуваше и прокарваше езика си под зъбите ѝ, се пресегна зад нея и завъртя копчето на радиото. Намери по-святна станция и гласът на Дейвид Бауи заля стаята. Тоци бързо намали звука и започна да си припява под нос. „Хайде да танцуваме, ба-да, ба-да, бум, ба-да-дум, дум, дум. Хайде да танцуваме...“

Той обгърна с шепа задника ѝ, зарови лице в цялата тази красива коса и ухапа меката част на ухото ѝ. Бауи щеше да му дойде тъкмо на място.

Тоци усети как тя се пресегна и хвана топките му с двете си ръце. Започна да насочва твърдия му член към себе си и изви гърба си, за да го посрещне. С изненада откри, че тя вече е влажна и сатенено мека. Внезапно влезе докрай, а тя го дърпаше все по-плътено към себе си, задълбаваше в него и увиваше бедрата си около тялото му.

— Застани на колене — прошепна тя.

Той го направи, а тя го прегърна, вдигна се на скута му и се задвижи напред-назад преднамерено и сладостно бавно. Поддържаше равномерен ритъм, като с всяко задълбочаване се изместваше съвсем леко и променяше ъгъла, така че да го подлуди.

А после той усети, че му идва, опита се да го спре и да изчака нея.

— Не се сдържай — каза тя и облиза устните му. — Отпусни се.

Бедрата ѝ се удариха в неговите и той повече не можеше да се владее. Излита такова усещане, че сякаш се вози на алпийско влакче и му предстои най-страшната част — спускането след изкачването — също стягане на стомаха на топка по пътя нагоре, а после бързата загуба на контрол и шеметната тръпка. И през цялото време, самозабравата на екстаза, смътно осъзнаваше, че никога досега не е изживявал нещо подобно с жена. Ни най-малко подобно на това.

Телефонът иззвъня, докато Тоци беше в банята. Джоан се обади от кухнята.

— Ало?

— Какво става там?

Тя спря и отпи една глътка кафе от тъмносинята чаша.

— В момента се къпе. До половин час ще го разкарам.

Чуваше дишането му на другия край. Знаеше, че е бесен.

— Мисля, че ме обича — каза тя и се ухили самодоволно в слушалката. — Правихме го два пъти нощес и още веднъж сутринта.

— Дано да е заразен със СПИН.

Тя се разсмя. Знаеше си, че ще го изкара от кожата му и ѝ беше страшно приятно. Ричи има толкова развито чувство за собственост.

— Всичко е уредено — продължи той. — Гледай да не се мотаеш много.

— Не се притеснявай. Скоро ще изляза.

Тя затвори, взе чашата си и отиде да си дооправи грима.

Малко след десет те седяха на паркинга зад нейния блок и се натискаха като тийнейджъри — той, облегат на калника на колата на братовчед си, тя, в морскосин делови костюм, плътно залепена за него, с ръце около раменете му. На лицата и на двамата бяха изписани идиотски усмивки.

Това надминава всичко, помисли си той.

— Мисля, въ, че трябва да тръгвам каза тя и гърлено се изсмя, а после прекара езика си по зъбите му.

— Казваш го от седем сутринта.

— Знам.

Тоци хвърли поглед към възрастния господин, който ги гледаше кръвнишки от балкона си. Имаше адски вбесен вид като човек, който е платил двеста бона за мъничкия си двустаен апартамент и срещу тази сума не държи да гледа някаква разгонена двойка на паркинга да му показва какво няма никога вече да изпита, ако въобще му се е случвало да го получава. На Тоци не му пукаше особено, но, от друга страна, дъртакът можеше да извика ченгетата, а в момента най-малко му трябваше точно тяхното внимание.

— Е — каза той, — предполагам, че си права. Май ще е по-добре да престанем, преди съседът ти там горе да получи инфаркт.

Тя дори не си направи труда да погледне нагоре, а се натисна с цяло тяло към Тоци и впи устните си в неговите, а езикът ѝ шареше като бесен. Пружините на колата на братовчед му изскърцаха под тежестта на тази невероятна целувка. Тоци внезапно си спомни фразата „целувка на душите“ от гимназията.

Когато най-после се отлепиха един от друг, тя прокара любвеобилно ръка по бузата му, леко го целуна за последно и каза:

— Трябва да вървя. — Обърна се и тръгна.

— Ей — извика той подпре ѝ, — Джоан, може ли — ще те видя ли пак?

Тя обърна глава, усмихна се престорено свенливо и продължи да върви, а точетата ѝ почукваха ритмично.

— От теб зависи, Фантомас. Знаете къде да ме намерите... господин Томпсън. — Тя изрови ключовете от чантата си и отключи вратата на един червено-кафяв „СААБ-900 Турбо“. Изглеждаше нов.

Двигателят запърпори приятно, тя се измъкна на заден, махна му в страничното огледалце и потегли за работа.

Той ѝ помахна в отговор и слезе от капака на сребристия „Нисан“ на братовчед си. Ако Боби знаеше, че съм взел скъпоценната му колица, щеше да подлудее, помисли си Тоци. Само дето няма да разбере, освен ако не провери километража. Тоци си представи как дебеланкото Боби се връща от редовната си командировка в Калифорния, отключва гаража, запалва колата, оставя двигателя да загрее, поглежда километража и получава удар, а после започва да се чуди как така, по дяволите, са влезли в гаража му, взели са автомобила му, навъртели са над три хиляди километра и са го върнали, все едно че не е бил пипан.

Тоци бръкна в джоба си за универсалния ключ, който бе взел „назаем“ от бюрото, и отвори вратата на нисана. Започваше да става горещо, ето защо той си свали якето и се наведе да го хвърли на седалката. Точно тогава усети, че нещо не е наред. Миризмата беше друга, като от дрехите на пушач на пури. Боби палеше цигарите една от друга, но не пушеше пури, още повече малките извити боклуци от Италия, които миришат така. Тоци погледна през предния прозорец. Старецът продължаваше да му се чумери от балкона си.

Внимателно се измъкна от колата и клекна да надзърне под таблото. После се сгъна на две и се опита да види какво има под седалката. Забеляза някаква жълта жица, която не би следвало да е там.

Тоци се изправи и се дръпна на разстояние, като обмисляше възможните варианти. Извика ли ченгетата да я огледат, си губи колелата. Нещо повече, ако разберат по номера чия е, бюрото автоматически ще реши, че той я е взел. Ще проверят кой живее в блока и ще направят връзка с Джоан Варга. Не става.

Само че не може просто така да я изостави. След ден-два домакинът на сградата ще извика да я вдигнат, някое глупаво хлапе ще седне зад кормилото и задникът му ще се пръсне на парчета. Не, не може просто да я остави тук.

По дяволите. Имаше само едно разрешение и то не беше кой знае колко добро.

Тоци отстъпи още няколко крачки до храстите по края на паркинга, където намери строшена буца въглища в пръстта. Той я взе,

претегли на око и си спомни за стареца, който го наблюдаваше от балкона.

— К'во зяпаш бе, дъртак? Я вземи се чупи вътре, твоята мамица — извика му Тоци.

Усети как оня се накокошини.

— Казах, чупи се вътре и си гледай работата.

Старецът изломоти нещо, което Тоци не разбра.

— Ама че упорито магаре — измърмори Тоци, а после му показва среден пръст, което накара оня тип набързо да се прибере вътре, като преди това възмутено му изкрещя, че отива да повика полицията.

— Чудесно, направи го — каза полугласно Тоци, прицели се с буцата и я метна с лекота. Хвърли я по колата, все едно беше конска подкопа.

Буцата закачи крайчеца на вратата, удари се в кормилото и падна на предната седалка. Натискът беше достатъчен, за да откачи скритата пружина на плочката под нея, която падна и направи контакт с така наречената „неокачена бомба за под“. Тоци вече беше залегнал по лице с ръце на главата. От експлозията ушите му изпукаха. Когато вдигна очи, вътрешността на колата на Боби приличаше на пещ, а от прозорците се виеха пламъци и ближеха това, което беше останало от покрива.

По дяволите. Боби щеше да побеснее.

Тоци се изправи, отръска се и бързо започна да се отдалечава. Върви, не тичай, просто изчезни от местопроизшествието, pronto^[2].

Той се огледа през рамо и за миг спря очи на горящите останки. Какво пък, господ за това е създал застраховките, Боби.

Гибънс точно бе захапал една шоколадова бисквита, когато телефонът иззвъня. Той затвори книгата, която четеше, върху пръста си и задъвка замислено. Това беше научен труд за влиянието на тевтонските варвари върху завладелите ги римляни и тяхната чужда култура, разпространила се в империята и устояла на усилията на римляните да я унищожат. Гибънс откриваше доста паралели с настоящето.

Телефонът продължаваше да звъни. Той се изправи на дивана и посегна към слушалката, междувременно изпусна книгата и си изгуби

страницата.

— Ало — обади се, като продължаваше да дъвчи.

— Аз съм.

Позна гласа на Тоци, въпреки че звучеше приглушено и се чуваше шум от улично движение.

— Какво има?

— Някой се опита да ме убие тази сутрин.

Гибънс си взе още една бисквита.

— Не може да бъде.

— Бомба под предната седалка.

— Има ли ти нещо?

— Не, но е възможно да се появят усложнения.

Гибънс спря да преглътне.

— Какви усложнения?

— Колата може да бъде свързана с мен. На братовчед ми е. Той е в Сан Диего по работа и няма да се върне още една-две седмици. Но ако направят връзката с мен и мястото, където се намира, това може да провали всичко. Ей, телефонът ти не се подслушва, нали?

— Надявам се, не.

— Добре, слушай. Братовчед ми се казва Бенедето, а не Тоци, така че отначало връзката няма да е явна. Плюс това всичко стана в Джърси, Мористаун, така че ако повикат бюро, няма да сме ние, а нюаркското управление.

„Ние“, забеляза Гибънс.

— Ти с тази твоя мания за преследване — каза той. — Даже и нюйоркското управление да надуши, по кой начин някакви си ламарини могат да ги отведат до теб?

— Не за това се притеснявам. Колата беше паркирана пред апартамента на Джоан Варга. Ако тръгнат да разпитват из сградата, ще открият, че бившата жена на Ричи Варга живее там. Точно тази връзка не искам да направят.

— Нищо не разбирам.

— И аз. Поне засега.

— Мислиш, че тя те е вкарала в капана?

— Не знам. Не ми се вярва. Бяхме заедно с нея поне двадесет минути, даже половин час.

— И какво правехте?

— Използвай въображението си.

Гибънс взе още една бисквита от пакета и я задържа близо до устата си.

— На тебе май няма да ти дойде акълът. Не й вярвай.

— Ако ми беше устроила капан, нямаше да се мотае там.

— Не й вярвай — повтори Гибънс. — Само си спомни, по дяволите, коя е и какъв е произходът ѝ.

— Добре де. Всичко при нея изглежда законно, но знае ли човек? Просто се налага да ѝ хвърля малко прах в очите. Струва ми се, че може да ме отведе до Варга.

Гибънс слушаше как Тоци се опитва да се прави на печен тип. Беше му пределно ясно, че той спи с мацето и това му харесва. Май дори започва да си пада по нея, глупакът му с глупак.

— Слушай — обади се Тоци, — опитвах се да открия логиката в тая работа. Притеснява ме последователността на събитията. Първо, Варга изиграва тъст си и снабдява с вътрешна информация Мистрета, Джовинацо и Лукарели, като по същество им предава Атлантик Сити. Следват Ландо, Блейни и Новик. После Варга се обръща срещу тримата кръстници и пропява пред Върховния съд. Предполага се, че на организираната престъпност в Ню Йорк е нанесен удар, но за нула време тежките престъпления стават повече отпреди. Сега това, което се питам, е кой финансира тия на „свободната практика“? Дребни пласъори купуват на едро. Не са били достатъчно дълго в бранша, та да имат такъв капитал. Типове като Вини Мидата. Как така се издигнаха толкова бързо?

— Предавам се. Как?

— Мисля, че има нов бос, някой, когото не познаваме, който обаче много хитро действа, без да се показва на сцената. Може цялата тази дейност по улиците да не е случайна и тези типове въобще да не са на свободна практика. Може би има цяла нова фамилия, много могъща фамилия, и тя държи монопола върху Ню Йорк сега, когато Мистрета, Джовинацо и Лукарели са във от играта.

— Интересна теория — каза Гибънс. — Мислиш ли, че ще мине?

— Рано е да се каже. Важното сега е да открием „гнилата ябълка“ в бюрото. Имам чувството, че щом го намерим, всичко ще си дойде на мястото. Включително и това, кой уби Ландо, Блейни и Новик.

— Какво искаш от мен? — Гибънс взе един тъп молив и се огледа за бележник. Разрови купчините книги по масичката, които от години се канеше да прочете. Бележникът го нямаше. По дяволите, ще запомни. Мозъкът му не беше кой знае колко претоварен напоследък.

— Провери досието на Варга — поръча Тоци. — Виж с кого е работил, когато е станал свидетел на обвинението — нали знаеш, федерални, прокурори, пазачи и т.н. Разтърси се за нещо по-особено. И се опитай да вземеш списък на всички агенти, които са работили под чуждо име във фамилиите през последните пет-шест години. Възможно е нашата „гнила ябълка“ да е преминала на другата страна, докато е работил в мафията.

— Ще го имаш — каза Гибънс.

— Ще държа връзка...

— Чакай, искам да знам едно нещо.

— Какво е то?

Гибънс се ухили в слушалката.

— Бивали я?

— А ти как мислиш? — отвърна Тоци и веднага затвори.

Сигналът отекна в ухото на Гибънс, но той не му обърна внимание. Разгледа бисквитата в ръката си, а после я налапа цялата.

[1] Известна двойка комедийни актьори съпрузи, участници в популярно телевизионно шоу. — Б.пр. ↑

[2] Pronto (ит.) — бързо. — Б.пр. ↑

9.

На следващия ден на Гибънс не му провървя. Беше петък и Айвърс нямаше да бъде на работа. Нюйоркският главен специален агент си беше взел седмичната почивка по-рано, за да отиде да прибере сина си от летния лагер в Мейн. Гибънс беше открил, че Айвърс има досадния навик да цъфва най-неочаквано, когато той работи с компютъра и чете досиетата. Дал му бе свободен достъп до материалите, но не му беше обещавал да не си пъха носа в разследването. Айвърс искаше да види задника на Тоци да се пече на огъня и на Гибънс му беше писнало да му дава уклончиви отговори и да му цитира процедурни правила за това, какво точно прави, как го прави и какви цели преследва. Днес, слава богу, щеше да поработи на спокойствие и се канеше да се възползва от ситуацията, за да свърши доста работа.

Към един часа очите вече го смъдяха. Малката му преградка в библиотеката беше затрупана с преписи от показанията на Варга пред Върховния съд. Компютърният екран го гледаше отвисоко от бюрото и светеше в зелено насреща му. Главата му пулсираше, но точно сега не можеше да спре. Почваше да предусеща какво има предвид Тоци. Варга е бил тясно свързан с три мафиотски фамилии в Ню Йорк, уникално постижение за когото и да е било. Тримата босове на фамилиите очевидно са съгласували убийството на Ландо, Блейни и Новик помежду си и ако някой е бил посветен, то това определено е бил Варга. А след като Варга е бил осведомен какви са плановете за удара, твърде е възможно да е знаел и кой е издал агентите.

Гибънс беше съставил списък на агентите, които са работили под псевдоним в трите семейства през последните десет години. Освен Ландо, Блейни и Новик имаше още шестнадесет — четирима във фамилията Мистрета, пет при Джовинацо, и седем — при Лукарели. Гибънс огледа имената. Някои познаваше доста добре, по-младите — почти никак. Само че това не означаваше нищо. Издайникът би могъл да бъде най-добрият ти приятел, най-незабележимият човек на света,

когото никой никога не би заподозрял. Би могъл да бъде всеки от тези 10 души. Гибънс се загледа с празни очи и жълтия служебен бележник, на който бе записал имената в колонка и срещу тях италианското име, което всеки от тях бе използвал и скоби.

Преди да се захване с томовете свидетелски показания, Гибънс беше решил да изчете стандартното досие на Варга във ФБР. Ричи бе роден в Хавана, Куба, на 3 септември 1949 година. Гибънс пресметна възрастта му — след две седмици той щеше да стане на тридесет и седем. Баща му бил нещо като момче за всичко на американската мафия и контролирал хаванските казина. Емануел, „Мани“, Варгас, бащата на Ричи, обожавал гангстерите, защото били „мачо“^[1] и американци. Когато Батиста избягал от Куба през 1959 и революцията на Кастро помела мафията от острова, Варгас преместил жена си и сина си във Филадельфия, където си намерил работа в тамошната организация, по-точно ръководел нощен хазартен клуб в приземието на някакъв бар на име „Ментовият салон“ от другата страна на реката в Камден, Ню Джърси. Както повечето кубинци, напуснали родината си, Варгас станал суперпатриот в новата си страна и често открито възхвалявал Америка, големият враг на световния комунизъм. Гордеел се с факта, че единственият му син носи същото лично име като големия защитник на антикомунизма, тогавашния президент Никсън.

Във филадельфийската организация бащата на Ричи бил пряко подчинен на Джулс Колесано верен неин помощник-шеф, известен като „добрият Джо“ и „душа човек“. Мани очевидно подписвал сина си да угодничи на Колесано, който го харесал вероятно защото въпреки усилията на жена си да го дари със син, имал три дъщери. (Госпожа Колесано изкарала две помятания по този повод, през 1955 и отново през 1956.) Ричи израснал сред атмосферата на казината, баровете и хазартните клубове, но бил кротко, ученолюбиво момче. Завършил подготвителното училище „Сейнт Джоузеф“ във Филадельфия, постъпил в „Светия кръст“ и Устър, Масачузетс, и накрая получил магистърска степен по бизнес администрация в Темпъл. На Колесано му допадал фактът, че Ричи има добро образование. Когато завършил „Светия кръст“, той му подарил нова кола. Години наред Джулс и Мани се шегували, че може да сватосат Ричи и Джоан, най-малката дъщеря на Колесано. През лятото на 1972, след края на първата си година в

колежа, Джоан Колесано наистина се оженила за Ричи, който по това време официално вече бил сменил името си от Варгас на Варга.

В досието на Варга имаше приложена вестникарска изрезка с обявата за бракосъчетанието им. Гибънс внимателно я разгледа. Булката изглеждаше съвсем крехка, с дребно лице, потънало сред гъста дълга коса и бретон до веждите, истинска малка цветопродавачка. От младоженеца лъхаше някаква сънлива благовъзпитаност, той имаше тъмна чуплива коса, дълги бакенбарди и мустаци а ла Сапата^[2], увиснали над белозъбата му усмихната по латиноамерикански уста. Не беше лош, стига да харесваш този тип мъже. Гибънс обърна внимание на елементите от хипи модата в прическите им — и изпита злорадо удоволствие при вида на това доказателство, че дори и мафията не е останала абсолютно незасегната от шейсетте години.

Гибънс се обърна пак към терминала и започна да търси повече информация за предателството в Атлантик Сити. В началото на седемдесетте Атлантик Сити бил тих градец, западащ курорт, в който нямало особено оживена дейност. Джулс Колесано остарявал и не бил вече толкова напорист, ето защо филаделфийската мафия го изпратила в Атлантик Сити, за да надзирава дребните им операции там. На Джулс му харесало на крайбрежието и той взел Джоан и Ричи със себе си, като дал на зетя си бизнесмен да води сметките. В края на краищата на Ричи му било поверено ежедневното ръководене на всички операции в правомощията на Колесано — наркотици, проституция, хазарт, лихварство, охрана, търговците на хранителни стоки, пералните, събирачите на боклук, всичко. Джулс бил сигурен, че Ричи е добро момче, доста способно и ако не друго, то поне надеждно. Подобно разпределение много му допадало. Можел, без да си дава труд, да държи властта и да се наслаждава на това полуоттегляне от активния живот.

Само че това било преди хазартът да бъде узаконен в Атлантик Сити. Точно тогава играта почнала да загрубява.

По традиция градът винаги е бил владение на филаделфийския бос и когато хазартът станал законен на тяхна територия, филаделфийската група съзряла злата мина, източния Лас Вегас. Ала другите сарі^[3] от страната имали свои идеи, особено тримата най-могъщи нюйоркски босове — Сабатини Мистрета, Джо Лукарели и Филип Джовинацо. Те смятали, че най-честно би било Атлантик Сити

да стане отворен град, както Лас Вегас, така че всеки да може да участва в печалбите. Във Фили не виждали нещата по този начин и направо им казали да вървят на майната си. Джулс Колесано уверил шефа си, че е готов да заложи главата си, за да защити своята територия. Окуражен от новото подкрепление биячи, пристигнали от Града на братската любов, Колесано дал ясно да се разбере, че ще бъде безжалостен спрямо всеки, който дойде в Ню Йорк или откъдето и да било другаде и се опита да се прави на интересен в неговия град.

Гибънс разтърка уморените си очи с опакото на ръката си и си представи Колесано като някакъв твърдо глад центурион, изтикан в бронята си, който преди е бил добър пехотинец, но е издигнат на пост, надвишаващ способностите му. Готвел се да защитава крепостта си до последен дъх, а мисълта за пета колона нито за миг не му минала през ума. Какъв ли удар е било за него, когато е разбрал, че любимият му Ричи през цялото време се е умилквал на нюйоркските босове и ги е снабдявал с вътрешна информация за операциите му, благодарение на което те в крайна сметка залели града като чума.

Ричи Варга може да приличал на смотаняк, но трябва да е имал железни нерви, за да извърши такава постъпка. Повече от три години той работил за Колесано, а всъщност шпионирал в полза на Мистрета, Лукарели и Джовинацо. Най-накрая, когато нюйоркчаните държали здраво града в ръцете си, Ричи оповестил истинската си принадлежност, като с това на практика се изплюл в лицето на тъст си.

За жена му в досието пишеше само, че бракът не е бил рай. Гибънс просто прие, че когато Варга е предал тъст си, това е бил краят му.

Той продължи да преглежда досието. Господи, ама че е дълго. Спря за момент и се загледа през цветното стъкло на прозореца в яркооранжевия залез, който се отразяваше по твърдите повърхности на Световния търговски център. Навън сигурно беше жега, в рязък контраст с хладната, слабо осветена стая на отдела.

Погледът му се спря на Хейнс, библиотекаря, сведен над купчина разпечатки. Гибънс го гледаше и не можеше да проумее как така, човек, който има вид на професионален футболист и не може да върже три думи в изречение, се е озовал на поста библиотекар във ФБР? Той изправи гръб, изщрака с кокал четата на пръстите си и се обърна отново към екрана.

Набързо прегледа историята на Варга в нюйоркските фамилии — как е помогнал да заработят заедно, за да може всеки да получи това, което иска, в Атлантик Сити. Мистрета, Лукарели и Джовинацо направо били влюбени в този мръсник. Само Ричи да поискал нещо, и те му го давали. Даже се надпреварвали да му правят скъпи подаръци. Нищо не било достатъчно добро за Ричи. Ама че глупаци. След като бил изиграл Колесано, какво ги е карало да си мислят, че няма да постъпи така и с тях?

И все пак странно, как изведнъж се обръща на 180 градуса. Днес Ричи е галеникът им, а утре само дете не си казва и майчиното мляко пред Върховния съд. Изключително странно. По всичко личи, че тази промяна е била абсолютно немотивирана. Закриляли са го тримата най-могъщи мафиотски босове в страната. Защо праща всичко по дяволите? Нима изведнъж се е уплашил? Или пък, кой знае, открил е религията?

Гибънс потърка устата си и погледна двата дебели тома на масата пред него — свидетелските показания на Варга. Няма да е днес. Той реши да ги занесе къщи и да ги прегледа през почивните дни.

Гибънс завъртя глава и чу как шийките му прешлени изпукаха, а после отново продължи да прехвърля досието, като спираше на случайни места и набързо хвърляше по едно око на останалата част от него. Прескочи местата, отнасящи се до произтеклите от показанията му присъди — всичко това беше известно. Десетки мафиоти попаднаха в затвора, включително Мистрета и Лукарели. Съдебният процес на Джовинацо бе отложен, докато не се оправи от мнимия инфаркт, който бил получил при вестта за предателството на Ричи. Досието завършваше с един кратък абзац след излиянията за неговите жертви.

Ричи Варга в момента се намира под защитата на Програмата за закрила на свидетелите на Министерството на правосъдието. В името на личната му сигурност самоличността му е променена. Всички запитвания относно Варга, които имат отношение към провеждани разследвания, трябва да бъдат представени в писмен вид и одобрени от главния специален агент. Отправените по съответния начин запитвания ще бъдат предадени на

помощник-министъра на правосъдието, отговарящ за Програмата за закрила на свидетелите.

Абсолютен бетон, помисли си Гибънс.

И точно когато реши, че е свършил, с раздражение видя краткото приложение, съдържащо най-разнообразна информация за Варга, събрана, след като е влязъл в Програмата, всевъзможни маловажни лични дреболии. Една бележка привлече погледа на Гибънс: „На Варга е поставена диагноза рак на тестисите, 1979. Отстраняване на увредения орган по хирургически път, болницата «Св. Джуд», Горен Дарби. Пенсилвания, март 1980. Последвало осемнадесетмесечно лечение с радиация и химиотерапия“.

Гибънс изключи терминала, облегна се назад и се загледа в тъмния екран. Рак на топките. „Отстраняване по хирургичен път“. Той потръпна и разтърка чатала си.

Бързо дръпна ръката си оттам, когато чу вратата на стаята да се отваря. През нея проникна флуоресцентна светлина при влизането на някакъв човек, когото Гибънс не познаваше. От младите трябва да е, предположи той.

— Здравсти... Бърт? — каза другият и се насочи към него с протегната ръка. — Бил Кини.

Гибънс го прецени само с един поглед: по-младо копие на главния специален агент. Висок, издокаран, с широка усмивка, остър поглед и физика на атлет. Малко му напомняше за оня певец от състава „Роки“, как му беше името, Джон Денвър, само дето не е толкова анемичен. Беше облечен в хубав син костюм с един тон по-светъл от морскосиньо и бледожълта ленена вратовръзка с цветовете на малките скаути. Гибънс разтърси ръката му — стиска здраво, на четвъртия си пръст има тежък колежански пръстен с голям гранат. Мъжът пъкна другата си ръка в джоба подчертано нехайно и Гибънс забеляза златната верижка, закачена на колана му, чийто край потъваше в джоба му. Сигурно не са ключове, като се има предвид колежанския му вид. Най-вероятно старият златен часовник, останал от дядо му. Определено човек от една категория с главния специален агент, помисли си Гибънс.

— Разбрах, че си ме търсил — каза Кини. — Бях извън града за няколко дни.

— Да, Айвърс ми каза. Искях да те поразпитам за апартамента на Вини Клементи — обясни Гибънс.

— Чел ли си доклада ми?

Гибънс кимна.

— Просто исках да знам какви са ти впечатления оттам. Ако имаш някакви... впечатления, разбираш какво искам да кажа.

— Ами... — Кини придърпа един стол и го възседна на обратно, като се подпря с лакти на облегалката. Дори в тази поза имаше приличен вид. — Май всичко го пише в доклада. Не бих казал, че нещо ми се е видяло необичайно в апартамента на Клементи. Съвременно, крещящо обзавеждане, както би могло да се очаква, но не чак дотам вулгарно. Изглеждаше, все едно си е купил цялата мебелировка наведнъж, за един ден. Не е полагал особено много грижи, липсваха и дребните детайли, незначителните предмети, които като че ли винаги се натрупват, когато поживееш някъде за по-дълго.

Гибънс се сети за купчините книги в собствената си дневна, непрочетени с години. Разбираше много добре за какво говори Кини.

— Шест унции кокаин в кутия от царевична закуска в кухненския шкаф, а също и малко хероин. Не е кой знае колко за търговец с неговата репутация. Зад хладилника имаше и пластмасова торбичка, пълна с пари, малко повече от двеста хиляди долара. Отново сумата не е голяма за пласъор на едро. Хладилникът беше почти празен. Кана бяло вино, няколко бири, кетчуп, никаква истинска храна. Клементи сигурно не е бил особено добър готвач.

Кини се ухили и сви рамене. Гибънс се запита какво ли намира за толкова смешно.

— Освен всичко това — продължи Кини — нямаше почти нищо друго. Доста стерео и видеотехника, телевизори с големи екрани — все скъпа стока. Странното обаче е, че намерих само три албума, няколко касети и една-единствена празна видеокасета.

Гибънс кимна бавно. Можеше да си представи как изглежда апартаментът и му се искаше да беше имал възможността да го огледа, преди отново да бъде даден под наем. Но вече беше прекалено късно.

— С Тоци работехте по този случай преди известно време, нали.

— Аха. Следихме го в продължение на един месец. Копелето беше доста хитро, вършеше всичко по телефона и все представяше нещата така, сякаш си поръчва пица. Не припарваше до стоката на улицата.

— И какво стана?

— Айвърс ни нареди да изоставим разследването. Ако не сме могли да заловим голяма пратка наркотик, не си струвало да си губим времето, Клементи щял да изчезне яко дим. Той обича да го покажат по новините в шест часа, застанал пред маса, отрупана с кокаин, пари, оръжие... нали разбираш.

Кини кимна замислено.

— Чувал съм що за птица е.

И двамата замълчаха. Гибънс си мислеше за апартамента на Клементи — тигърчето Тоци върху кутията от царевичната закуска, големия телевизионен екран, луксозните стереоуредби. Надяваше се да му просветне, но нищо не се получи.

— Е... — Кини посегна към ланеца в джоба си. Той издърпа един златен часовник с форма на шестоъгълник и римски числа по циферблата. Беше доста необикновен, като онези семейни скъпоценности, които някой стар свадлив бостънски banker би оставил в наследство на любимия си син. Гибънс никога досега не бе виждал нещо подобно.

— Трябва да потеглям — обади се Кини. Той стана и отново протегна ръката си. — Радвам се, че се запознахме, Бърт.

Гибънс пое ръката му.

— И аз също, Бил.

— Между другото, как върви?

— Кое?

Кини посочи с глава преписите на масата.

— Разследването. Нещо ново по случая с Тоци?

Гибънс се намръщи и поклати глава.

— Нищо определено все още.

— Е, ако мога с нещо да ти помогни, обади ми се. — Кини стана и тръгна към вратата. — До скоро, Бърт.

— Аха, всичко хубаво.

Гибънс направо не можеше да повярва на ушите си. През цялата му кариера като агент на ФБР за пръв път му се случваше друг агент да

му предложи най-сериозно да му помогне с разследването. Даже и да го беше казал ей така, все пак беше направо невероятно. Може пък да не е чак толкова лошо момчето, нищо че прилича на главния специален агент.

[1] Мъжаги, от испанската дума, която означава мъжки. — Б.пр.

↑

[2] Емилиано Сапата (1877–1919) — мексикански национален герой, известен, освен с големите си мустаци и като водач на селски отряди в Мексиканската буржоазнодемократична революция. — Б.пр.

↑

[3] Глави, главатари (ит.). — Б.пр. ↑

10.

— Тия имена страшно ми харесват — каза тя, докато прелистваше страниците на един от томовете. — „Ирландецът“ Пат Фачиано... „Бълхата“ Луи Мусо.

Тя се засмя, но някак насила. Гибънс знаеше, че се притеснява за Тоци. Той се загледа в лицето ѝ, а после заби поглед под брадичката ѝ. Кожата под нея беше разпъната, както при ония остаряващи кинозвезди, които са си направили няколко пластични операции на лицето, за да изглеждат отново като двадесет и пет годишни момичета, ала вратът им издава истината. Очите му се плъзнаха по почти излязлата вън от разтвореното ѝ кимоно гърда. Лорейн има хубави цици като за четиридесет и седем годишна жена.

Гибънс се облегна назад върху скърцащия ѝ работен стол и се загледа в нея, докато тя прелистваше показанията на Варга и на лицето ѝ се изписваше ту сериозно, ту престорено весело изражение. Направо да я нарисуваш. Лорейн Бърнстейн, професор по средновековна история в Принстън, наведена над разтворения върху старинния ѝ пюпитър том в кабинета ѝ, с покрити до тавана с книги стени, в боровете пред прозореца ѝ пеят птички, тежестта на тялото ѝ е облегната върху единия крак, поставен в позата на победител върху камилското седло, донесено при някакво пътуване до Мароко, великолепият ѝ бюст надзърта през разтворената предница на дългото изрисувано копринено кимоно, в розовите сенки на копринената му подплата с цвят на обички се крие прекрасният триъгълник, а гъстата ѝ черна коса, пронизана от сребърни нишки, е прибрана зад едното ѝ ухо. Изведнъж, като я гледаше как стои там, изпита тъга и се запита защо, по дяволите, не са се оженили досега.

Знаеше отговора, разбира се. Или попе извинението, което намираха един пред друг. Жертвите на два нещастни брака не са си лика-прилика. Тя беше придала чосъровското звучене на фразата и с годините тя се бе превърнала в тяхно мото.

Това, което ги свързваше, по определението на Гибънс, бе „добро интелектуално приятелство със секс“. Страшно им харесваше да са двойка от типа на Мат и Джеф^[1], изпитваха удоволствие от различията помежду им: римлянинът стоик срещу капризната изследователка на средните векове, твърдият федерален срещу мекотелата либералка, тролът^[2] под моста срещу пушещата наргиле стоножка, неговият занемарен тристаен апартамент и нейното приятно непретенциозно жилище във фермерската част на долината Хоупуел. Само че Гибънс вече не обичаше да си спомня за подробностите, ставаше му неприятно. Тези различия му бяха харесвали навярно защото едновременно ги свързваха и леко ги раздалечаваха по стабилни, непротиворечиви орбити.

Той отпи от чашата с кафе, която тя му бе донесла. Нямахше нищо общо с вкуса на машинно масло, с което беше свикнал от евтините ресторанти, и дори този факт също го натъжи. Гибънс тихо въздъхна. Защо, по дяволите, не се бяха събрали.

Тя прихна.

— „Смукача“ Чарли Рикодели? Откъде намират такива имена?

Гибънс сви рамене.

— Знаеш ли защо използват прякори?

Тя поклати глава и отпи от кафето си.

— Подслушването на телефони. Мафиотите почти винаги говорят закодирано. Започнали да използват прякори, за да се измъкват в съда. Ако опитат да ги обвинят в нещо, което са казали по телефона, те отричат всичко и казвали, че са си говорили за смукачи, а не за убийци.

— Интересно — каза тя.

— Много от тези типове получават имената си, когато ги „посвещават“.

— Какво означава това?

— „Посвещаваното“ е официално въвеждане в мафията. Нещо като получаване на рицарско звание. — Той ѝ се усмихна невесело.

— Има си хас. — Тя прелисти още една страница и се зачете.

— Ето един, който ми харесва. „Двете четвърти“ Ники Салерно.

— Тя отново се насили да се засмее.

На Гибънс му идеше да се заплаче.

— Наистина ли смяташ, че това ще ти помогне да намериш Майк?

— Вече съм го намерил.

Тя го погледна с широко отворени очи. В погледа ѝ пробягна гняв, а после разочарование.

— Защо не си ми казал?

— Мислех, че ще бъде по-добре да не знаеш нищо. В правно отношение имам предвид.

— Къде е? Какво прави?

— Захванал се е с нещо голямо — отвърна Гибънс и се надигна от стола. — Реших да му помогна.

— С благословията на бюрото?

Той седна на крайчеца на масата и я погледна право в очите. Тя схвана какъв е отговорът.

Лорейн се опита да извика образа на братовчед си в главата си — на възрастния човек, а не на детето. Нервна енергичност бе първото, което винаги ѝ идваше наум. Тъмнокос и симпатичен, само че е неизменно опасно святкащи очи. Винаги, когато си спомнеше за него, се сещаше за една снимка, която ѝ бе показал в „Нешънъл Джиографик“. Запечатваща се фотография на леопард в нападение, който всеки момент ще настигне бягащата антилопа. По това време беше на десетина години. Тя си спомняше как си помисли, че очите му святкат точно като тези на леопарда, ако се загледаш в тях отблизо.

— Е, как е той?

— Добре. — Гибънс се пресегна за машината си и придърпа преписа, който четеше.

— Чудесно. — Лорейн кимна и отново се почувства изолирана. Знаеше, че няма смисъл да задава повече въпроси. Гибънс само щеше да си стисне още по-здраво устата. Тя се уви плътно в кимоното и отиде до прозореца да погледа утринта. Виждаше я толкова рано единствено когато Гибънс оставаше да преспи. Докато се чудеше в каква ли каша се е забъркал братовчед ѝ, изведнъж я обзе страх.

Гибънс започна да чете от мястото, където беше спрял. Варга даваше показания пред един от заместник държавните прокурори на име Дениз Мънкхаус относно убийството на Пинкър Литвак, израелец, който се опитал да свие полагащата се на фамилията част от един обир на диаманти.

МЪНКХАУС: Господин Варга, как беше прието предложението на господин Литвак, когато той се обърна към фамилията Мистрета за пръв път?

ВАРГА: Хората на Мистрета имаха известни резерви. Литвак твърдеше, че си е създал тесни контакти с търговците на скъпоценни камъни от Четиридесет и седма улица, а пък не беше хасид^[3] и това им се видя съмнително. Смятаха, че единствените хора, които наистина имат информация какво става на Четиридесет и седма, са хасидите. Но по това време Литвак вече се беше сприятелил с двама от близките помощници на Мистрета, Рей Биларди и Джон Ди Марко.

МЪНКХАУС: Как се отрази приятелството на Литвак с господата Биларди и Ди Марко на връзките му с фамилията Мистрета?

ВАРГА: Биларди и Ди Марко казаха на хората на Мистрета, че се познават от известно време с Литвак и са доста сигурни в него. Благодарение на тяхното поръчителство хората на Мистрета решиха да го изслушат.

МЪНКХАУС: Как и къде се състоя това изслушване?

ВАРГА: Проведе се среща в „Римско увеселение“, бар кафене на улица „Мълбъри“. В качеството си на consigliere аз също присъствах на срещата. И Антъни Тромбози беше там. Антъни Тромбози е помощник на Сабатини Мистрета, първият човек след него.

МЪНКХАУС: И какво се случи на това събиране?

ВАРГА: Литвак ни съобщи за група новозабогатели бижутери в града, които купували диамантите си от нов доставчик, чиито камъни пристигали от Русия. Литвак каза, че се очаква голяма пратка руски диаманти. Тя щяла да пристигне на летище „Кенеди“ през Швеция на 10 март 1993. Изглеждаше, че добре се е подготвил. Знаеше с кой полет ще пристигнат диамантите, в кой склад ще прекарат нощта, в какъв сейф ще бъдат оставени и как се охранява складът. Бяхме впечатлени. Той каза на господин Тромбози, че ще може да осъществи удара, ако му дадат Биларди, Ди Марко и още трима гангстери, избрани от тях. Тромбози му отвърна, че предложението му ще бъде разгледано и ще му бъде съобщено.

МЪНКХАУС: Господин Варга, как мислите, защо е потърсил организацията за плана си? Не е ли можел да опита да извърши обира

сам? Или да наеме работна ръка от други източници?

ВАРГА: Така е, но Литвак целеше да получи не само хора. Той искаше да има сигурност. Знаеше, че ако извърши удара сам и това се разчуе, и последната отрепка и Ню Йорк ще се опита да го нападне заради диамантите. Ако обаче задели нещо за фамилията Мистрета, щеше да получи закрила. Трябва да си малоумен, госпожо Мънкхаус, та да се осмелиш да закачиш някой, който участва в санкционирана от организацията операция, а даже и да се намери такъв идиот, опазил господ, той не би просъществувал дълго. Това е основният принцип на действие в мафията. Те осигуряват съвети, закрилата си и сигурност за този тип предприемчиви престъпници, които не могат да получат подобен род услуга по традиционните делови канали. Представете си мафията като комбинация от консултантска фирма, взаимоспомагателна каса, застрахователна компания и полицейски отряд. Тя е конгломерат от най-различни обслужващи звена на незаконна дейност.

МЪНКХАУС: В страната има една разрастваща се организация, известна под името Израелска мафия. Имате ли представа защо господин Литвак не се е обърнал към своите, така да се каже, сънародници, за тези „услуги“, както ги наричате?

ВАРГА: На срещата в „Римско увеселение“ му зададоха този въпрос. Той просто отвърна, че предпочитал да работи с професионалисти, а не с главорези. Това бяха точните му думи. Когато господин Тромбози ги докладвал на господин Мистрета, той останал много доволен от високото му мнение за организацията.

МЪНКХАУС: Когато господин Тромбози потърси господин Литвак след консултацията си с господин Мистрета, какво му каза?

ВАРГА: Тромбози му каза, че фамилията Мистрета иска тридесет процента от евентуалната сума от продажбата на диамантите. От своя страна фамилията Мистрета се задължаваше да му осигури превозните средства, оръжието и да се погрижи за пласирането им. След като те си вземеха своя дял, всеки от петимата действителни участници в обира щеше да получи по десет процента от остатъка. Оттам нататък всичко щеше да си бъде негово. Литвак пресметна нещо с калкулатора на часовника си, преди да отговори. Изчисли, че неговият пай ще е равен на тридесет и пет процента от цялата сума.

Сделката беше справедлива. Той се съгласи и ударът бе извършен по предварителния план.

МЪНКХАУС: Опирайки се на сведенията ви като вътрешен човек във фамилията Мистрета, какво се случи, след като диамантите бяха откраднати?

ВАРГА: По някое време призори на 11 март Литвак и Рей Биларди пътували в южна посока по булевард „Океан“ в микробусче, а на седалката помежду им имало две куфарчета с руски диаманти на приблизителна стойност 1,7 милиона долара. Били се упътили към един пункт за химическо чистене в района Бензънхърст в Бруклин, където им било наредено да оставят диамантите. Литвак седял на предната седалка с патлак в джоба „Смит и Уесън 645“. Когато спрели на червено на кръстовището с авеню Q. Литвак извадил пистолет, ударил Биларди, пресегнал се през него да отвори вратата на колата и го избутал.

Предполагам, че Литвак е бързал да приспи Биларди още с първия удар и не е осъзнал колко силно го е ударил. Литвак нямал опит в тия неща. Малко по-късно, не знам точно колко, някакъв шофьор на такси забелязал Биларди да лежи на пътя. Той настигнал една патрулна кола и съобщил на полицаите за него. Биларди бил отведен в болницата, където установили силно сътресение, причинило впоследствие частична парализа на дясната половина на тялото.

МЪНКХАУС: Бяхте ли със Сабатини Мистрета на 11 март?

ВАРГА: Да, бях. Присъствах на работна закуска в дома му.

МЪНКХАУС: И как реагира той, когато научи за състоянието на господин Биларди и проваления план?

ВАРГА: Той само погледна Тромбози и каза: „Искам евреина до обяд“.

МЪНКХАУС: Беше ли изпълнено желанието на господин Мистрета?

ВАРГА: Неговите хора откриха Литвак на международното летище в Нюарк, преди да стане девет часът. Готвел се да се качи на самолета за Монреал. Според билетите, които намерили у него, се канел да направи връзка в Атина и оттам да отпътува за Тел Авив. През цялото време е смятал да изиграе всички и да изчезне с диамантите в Израел, където вероятно е щял да даде да ги обработят и да ги продаде. Само че не се получи така.

МЪНКХАУС: Какво се случи с господин Литвак?

ВАРГА: Около единадесет часа господин Мистрета, господин Тромбози и аз пиехме кафе с бишкоти в кабинета на господин Мистрета, когато донесоха снимка, направена с „Полароид“. На нея се виждаше тялото на Литвак. Предницата на палтото му бе обляна в кръв. На господин Мистрета му докладваха, че са се отървали от тялото на Литвак, като са го захвърлили на задната седалка на един стар фолд, който впоследствие бил смачкан до размерите на куфар.

МЪНКХАУС: Каква беше реакцията на господин Мистрета при тази вест?

ВАРГА: Той само кимна, после се наведе към господин Тромбози и каза: „Погрижи се Рей непременно да научи“. След това сбирката продължи.

Това, което поразява Гибънс в тази история, както и във всички останали уличаващи истории, разказани от Варга, бяха детайлите, подробностите. Все едно че си е водил бележки, когато са ставали тези работи, канейки се да използва информацията по-късно. Спомняше си времената, датите, местата, мненията, кой на кого е давал заповеди, кой какво е знаел, йерархията, прекалено точно. Изглежда, се е готвел да издаде босовете още от момента, в който са го приели и са го направили consigliere.

Гибънс отпи от полуизстиналото си кафе. Той дори не забеляза, че не е горещо, защото си мислеше за лоялността и пълната липса на такава у Ричи Варга През всичките години Гибънс се беше старал да опровергае представата за мафията като общество на мъже на честта, твърдо отстояващи своето в един безчестен свят. Оная дивотия „Кръстникът“ беше пълен боклук, но колкото и да му се искаше, не можеше да отрече факта, че за тях лоялността е начин на живот. И най-дребната отрепка си знае мястото в йерархията и всички те умеят да уважават системата си. Босът им беше като баща. И също като баща той се грижи за синовете си. „Погрижи се Рей непременно да научи“. Наистина забележително.

Той се запита дали пък в тази иронична лоялност всъщност не се крие силата им. Тя представлява качество, което определено не е много присъщо на останалия свят. Винаги беше смятал, че Брант Айвърс е

лоялен преди всичко към собствената си кариера, а не към ФБР. Дори и Тоци бе минал от другата страна, независимо от това, че теоретично погледнато, намеренията му са добри.

А аз? — запита се Гибънс. На чия страна съм аз? На страната на партньора си ренегат? Или на организацията, в която съм работил повече от тридесет години? Лоялността означава да се подчиниш безпрекословно на висшестоящите. Само че какво се получава, когато висшестоящите имат мозък колкото един задник?

Гибънс сложи молив на мястото, до което беше стигнал, и погледна жената с изрисуваното кимоно, вперила очи в прозореца.

А Лорейн? Що за лоялност съществува между тях двамата? Всъщност какво, по дяволите, е това „добро интелектуално приятелство със секс“?

Гибънс въздъхна.

Той отиде при нея, притисна се до гърба ѝ и я погали по бедрата. Тя се обърна с почти изненадан вид и той я целуна. Дебелите му пръсти докоснаха брадичката ѝ. Почувства се виновен. Искаше да изкупи вината си пред нея.

Тя разкопча ризата му, без да гледа, докато устните му шареха по остаряващата ѝ шия. Нищо ѝ нямаше на остаряващата ѝ шия, абсолютно нищо.

Когато пръстите ѝ стигнаха до колана му, те вече лежаха на пода върху хладното кимоно като млади любовници на пикник. Тя го придърпа още по-плътно и го целуна отчаяно. Знаеше, че се притеснява за Тоци.

— Не се тревожи. Ще се оправи — успокои я той.

Тя кимна и се усмихна.

— Той ще се погрижи за себе си. Винаги е знаел как. — Тя прокара пръсти по голите му гърди и целуна кожата му.

Любиха се на светлината на утрото под песента на птичките в боровете пред прозореца ѝ.

После, докато лежеше по гръб под лъчите на слънцето, хванал ръката на Лорейн с нейните деликатни пръсти, на Гибънс му се прииска да се разплаче.

Но не го направи.

[1] Известни телевизионни герои — момче и неговото куче. —
Б.пр. ↑

[2] Трол — приказно същество от скандинавската митология. —
Б.пр. ↑

[3] Хасид — член на еврейска секта. — Б.пр. ↑

11.

Беше 2:15, петък следобед, и магазинът на Бобо — „Видео“ — на авеню „Спрингфийлд“, съвсем близо до Нюарк в Ървингтън, беше претъпкан с хлапета, млади негри и испанци, на които им бе писнало да си търсят работа, няколко размотаващи се старчока и дори един полицай, чието дежурство бе изтекло и беше паркирал колата си в нарушение на правилата пред входа, докато си избираше филм. Покритият с линолеум под беше мръсен, навсякъде смърдеше, все едно цяла нощ в помещението се е играл покер. Ако някоя празна обложка от видеокасета паднеше на земята, клиентелата просто я прескачаше и в крайна сметка я настъпваше, освен, разбира се, ако не беше от филм на Клинт Истууд^[1] или от поредицата „Петък, 13-ти“^[2], които бяха супер популярни и в магазина на Бобо и биваха третиранни със съответното уважение. Независимо от занемарения си вид, граничещ със зловещото, местенцето беше златна мина. Тоци наблюдаваше Бобо Бочино и черното момче, което работеше за него и раздаваше касетите зад тезгяха. Наемът за една нощ бе два долара, а откак Тоци бе пристигнал и разглеждаше значителната колекция от порнофилми преди не повече от десет-петнадесет минути, Бобо трябва да беше наринал поне петдесет долара.

— Ей, Бобо — надвика шума едно хлапе в бяла тениска с нарисуван на нея кръст, забит в пожарникарски червено сърце. — Къде е „Ям кожата ти“?

— Взета. — Бобо яростно разтърка носа си.

— Още ли бе?

Бобо сви рамене.

— Поръчал съм нова.

— Кога?

— Не знам, когато пристигне.

Хлапето се начумери.

— Тия ми ги разправяш от три седмици.

— Че какво искаш да ти каже бе? Поръчал съм я и компанията още не ми я е пратила, разбра ли?

— Скапан лъжец. — Хлапето в тениската със свещеното сърце си тръгна възмутено.

Бобо приличаше на Ясер Арафат и Ринго Стар, в зависимост от това, какво с отношението на човек към него. Бръснеше се сигурно веднъж седмично, обикновено носеше хубави джинси, които му висяха на задника, и официална риза цялата в лекета отпред. Мърлячът му с мърляч, не се беше променил особено от училищните години. Тоци го помнеше вечно полян с някаква гадост. И все пак му беше странно да види толкова отдавнашен познат, човек, който си запомнил като нервно подскачаш, пъпчасал тийнейджър, с вече оредяваща коса и голямо бирено шкембе. А после още нещо привлече погледа на Тоци, един много шикозен на вид златен часовник, който висеше хлабаво на косматата му китка и определено не би бил на мястото си на ръката на стария Бобо.

Тоци изчака ченгето да си тръгне, преди да отиде да каже здрасти на стария си съученик от „Сейнт Върджил“.

— Бобо — извика той и си проби път към тезгяха. Как я караш?

— Здравсти, как си? — отвърна Бобо механично. Отначало не позна Тоци, доста време беше минало. После сви очи, видя му се, че това лице нещо му напомня.

— Тоц?

— Знаех си, че не може да си ме забравил. — Тоци му се усмихна престорено сърдечно. Разбира се, че Бобо не го е забравил. Тоци знаеше, че Бобо знае, че е федерален, и Бобо знаеше, че Тоци знае, че е излежавал присъда.

— Как, по дяволите, бих могъл да те забравя, Тоци? Дръж се сериозно. — Бобо пъхна горящата цигара в устата си и разпери ръце в театрално великодушен жест. Тоци се почуди дали не му предлага да го обискира.

— Бобо, трябва да си поприказваме — каза Тоци и като мина зад тезгяха му, посочи с глава задната стаичка.

— Не можем ли да си приказваме тук? Имам клиенти. — Бобо изглеждаше притеснен.

Тоци го прегърна през рамената.

— Хайде бе, само искам да те питам нещо. Твоят човек ще наглежда магазина.

Черното момче дори не погледна към тях. Знаеше много добре, че не бива да обръща внимание на непознатите, които идват при Бобо.

— Айде. Просто искам да те попитам за едно-две нещица. — Тоци отново му се усмихна сърдечно и го заведе в задната стаичка, пълна до тавана със стотици видеокасети и кафяви пластмасови обложки.

— Бях чул, че си отишъл на запад — каза Бобо и се ухили като невестулка. — Какво е станало? Да не си се върнал?

— Отложи се. — Тоци хвърли едно око към купчината видеорекордери на пода зад вратата. Я ми кажи при теб как върви?

Бобо изглеждаше объркан.

— Ами не е зле. Не мога да се оплача.

— Имам предвид, откак се захвана с това. — Тоци посочи към претъпканите с видеокасети рафтове. — След като шефът ти влезе в затвора.

Бобо задавено се опита да се засмее и нервно изтръска пепелта от цигарата си на пода.

— И кой е той. Тоци?

Тоци се ухили и поклати глава. Можеше да се очаква. Типове като Бобо никога не си признават, че работят за хора от сорта на Джо Лукарели, освен когато се фукат един пред друг. Той отново хвърли поглед към видеорекордерите.

— Продаваш ли ги? — попита той Бобо. — Търся си добра машинка.

— Тези ли? Съжалявам, Тоц, не са за продан.

— Така ли? Че какво правят тук тогава?

— Повредени са. Хората ги носят за поправка.

Тоци се огледа из стаята.

— Не виждам никакви инструменти.

— Ами тая работа не я върша аз. Разбираш ли, идва един, взема ги и ги поправя вкъщи. Аз съм само посредник, така да се каже.

— Не виждам етикети по тях, Бобо. Как познаваш кой на кого е?

Бобо подръпна долната си устна.

— Абе, Тоци, ти само така наминаваш или какво?

— Просто питам.

— Чисти са. Повярвай ми.

Сърдечната усмивка се върна на лицето на Тоци.

— Радвам се, много се радвам. Защото иначе щеше да бъде страшно жалко, ако някой дойде и поиска да види фактурите. Знаеш, че можеш доста да си изпатиш за притежание на крадени вещи, което би било ужасно неприятно.

— Ти за какво си дошъл бе, да ме натопиш ли? Какво искаш от мен, Тоци, твойта мамица?

— Не се ядосвай, Бобо. Моля те. Просто искам да ми дадеш мнението си по един въпрос, това е всичко.

— Какъв? Какъв е той?

— Добре, ще ти кажа. Оглеждам се тук и там — Ню Йорк, Ньюарк, Джърси, Бруклин, Острова, навсякъде — и виждам да се разиграват какви ли не мръсотии. Знаеш, хазарт, проституция, изнудване, наркотици. Тия работи, дето и ти отбираше от тях едно време. Нали?

Бобо сви рамене. Нямаше намерение да признава каквото и да било.

— И ето как си го обяснявам. Фамилиите не са това, което бяха — почти всички май излежават присъди. Откъде тогава идва тази активна дейност?

Бобо само продължи да тръска цигарата си на пода.

— Виж, Тоц, не си вчерашен. Докато има начин да се припечели някой долар на улицата, винаги ще има желаещи...

— Чакай малко! Тоци стовари ръка на рамото му и Бобо се сепна. Не ти говоря за кокошкарските номера. Става дума за големи удари, професионално свършената работа. Някой би следвало да я финансира. Като разсъждавам, стигам до извода, че някъде има един ангел хранител, който финансира подобни мащабни операции. Кой би могъл да бъде той, Бобо? Кой снася парите?

— Тоци, ние с теб сме от различни категории. Вече не се интересувам от подобни работи.

Сърдечната усмивка на Тоци изведнъж изстина.

— Хубаво магазинче си имаш, Бо. А най-хубавото му е, че всичко става в брой. Колко касети даваш под наем на ден? Сто и петдесет, двеста, двеста и петдесет? Това са четири, пет стотарки на

ден, седем дни в седмицата все суха пара. Даже да декларираш само половината от това, което изкарваш, пак добре си се облажил.

— За какво намекваш, Тоци? Какво искаш да кажеш, че не въртя търговията си честно и почтено? — От нерви Бобо започна да се настройва войнствено.

Тоци го измери с поглед.

— Искам да ти кажа, че са ми достатъчни 10 минути, за да ти увеса данъчните на врата, ако това искаш. А пък те, повярвай ми, страшно обичат типове като теб, Бобо. Ще преровят всичко. Ще си станете толкова близки, че ще започне да ти се привиждат вечер в леглото, когато си лягаш.

— Що не ме оставиш на мира?

— И даже да не те дадат под съд — а с твоето досие, приятел, това е малко вероятно, — като платиш насъбралите се данъци и глобите, ще ти се види черен животът. Вярваш ли ми, Бобо? — Тоци отново погледна към кашоните в краката си, почука най-долната кутия с обувка и попита. — И така, какво ще кажеш, Бобо?

Лицето на Бобо беше мокро от пот. Той непрекъснато го търкаше и дърпаше устната си.

— Ти си нямаш понятие какво искаш от мен. Тоци — промърмори той. — Тая работа е страшно сериозна, човече. Тежка категория.

— Тъй ли? Я ми разкажи.

Бобо внезапно отиде до задната врата. Беше се свил, сякаш го боли стомах. Изглеждаше, като че ли започва да се смаява. Тоци го последва.

— Не би трябвало да ти го казвам — просъска Бобо.

— Никой няма да научи откъде съм разбрал — обеща Тоци.

Устата на Бобо беше пресъхнала. Дишаше с усилие.

— Има нов бос. Цяла нова шибана фамилия. — Бобо хвърли поглед към предната част на магазина. — Ричи Врага.

Тоци не се изненада. Само че как Варга ръководи фамилията, след като се намира под закрилата на Програмата за свидетелите?

— Не спирай, Бо.

— Не ме питай как го прави или къде е, щото не знам, кълна се. Знам само, че хората му са — направо страх да те хване. Повечето от тях са от старите фамилии, ала има едни, дето никой не беше чувал за

тях преди, особено горилите. Сякаш се пръкнаха от нищото. И затова са толкова страшни. Невидими са.

Очите на Бобо внезапно се ококориха. Той се опули срещу Тоци и през ума му мина една мисъл. Тоци? А, не, не и Тоци.

— Не ти вярвам. — Тоци поклати глава. — Варга беше едно нищо. Даже когато едрите риби го прибраха, задето им помогна да разкарат Колесано, пак си остана нищо и половина. Откъде ще получи такава сила и влияние?

— Варга може да прилича на смотаняк, обаче, повярвай ми, не е такъв. Когато дойде в Ню Йорк, започна да си създава контакти, да си урежда тук една сделчица, там — друга и да си закръгля банковата сметка.

— Хайде бе. Какви чак толкова връзки е завързал Варга в Ню Йорк? Е, да, босовете с удоволствие се възползваха от услугите му срещу Колесано и ония от Фили, но не си падаха чак толкова по него. Държаха изкъсо, другояче не би могло да бъде. Не ми казвай, че Лукарели, Мистрета и Джовинацо са го оставили да си върти каквито сделчици си поиска. С тия типове човек играе според техните правила.

— Не и Варга, Тоц. С него беше различно. Те му се умилкваха като жени, обичаха го. Не му държаха сметка за нищо.

— Защо?

Бобо изглеждаше паникьосан и блед.

— Защото се беше доказал — прошепна той.

— Как така се беше „доказал“?

Бобо си поемаше въздух с усилие.

— Така само съм чувал, ясно ли е? Не съм бил там. Само така съм чувал, разбрано?

— Добре де, разбрах.

— Тъй... Тъй... Виж сега, Варга искал да им докаже, че е абсолютно чист пред тях. Нали прецака тъста си, та не желаел големите шефове да се съмняват в лоялността му. Не знам как е научил, обаче им казал, че по негови сведения във фамилиите работят внедрени федерални, поне трима, доколкото му било известно.

Нещо сякаш тресна в мозъка Тоци. Ландо, Блейни и Новик.

— Босовете искали да чуят имена, но Варга им казал, че той ще се погрижи за всичко. След около седмица ги свикал — в задната стаичка на онзи ресторант в Бруклин, „При Джилберто“ в Шившвед

Бей. Лукарели, Мистрета и Джовинацо седнали един до друг, адски подозрително настроени помежду си, в очакване да видят какво им е приготвил Варга. И ето го, пристига Варга и тика от ония, количките за десерти. — Бобо сякаш все не успяваше да си поеме въздух. Той преглътна с усилие и продължи: — На количката имало дълъг поднос с тия прозрачните пластмасови капаци, през които се виждат разните сладкиши и тем подобни. Само че на всички веднага им става ясно, че под него няма пасти. Варга го маха, та да могат босовете да разгледат. Три глави. Чух, че очите им били извадени. Защото са видели повече, отколкото трябва. Босовете ги разпознали. По един от всяка фамилия. Варга бръква в джоба си и изважда значките им, за да докаже, че наистина са били федерални. Раздава ги на босовете за спомен. Но да знаеш, не си го научил от мен. Разбра ли, Тоци? Не си го научил от мен.

Тоци не го слушаше. Погледът му се замъгли. Мислеше си за Джо Ландо. Искаше му се да потроши нещо.

— Ти си голямо лайно, мръсен лъжец такъв. Не може да е било така, в никакъв случай. Варга по това време не е бил толкова влиятелен, тоя сдухан педераст не го е извършил сам, със сигурност не е.

— Чух, че имал бодигард, който всъщност свършил работата. Варга само му дал нареждането.

— Кой е този бодигард? Как му е името?

— Не знам, Тоц, кълна ти се. Знам само, че му викат Хуна, защото прилича на мръсно нацистче, нищо че е италианец. Това е всичко, което мога да ти кажа, кълна ти се! — Бобо вдигна едната си ръка и сложи другата на една от картонените кутии на рафта. — Бог ми е свидетел, Тоц.

„Хуна, Хуна“... Нищо не му говорете. Тоци се опита да си представи тия, които приличаха на германци — със сламена коса, светлосини очи и квадрати глави, високи, стегнати типове, но не можа да се сети за нито един порасъл хитлерюгенд в мафията. Главата обаче му се въртеше и не можеше да мисли трезво.

Той сграбчи лежясаната предница на ризата на Бобо.

— Искам да знам името на Хуна.

— Казвам ти, Тоц, това е всичко, което ми е известно. Аз...

Ръката на Тоци приклеци Бобо за гърлото и натисна главата му назад в един от рафтовете.

— Да не мислиш, че ще ти цепя басма? Искам името на този тип, ясно ли е? Искам да знам кой е бодигардът на Варга, и то сега, веднага.

Лицето на Бобо почервения, ръцете му висяха безпомощно като парчета салам. Беше прекалено уплашен, за да се защитава.

— Тоц, аз не...

— Два часа, лайно такова. Толкова са ми нужни, за да докарам данъчни тук. — Тоци натискаше с цяло тяло гърлото на Бобо.

— Слушай... слушай — изхъхри Бобо. — Кълна ти се, не знам, кой е този Хун, но познавам един, който може би знае. Става ли? Човек, който напоследък доста често работи за Варга. Чувал ли си за Поли Тортеда?

Тоци поклати глава и поразхлаби хватката си.

— Той е ненормален, от тия, дето биха направили всичко за някой друг долар, стига да е свързано със силни усещания. Беше абсолютно нищо, навлек. От време на време свършваше някоя дреболия за хората на Джовинацо. А пък напоследък започна да се нарича специалист фитилджия. Нахално дребно копеле.

— Къде да го намеря?

— Не знам къде живее, обаче все виси в онова заведение на „Фериботна“. Някакъв португалски бар, мисля, че се казва „При Лео“.

— Как да го открия?

— Няма начин да не го познаеш тоя дребен идиот. Прилича на жокей, само метър и петдесет е. И е ужасен кресльо.

Тоци пусна врата на Бобо и придърпа лицето му до своето.

— Ако не намеря този Тортеда, където казваш, ще се върна. Ясно ли е.

Тоци не изчака да чуе отговора. Бобо остана на място, парализиран от страх, и проследи с очи как Тоци си проправи път през предната част на магазина.

— Хей, Бобо. — Негърът си пъкна главата през вратата. — Имаме ли нещо, дето се казва „Мой мръсен кървав, св. Валентин“?

Бобо поклати глава и затвори очи.

[1] Известен американски актьор с много роли в уестърни. — Б.пр. ↑

[2] Криминален сериал. — Б.пр. ↑

12.

Тоци разви останалата част от сандвича си с телешко и чушки и го хвърли през прозореца на някакъв помияр, който ровичкаше из боклука през скъсаната торба. Кучето беше изцяло черно и в мрака на уличката се виждаха само чифт светлокафяви очи. Той се загледа в тези предпазливи, страхуващи се очи, докато животното душеше сандвича. Изпитваше желание да направи живота на някого поне малко по-лек, понеже на него нямаше кой да му го направи, да даде малко шанс на някого, понеже на него нямаше кой да му даде.

Натисна изтормозено копчето на безмълвното радио в буика и погледна нервно към входа на „Таверната на Лео“, сякаш можеше с поглед да накара нещо да се случи. Колата — меденокафяв „Ле Сабр“, модел 1977, беше собственост на един човек от блока на леля му, който лежеше в болницата. Тоци я взе „назаем“. Вече два часа наблюдаваше тази врата и трепкащата неонова реклама за бира „Райнголд“ на прозореца. Гърбът го болеше, бельото му се беше събрало в задника, главата го цепеше. Неподвижното чакане в засада понякога е истинско мъчение.

От седем часа вечерта мислено бе отбелязвал всеки, който влезете в кръчмата, а после ги беше отписвал, когато си тръгнаха. В осем и двадесет отиде вътре, седна на бара, поръча си бира и се огледа наоколо за някой, достатъчно дребен, че да е бил жокей. Имаше трима-четирима ниски набити мъже, само че всичките бяха емигрирали от Португалия зидари, все още облечени в работни дрехи, с побелели от хоросана обувки и крачоли.

Тоци повися над бирата си, а после си поръча още една. Заприказва бармана на тема мачовете за световната купа и онова момче — чудо в отбора на Аржентина, Диего не знам кой си. Тоци си нямаше понятие от европейски футбол, обаче барманът беше запаянко, така че не му беше трудно просто да остави оня да си говори, като само се преструва на ентузиазирани. Това му беше една от техниките за хвърляне на прах в очите, в които се бе специализирал.

След като си изпи и втората бира, той махна за довиждане на бармана, зает с отварянето на бутилка вино за зидарите, върна се в колата, и не мръдна повече оттам. В момента оставаха двадесет минути до полунощ. Барът щеше да бъде отворен до два, ала Тоци имаше чувството, че Тортела едва ли ще се появи тази вечер. Нямахше реална причина да смята така, просто чувството му беше такава. Посегна към стартера и се сети за Гибънс. Гибънс би изчакал заведението да затвори. Гибънс винаги се придържаше към правилата. Тоци предпочиташе инстинктите си. Дватамата винаги спореха на тази тема.

Все едно, Тортела да върви по дяволите. Той има по-добра идея.

Тоци запали двигателя и метално кафявият буик се отлепи от тротоара. Беше му нервно и се налагаше да потегли. Знаеше къде отива, но не беше сигурен защо. Просто се каза, че като стигне там, нещо ще се случи.

— Какво? — Гласът ѝ по домофона не изглеждаше доволен.

— Здравсти — обади се той, наведен към уредбата. Флуоресцентните лампи във фоайето бяха прекалено ярки. Имаше усещането, че е изложен на показ.

— Кой, по дяволите, е?

— Аз съм, Томпсън. Гаджето ти. В момента, в който го изрече, се почувства като глупак.

Тя не отвърна. След няколко секунди се чу бръмчене и той мина през стъклената врата.

В асансьора на път за апартамента ѝ изведнъж се запита какво, дявол да го вземе, прави тук. Докато обаче пристигне на етаж и вратите се отворят, вече бе престанал да се тревожи за това. Тоци си каза, че не е необходим повод, само престъпните типове имат нужда от повод.

Той зави зад ъгъла и изведнъж я забеляза — облежната на рамката на отворената врата, облечена в дълга синя роба. Косата ѝ бе разрошена, пусната свободно, а очите ѝ го гледаха премежено и изпитателно. Лорейн Бъкол^[1] на млади години, плюс малко от София Лорен. Тя не каза нищо, нямаше нужда.

— Как си? — попита той. Надяваше се момчешката му усмивка да свърши работа. Ако е момчешка.

Тя не отвърна нищо. Можеше да се прости с момчешката усмивка.

— Добре. След като и двамата знаем, че съм кретен и не би следвало да правя такива глупости на моята възраст, защо не приемеш извиненията ми и не ме поканиш вътре на една чашка? Два пръста ром с малко сода. И парченце лимон, ако имаш.

— Не обичам ром. „Чивас“^[2] става ли?

— Разбира се, идеално.

Тя се обърна и се запъти към кухнята. Той я последва, загледан в петите ѝ, които си играеха на криеница с крайчеца на робата ѝ. Имаше доста големи крака за жена. Стъпалата на Роберта бяха малки и квадратни, като на Фред Флинтстоун. Тези на Джоан бяха големи, но тесни и изящни.

— Имал си тежък ден, нали? — запита го тя саркастично и извади две чаши от шкафа. — И просто изпитваше нужда да ме видиш.

— Имам чувството, че вече си го чувала.

— Аха.

— От Ричи?

Тя му показва среден пръст.

— Добре, добре. Дори няма да спомена името му. Обещавам. Все едно, денят не беше тежък, а само безрезултатен.

— За мен това е едно и също — подметна тя и му подаде чашата.

— Salute^[3] — каза той и я вдигна. Помисли дали да ѝ каже за бомбата в колата на братовчед му, но реши да не го прави. Нищо нямаше да спечели, ако повдигне въпроса. Джоан не обичаше много да се разкрива, като показва чувствата си, и дори не си даваше труд да се преструва. Независимо дали играеше с открити карти или не, това щеше да си остане само нейна работа.

— Дойдох просто защото исках да те видя — каза той.

— Аха. — Тя отпи от уискито си и го погледна над ръба на чашата. Истинска Бъкол. Винаги я беше намирал за секси.

— Абе, като се замисля, май наистина денят беше тежък — съгласи се той. — Но не искам да говоря за това.

— Знам, че не искаш. — Смехът ѝ беше ехиден. — Каж ми, все така ли ще трябва да те наричам „господин Томпсън“?

Той си помисли малко. Беше спал с нея, за бога. Ако е свързана с мафията, навярно вече знае името му, също като Вини Клементи, така че нищо не му пречеше да ѝ го каже. И все пак имаше чувството, че не е замесена. Майната му.

— Казвам се Тоци, Майк Тоци.

— Така е по-добре. — Тя вдигна чашата си срещу него и се усмихна.

Той се ухили и остави питието си на кухненския плот. Погледна я право в очите и двамата избухнаха в безпричинен смях. После Тоци я придърпа и я целуна — глупава, непохватна и опияняваща целувка. Този път не миришеше толкова на тютюн.

— Така е по-добре — каза той. Поглади материята върху задника и бедрата под него. Не носеше нищо отдолу.

— Търкалянето по кухненския под не ми е в стила, Тоци. — Тя се измъкна от прегръдката му и излезе от кухнята.

Тоци грабна чашата си и я последва в спалнята. Не ѝ било в стила. Да каже просто „не“, ама ѝ се струва, че не е достатъчно хладнокръвно. От хола я виждаше как, застанала до леглото, съблича робата си през глава и се обръща да го погледне с подпрян на голия си хълбок юмрук. Тя отново отпи от чашата си, чийто ръб подчертаваше нейните красиви черни очи. Тоци влезе в спалнята, като се питаше дали Бъкол някога е казвала, че нещо не е в стила ѝ във филмите на Богарт.

Той е прегърна и отново я целуна, докато прокарваше ръцете си по бедрата ѝ. Тя хвана катарамата на колана му и го дръпна на леглото. Той разкопча ризата си и загаси лампата до леглото, докато тя се занимаваше с колана му.

Когато остана гол, той се надвеси над нея, покри гърдата ѝ с устата си, бавно закръжи с език около зърното и едновременно с това започна леко да гали венериния ѝ хълм, усещайки как под пръстите му се появява топла влага. Тя издаде тих стон, отхвърли главата си назад върху възглавниците и си заигра с пениса му.

Беше се надървил, но не бързаше. Искаше да го направи бавно, продължително, да подлуди и двамата. Проникна в нея докрай, разклати малко бедрата си, а после изведнъж се издърпа и само връхчето на члена му докосваше клитора ѝ. Тя изпъшка рязко от

изненада. Той се раздвижи съвсем леко напред-назад. Тя задраска с нокти по гърдите му и главата ѝ се замята върху възглавниците.

После без предупреждение той отново влезе наполовина и пак се изтегли. Тя извика и той незабавно проникна отново в нея бавно и внимателно, спря пак наполовина и леко се заклати. Постепенно започна пак да изважда, докато накрая penisът му докосваше само върха на клитора ѝ.

— Не... — изстена тя. — Не спирай...

Той се занима с клитора ѝ, като се движеше, колкото се може по-малко, без да излиза. Тя дишаше все по-тежко и стенеше високо. Той поддържаше темпото, а в главата му започваше да се върти въртележка, която препускаше все по-бързо. Беше толкова хубаво, но той не искаше да се отпусне, все още не.

Тя заби ноктите си в гърба му и тялото ѝ се стегна, а писъците ѝ на екстаз ставаха все по-високи. Той ускори тласъците. Тя започваше да стига кулминацията, мятайки главата си сред оплетените си разкошни коси.

Тогава той се ухили и спря.

— Не спирай — каза обезумяла тя с прегракнал глас и той отново започна, с върха на penisа си, който сякаш всеки момент щеше да експлодира. Изведнъж той усети, че не може попече да издържа. Екстазът го заля като вълна, която набира скорост вътре в океана, издига се и се засилва с приближаването си към брега, оформя високата си извивка и увисва във въздуха по-дълго, отколкото е нормално, а после внезапно се разбива в брега с оглушителен рев.

Той падна на чаршафите, а разпенените остатъци от вълната се отдръпнаха от пясъка и се плъзнаха обратно в океана.

Беше почти три часът през нощта. Джоан не можеше да заспи. Тоци се размърда в съня си и дръпна завивките към себе си. Тя ги придърпа обратно и се намръщи. Спи леко, дяволите да го вземат. Обърна глава и неспокойно погледна към телефона.

Само да имаше как да стигне до апарата в кухнята, би могла да се обади на Ричи и да му каже, че Тоци е тук. Той щеше да прати няколко от неговите хора за по-малко от час. Обаче се страхуваше, че Тоци отново ще се събуди, ако стане от леглото. Може вече и да е заспал дълбоко, но тя не смееше да рискува. Когато се върна от тоалетната преди половин час, го намери напълно буден.

— Какво има? — посрещна я той с тревожен шепот.

Тя го успокои и му каза да заспива. Той я притисна до себе си и най-накрая пак задряма.

Тя въздъхна. Направо да побеснееш. Случаят беше идеален да се отърват от него, но не можеше да направи нищо. Замисли се за малко дали да не го убие сама, но веднага отхвърли този вариант. Баща ѝ все казваше: „Ръцете ти трябва винаги да са чисти, независимо от всичко“.

Е, има поне едно утешение, ако ще продължава да ѝ се мотае наоколо, помисли си тя и се примири със ситуацията. Страхотно чука.

Тя се ухили и се настани на възглавницата, като самодоволно се питаше дали Тоци признава пред себе си, че е влюбен в нея.

Тоци се беше загледал в прозореца и движещите се зад него облаци. Джоан си играеше с космите на гърдите му. Радиочасовникът показваше 8:34. Той се изненада, виждаше му се, че е по-късно. Изглежда, са станали доста рано.

— За какво си мислиш? — попита тя.

„За един бивш жокей с нова професия — фитилджия. За някакъв тип с прякор Хуна. За твоя съпруг. За теб.“

— За нищо особено — отвърна той.

— Имаш вид, сякаш доста неща ти тежат на ума. Какво има?

Той се извърна и я погледна.

— Миналата нощ каза, че за теб тежък ден е непродуктивният. Не знам какво означава това. В твоята област, искам да кажа. Компютрите всъщност не се ли справят почти съвсем сами?

Тя го изгледа странно, но все пак му отговори.

— Разбира се, идеално се оправят и сами, само че трябва да има какво да правят, за да печелим пари. Хардуерът е безполезен, ако няма данни, които да обработва.

— Тогава кой ден е безрезултатен за теб? — Той се беше обърнал по хълбок и наблюдаваше как крайчеца на носа ѝ мърда, когато говори.

Тя се изсмя — отговорът за нея беше очевиден.

— Безрезултатен е денят, в който не сме си осигурили нови клиенти.

— Какъв тип клиенти?

— „Дейта Рич“ обработва данни на големи корпорации, застрахователни компании, болници, университети, общини. Нашите компютри от основната конфигурация съхраняват данните за

персонала им, документацията им — информация, която едно време пълнеше цели складове с хартия.

— Мислех, че в наше време големите компании си имат свои компютри. Защо трябва да използват вашите?

— На някои средно големи компании им излиза по-изгодно да наемат време и оборудване от нас, отколкото да си купуват собствен хардуер и да назначават хора. После идват големите компании, които още не са решили как искат да се компютризират и ни използват като временна мярка. Голяма част от застрахователните компании, които обслужваме, са такива. Разбира се, застрахователите са ужасно тежкоподвижни. Липсата на експедитивност и нерешителността им са печално известни. Сигурно ще се пенсионирам, преди повечето от тях да са се организирали и да са въвели свои собствени системи.

— Как попадна в обработката на данни? Нали разбираш, след женитбата си с оня, как му беше името.

— Върнах се в университета. Бизнес, а не компютърни науки. Взех си магистърската титла по бизнесадминистрация и започнах работа в отдела за продажби на една фирма за обработка на данни в Клифтън. Бих добра, доста добра. Тръгна ми приказката и „Дейта Рич“ ме примами. Не бяха много голяма компания, когато започнах при тях през... осемдесет и първа май беше. Обаче аз израснах с фирмата и ефектът и за двете страни беше положителен. Освен това компютърните услуги са най-перспективната индустрия в момента, а аз искам да бъда там, където става нещо.

Тоци кимна. Слушаше само с половин ухо, докато се опитваше да си припомни къде е бил, когато тя е следвала. Новак — детектив в отдела за наркотици на бостънската полиция.

— А ти? — попита тя. — Винаги ли си искал да бъдеш ченге, когато си бил малък?

Тоци поклати глава.

— Винаги съм искал да троша глави и да вървя срещу течението. Когато всички останали напуснаха колежа, за да си правят пътешествия с коли из страната и да се шляят из Европа, аз напуснах и станах ченге. Това беше в Бостън. Толкова ме биваше, че сам се чудех на себе си. Сигурно защото си играех на крадци и полицаи. Само че не се разбирах много с колегите, не отговарях на имиджа на отдела. С други думи, не бях стопроцентов ирландец. След четири години

служба и пет медала за храброст на ония с пагоните не им оставаше нищо друго, освен да ми теглят един шут и да ме направят детектив. Казаха си: „Ей, този тип е каубой, няма начин рано или късно да не се претрепе някъде. Голяма работа“.

— Къде работеше? В „Убийства“?

— „Наркотици“.

— Обаче сега не си градско ченге. Как стана федерален агент? Ти си федерален, нали?

Тоци я погледна право в очите, преди да отговори. Бях федерален, помисли си той, а после кимна в отговор на въпроса ѝ.

— Управлението за борба с наркотиците чуло за момчето чудо в Бостън и ме покани да стана федерален. Отначало отхвърлих предложението — градските ченгета обикновено нямат високо мнение за федералните правозащитни органи, — обаче после те ми показаха какъв уестърн са си устроили във Флорида. Хидроплани, хеликоптери, блатните всъдеходи, картечници, килограми, трафиканти — това беше романтиката. И големият ми шанс да си наваксам, че съм пропуснал Виетнам. Сама виждаш къде ми е бил умът по това време.

Той отново се загледа в облаците навън. Това беше много странен период за него. Предпочиташе да си вярва, че Флорида е била неговият Виетнам, обаче истината беше, че прие работата напук на Робърта.

— Тогава бях женен — наруши мълчанието той. — Тя не искаше да се премести във Флорида, каза, че не можела да си представи да живее на Юг заради предрасъдците. Аз ѝ изтъкнах, че и във фабриката на баща ѝ в Провидънс не гъмжи от черни лица, но забележката ми мина край ушите ѝ. Имаше дарбата да отблъсква всичко, което не иска да знае. Нещо като невидимо силово поле. Каква грешка беше, че се ожених за нея.

Тоци отново замлъкна и се загледа с невиждащи очи през прозореца. Бракът с Робърта беше единственият случай в живота му, когато от вървенето срещу течението не бе излязло нищо. Той се опита да оправи нещата — поне така си мислеше по това време, но в ретроспекция, трябваше да признае, че не се беше постарал кой знае колко. Още от самото начало Робърта му беше дала да разбере, че няма желание да бъде женена за агент от кариерата и е готова да си отстоява своето и да остане в Бостън само докато получи това, което иска. На

него тия, дето се инатяха, никога не му бяха допадали, но отначало всичко му се виждаше като игра. Най-накрая се получи война за надмощие. Той преднамерено пренебрегна брака си и я накара да направи първата крачка. Беше ѝ необходима цяла година, за да я предприеме. Когато му връчиха призовката, той я изруга и разпердушини дневната си в Лантана. Но още тогава знаеше, че само се държи така, както е прието в такива случаи.

За пръв път от много време насам Тоци започна да брои годините. Четиринадесет години в правозащитните органи, четири от развода досега, седем откак всъщност се разделиха. Изведнъж самотата в живота му го затисна и неприятните факти се събраха на бучка в гърлото му. Неуспешният му брак не го беше притеснявал особено досега. Само че това беше, докато все още можеше да нарече бюрото свой дом.

„Защо, по дяволите, мисля за нея?“ — запита се ядосано той.

— Ей, какво има? — обади се Джоан. — Изведнъж лицето ти придоби такъв израз, сякаш си бесен на целия свят. — Тя започна да масажира рамената му.

Той въздъхна и измърмори:

— Просто се замислих за миналото.

— Какво ще кажеш да закусим?

— Ще ми се да се срещна с баща ти някой път — изведнъж изтърси Тоци. — Имаш ли нещо против? — Вероятността беше малка, но той реши все пак да опита, пък каквото ще да става.

— Защо искаш да се срещнеш с него? За да го опандизиш ли?

— За какво ще го опандизвам? Просто искам да го видя. Любопитно ми е.

— Баща ми не е животно в клетка.

— Не се ядосвай. Просто предложих. Нямах нищо определено предвид.

Тя отметна завивките и посегна към робата на пода.

— Добре... след като си толкова „любопитен“. Отдавна не съм ходила при него. Хайде да го посетим днес.

Боже господи. Не можеше да повярва.

— Чудесно.

— Сигурно ще останеш много разочарован — добави тя саркастично. — Той въобще не прилича на Кръстника или нещо

такова.

— Не съм казал, че трябва да прилича.

Тя отново му се усмихна кисело.

— Как предпочиташ яйцата, Тоци?

Той сви рамене.

— Почти рохки.

— И аз. Ти ги направи. Аз не обичам да готвя.

Тя отиде в банята и остави Тоци гол на леглото.

Той се залита дали Боги^[4] някога е правил яйца на Бъкол. Отпусна главата си на възглавницата, заслуша се в шума от душа и си я представи гола и мокра. Никога не му е било толкова хубаво с жена досега, нито с Робърта, нито с някоя друга. Може би това е любов, помисли си той и веднага направи гримаса, спомняйки си предупреждението на Гибънс.

— Какво ли, по дяволите, знае пък той? — промърмори Тоци и стана от леглото.

[1] Актриса, съпруга и партньорка на Хъмфри Богарт (1899–1957), известен с ролите си в „Казабланка“, „Малтийският сокол“ и др. холивудски филми от 40-те и 50-те години. — Б.пр. ↑

[2] Марка уиски. — Б.пр. ↑

[3] Наздраве (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Хъмфри Богарт. — Б.пр. ↑

13.

— Татко? — Джоан се наведе и го докосна по рамото.

Джулс Колесано не забелязваше присъствието на дъщеря си. Очите му се стрелкаха около масата, докато крупнето — миниатюрна негърка с червена жилетка, бяла риза и черна връзка, раздаваше карти от „ботуша“. Прическата ѝ беше като на Клеопатра и не помръдваше. Джулс изглеждаше объркан и разстроен, когато тя чевръсто подхвърли карти на останалите трима мъже, скупчени около масата, а после бързо ги загреба при себе си. Сякаш за пръв път играеше двадесет и едно и просто не можеше да разбере как така парите му изчезват толкова бързо.

— Татко? — повтори Джоан. Гласът ѝ прозвуча толкова жално, че Тоци се запита това ли е същата жена, с която бе прекарал нощта.

— Не сега, миличка — отвърна той малко по-силно, отколкото трябва. — Всичко си имам, не виждаш ли? — Той вдигна за доказателство висока чаша с портокалов сок. „Облак“, досети се Тоци. Пръстите на стареца бяха дебели и къси. Тоци забеляза, че леко трепереха. Изведнъж, понеже Джоан не си тръгваше, Джулс се начумери злобно. Мислеше я за сервитьорка на коктейли.

— Не, татко, аз съм.

Той рязко вдигна глава, като продължаваше да се мръщи. Минаха поне двадесет секунди, докато осъзнае, че това е дъщеря му.

Джоан му се усмихна с непоклатимо милосърдие, като гипсова светица. Очевидно това беше начинът, по който се справяше със старческото му изкуфяване.

Постепенно лицето му се отпусна, а после изведнъж разбиращо грейна от любов.

— Джоан — каза нежно той и докосна бузата ѝ с опакото на грубата си на вид ръка. — *Quanto sei bell*^[1].

Фразата веднага отключи един спомен в съзнанието му: гостната на леля му Кармела и анасоновите ѝ сладки. Тоци си спомняше, че тя

винаги му казваше същите тези думи, когато майка му го водеше на гости при нея.

Джоан прегърна баща си, но мислите на стареца продължаваха да се въртят около играта и той неспокойно се размърда да види какво прави крупиеето. Другите мъже на масата следяха играта и нищо друго. Играчите обръщат внимание само на това, къде отиват парите им.

— Знаех си, че ще те намеря тук — каза тя неодобрително.

— А къде, по дяволите, да бъда? Да играя табла с пенсионерите? Да вървят на майната си.

Той си взе „Облака“ и отпи една дълга глътка. Ръката му трепереше по-силно, отколкото му се бе сторило отначало на Тоци.

— Хей! — възкликна изведнъж той и пъкна късия си пръст в лицето на крупиеето. — Това е моето малко момиченце. Запази ми мястото, чу ли? Ще се върна по-късно.

Негърката се усмихна дипломатично, но не отговори. Шефката на тази част от салона, ниска блондинка в сив костюм, навири глава, като чу заповедта на Джулс. И тя като всички останали отговорници тук имаше вид на банков мениджър, само че изглеждаше по-щастлива. Джулс беше толкова далеч от действителността, че беше забравил правилото, според което крупиеетата трябва често да сменят масите си, ето защо нищо не би могло да му гарантира, че ще намери негърката на същата маса, като се върне. Черното момиче умно си замълча, понеже знаеше, че и най-малкият намек за конфликт с клиент може да ѝ коства работата.

— Няма нужда да викаш, татко.

Той се наведе към лицето на Джоан и театрално прошепна:

— На тия чернилки така трябва да им се говори. Иначе не разбират.

На Тоци не му беше ясно как така на разни дъртаци подобни расистки идиотщини им се разминават, при това без драстични последици. Крупиеето изчака Джулс да си прибере чиповете, преди да започне новата игра. Усмивката се завърна на лицето на отговорничката, когато той стана от стола си.

— Татенце, искам да те запозная с един приятел — каза тя и го поведе настрана от масата. — Татко, това е Майк Тоци.

Името му, произнесено на глас, му прозвуча странно. Беше свикнал да го нарича „г-н Томпсън“ с присъщите си ирония и

скептицизъм.

Тоци подаде ръка на бащата на Джоан.

— Come stai^[2], господин Колесано?

Джулс се усмихна широко, сграбчи ръката му и я разтърси изненадващо здраво и енергично. Тоци имаше чувството, че това „Come stai“ ще му свърши добра работа пред стареца. Джулс беше от този тип хора. За такива като него човечеството се дели на три категории: негри в най-долната, бели — по средата, и италианци, разбирай сицилианци и неаполитанци — в най-горната. Надяваше се, че няма да се опита да продължи разговора на италиански, защото, като изключим имената на храните и няколко ругатни, Тоци знаеше само десетина фрази.

— Искате ли да пийнете нещо? — попита неочаквано Джулс. После, без да ги изчака да му отговорят, повика една изрусена блондинка — сервитьорка на коктейли от другата маса.

— Госпожице... госпожице! Още два пъти от същата. — Той вдигна чашата си, за да ѝ покаже, че иска „Облак“. Мисълта му като че ли протичаше на кратки тласъци, които незабавно преминаваха в експлозивни реакции. Между две избухвания умът му почваше да блуждае, а лицето му се изглаждаше и придобиваше невинен и безпомощен вид.

— Не, благодаря, господин Колесано — възрази Тоци. — Малко е рано. — Беше малко след единадесет часа.

— Ей, трябва да ме слушате — предупреди ги той. — Сокът е прясно изцеден, най-добрият. Само така го пия. Все едно, на прахосници като мен ги дават безплатно — добави той и се изсмя дрезгаво. — Така че не изпускате.

Джоан се усмихна и нищо не каза. Очевидно беше решила, че е по-безпроблемно да не му противоречи. Когато изрусената блондинка се върна с питиетата, тя си взе едно, въпреки че дори не я бяха попитали дали иска нещо.

Келнерката не беше първа младост, но имаше запазен вид. Краката ѝ бяха страхотни и вероятно на тях дължеше работата си тук. Униформата на сервитьорките в казино „Империял“ се състоеше от лъскаво черно трико, черни чорапогащи и черни обувки на висок ток. Тоци забеляза, че голите ѝ рамена са покрити с лунички. Робърта имаше лунички по цялото тяло. Тоци помнеше колко много ги мразеше

бившата му съпруга. Той взе „Облака“ си от подноса на блондинката и когато Джулс каза „Salute“, отпи от вежливост. Портокаловият сок беше превъзходен, а не се бяха поскъпили и с водката.

Старецът изчака да види реакцията му, кимайки му многозначително, ухилен до ушите.

— Какво ти казах? Само най-доброто за Джулс Колесано. Това е моят град.

Тоци погледна към Джоан, която му отвърна с един изпълнен с болка и жалост поглед в очите. Беше предупредила Тоци, че баща ѝ невинаги се държи адекватно. Имал навика да се връща във времето, когато е бил бос на Атлантик Сити. Често идвал в „Империал“, ето защо хората тук си затваряли очите. Проблемите възниквали, когато отидел в някое друго казино и започнел да си придава важност.

Джулс изведнъж тихо се засмя без причина, тъжно и разбиращо.

— Това все още е моят град — повтори той, но не толкова високо.

Джоан обърна лицето си на другата страна.

— Тук е много шумно — добави Джулс и се отправи несигурно към най-близкия изход.

— Ей, добре ли си? — Тоци сложи ръка на рамото ѝ.

— Аха, добре съм. — Лицето ѝ все още беше обърнато на другата страна. — Ей сега ще се върна — каза внезапно тя и тръгна към дамската тоалетна.

Тоци последва Джулс през стъклените врати, чиито тъмнолилави стъкла държаха казиното във вечен полумрак. Наклонените слънчеви лъчи, които струяха в преддверието, блестяха толкова силно, че старият човек изглеждаше, сякаш е застанал в подножието на небесната стълба и се кани да се изкачи по нея, за да се срещне със създателя. Тоци отиде до прозореца, през който Джулс разглеждаше тротоара и океана отвъд него. Слънцето пареше по лицето му и го накара да присвие очи. Джулс се взираше във вълните, а кожата му изглеждаше почти бяла на ярката светлина. Приличаше натъжен малък призрак.

— Направи ми една услуга — обърна се той към Тоци. — Бъди добър с нея.

Тоци не знаеше какво да му отговори.

— Добре... тоест защо да не бъде добър с нея?

Джулс се изсмя презрително.

— Ричи се държа като истинско копеле. Искам това никога повече да не ѝ се случва.

— Ами... аз не съм Ричи.

Джулс не отвърна нищо. Мръщеше се срещу океана.

Тоци не беше сигурен каква част от това, което знае за Варга, да покаже, че знае. Щеше му се Джоан да се връща по-скоро.

— Тя ми казваше, че я биел — обади се Джулс и погледна Тоци с присвити очи. — Макар че много не ми се вярва. Никак даже.

— Защо казвате това, господин Колесано?

Джулс надигна чашата си.

— Не му е в стила. — Той изтри устата си с опакото на ръката — Това момче беше голям мазник. Никога не е удрял, когото и да било. Страхуваше се да не му го върнат. Обзалагам се, че и една жена е можела да го уплаши.

— Така ли?

— Аха, голям тип беше. Помня едно парти, което мой човек устрои по случай първото причастие на синчето си. Най-голямото момче на Мати О'Брайън. Някакъв боклук от бандата на Мати реши, че Ричи сваля жена му и му поиска обяснение пред всички. Ричи остана на място и само заекваше и мърмореше, целият почервеня в лицето като пълен глупак. Другият го направи на нищо пред очите на всички, а Ричи просто му се остави. Толкова бях бесен, че ми идеше сам да убия оня тъпанар. Какво смяташ си помислиха другите за мен? Моят загубен зет, дясната ми ръка, да се държи като смотан евнух пред всичките тези хора.

— Може би е постъпил така нарочно — каза Тоци. — За да ви накара да си мислите, че е евнух.

— Той си беше точно такъв! Малък, жълт, подъл мазник. Смятал ли съм някога, че този дебелогъз писарушка е способен да ръководи банда като истински мъж? Никога. Нямах абсолютно никакъв шанс да се издигне сам, не и така, както я беше подкарал.

Тоци кимна и отпи от чашата си. Продължавай да говориш, Джулс.

— Само че той много искаше да се издигне. Казваше ми го през цялото време. Аз му отвърнах да бъде добро момче и да се държи за мен. Дадох му хубава работа, разбираш ли. По-добра, отколкото

заслужаваше. Но пък, струва ми се, доста хора правят така, кога го дъщерите им се оженят — или греша? Дори едрите бизнесмени. Оправих му положението на този мръсник... а после той ме оправи.

Джулс заслони очите си с ръка и се взря в океана. Далеч на хоризонта се виждаха около пет-шест кораба.

— Какви са тия? Да не би руснаците да са дошли да ни бомбардират? — попита Джулс. — Тия комунисти не обичат да се забавляват. А тук, в Атлантик Сити, хората само това правят. Ония обичат да бомбардират местата, където на хората им е весело. — Той се изсмя, но не беше убедителен.

— Смятам, че биха нападнали първо Ню Йорк, а не Атлантик Сити — предположи Тоци.

— Няма да седна да роня сълзи, ако стане така. — Джулс гаврътна остатъка в чашата си. — Нито една сълза.

— Те го подучиха, нали?

— Разбира се, че те — горчиво отвърна Джулс. — А ти как мислиш? Обещаха му да се погрижат за него в Ню Йорк, ако им помогне да ме изритат. Ричи знаеше, че това е единственият начин да се оправи, и естествено се е съгласил. Амбициозен, беше, този мой зет. Сближи се с големите господин Лукарели, господин Мистрета и господин Джовинацо. — Джулс прокара ноктите на едната си ръка под брадичката си — стар италиански жест, който означава: „Да плюят кръв дано“.

Точно тогава Джоан пъкна главата си през тъмната стъклена врата.

— Ето къде сте били — каза тя, отиде при баща си, прегърна го и го целуна по бузата. — Как си, татенце?

Тоци се трогна от гледката — изтънчената дама, облечена с копринена блуза, ленен панталон и сандали на висок ток в изблик на нежност към стария си баща, но пък, от друга страна, не познаваше никой, който да се държи с родителите си така, както се държи в службата или, не дай си боже, в леглото.

— Обичам те, татенце. — Тя го прегърна здраво.

Джулс я притисна до себе си, сякаш беше малко момиченце, нищо че стърчеше с десетина сантиметра над него.

— Хайде, стига вече — отрязва изведнъж той и я пусна. — Не искам хората да си помислят, че отново съм тръгнал да гоня

момичетата, нали така? — Гръмливият му смях изпълни фоайето. — Обяд — обяви той. — Трябва да се храниш. — Джулс измери с поглед тънката фигура на дъщеря си. — И недей да ми казваш не. — Той се обърна към Тоци: — Гладен ли си?

Тоци се усмихна.

— Точно така.

— Ще си поръчаме миди с див риган. Тук знаят как да ги приготвят. Хубави са, а не целите само в хляб. Направо няма да повярвате.

Той грабна ръката на дъщеря си и понечи да я отведе, ала после се завъртя и посочи Тоци с пръст.

— Обичаш ли калмари?

Тоци сви рамене и кимна.

— Обзалагам се, че никога не си ял като тези тук. Крежки, чак да не повярваш. Хайде, Ричи. Да отиваме. — Джулс блъсна вратата и повлече Джоан със себе си.

Тоци зърна болката, изписана по лицето ѝ, преди тя да се скрие зад вратата.

Тоци караше, а Джоан, облежната на предната седалка, гледаше през стъклото. Беше си сложила големи тъмни очила като тези на Джеки Онасис. Тоци забеляза как нервно върти дръжките на чантата си между пръстите си, сякаш са зърна на броеница.

Саабът вървеше леко, само малко да му свикнеш. Той все хвърляше по едно око към таблото, за да се увери, че всичко е там, където би следвало да бъде, тъй като стартерът на пода до ръчната спирачка малко го беше озадачил отначало.

Джоан си беше поплакала, но вече беше спряла. По време на обяда Джулс беше станал малко невъздържан и тя не бе успяла да го успокои. Трудно ѝ беше да гледа как продължава да се държи, сякаш все още е най-големият в Атлантик Сити. А сигурно ѝ е било още по-трудно да слуша фантастичните му обещания и уверенията, че следващия път, когато се ожени, всичко ще бъде „прекрасно“. При това Джулс не казваше нищо само по веднъж. Тя се беше сдържала по време на целия обяд. И едва когато си бяха взели довиждане и Джулс се върна при масите за двадесет и едно, даде воля на сълзите си.

— Знам, че не е редно, но гледам да не идвам много често тук — каза тя. — С всеки път, когато го видя, състоянието му като че ли се

влошава.

Тоци посегна към лоста за скоростта, но си спомни за съединителя. Доста отдавна не беше карал кола със стандартни скорости.

— Баща ти ми се видя наред, когато говорих с него.

— За какво си приказвахте?

Той хвърли един поглед към нея, а после отново спря очите си на пътя пред себе си.

— За Ричи.

Той отново я погледна.

— Баща ти започна — добави той, — не аз.

— Разказа ли ти как той и приятелите му са се канели да намерят Ричи и да го накарат да си плати?

— Не.

— Изненадана съм. Това е една от любимите му теми. Всъщност учудена съм, че не те е помолил да му помогнеш.

Тоци не отделяше очи от пътя.

— Ако ме беше попитал, можеше и да се съглася.

Тя не отвърна.

И двамата потънаха в мълчание. След малко Джоан сложи една касета. Тоци се надяваше да не е класическа музика. Само че беше и докато слушаше, с облекчение откри, че е много успокояваща и мечтателна, по-традиционна от котешкото мяукане на струнния квартет в спалнята ѝ. Харесваше му.

— Какво е това? — попита той.

— Фугите на Телеман — отвърна тя. — Тук завий наляво. Ще ти покажа как да се върнеш на магистралата после. Винаги е задръстена в събота.

Тоци последва указанията ѝ и се озова на една тиха улица с големи къщи от двете страни, където старите викториански домове се редуваха с по-модерни сгради. По-новите бяха или стилизирани едноетажни фермерски домове със скъпи каменни фасади, или колониални къщи с големи колони на предната тераса. Всички морави бяха спретнати и добре подстригани. Солиден квартал за хора от горните слоеве на средната класа и долните на висшата класа. Тоци реши, че и тези къщи живеят банкери и разни такива.

Джоан се надигна и се загледа в една от къщите в колониален стил — бяла постройка с големи колони и червено мушкато в глинени саксии, наредени от двете орани на стълбите. Тя като че ли ѝ правеше особено впечатление.

— Да не би да ги познаваш? — попита той.

— Какво?

— Къщата. Знаеш ли кой живее там?

— Някой, когото познавах много отдавна — отвърна тя. — Когато бях дете.

Тя помълча малко.

— Едно момиче, с което ходехме заедно на училище, живееше тук. Линда Тъкърман беше най-добрата ми приятелка в трети клас. Често играехме у тях, но един ден след училище прислужницата изтича от терасата и ми каза, че трябва да си отида вкъщи, не можело да вляза. Едра негърка от Ямайка. Изкъшка ме, все едно бях пиле. Тогава не разбрах. Оказа се, че бащата на Линда се бил кандидатира за общинар и не искал връзката на дъщеря му с щерката на Джулс Колесано да го дискредитира. Толкова беше жестоко. — Тя облегна главата си назад.

— Баща ти разбра ли?

— О, да. Аз му съобщих със сърцераздирателен плач. — Тя въздъхна и поклати глава. — И знаеш ли какво направи той? Изпрати един от хората си в кабинета на господин Тъкърман с подаръци. Бащата на Линда получи анонимно дарение за кампанията си от десет хиляди долара... плюс счупване на ръката. Няколко дни по-късно, когато се върнах от училище, намерих в стаята си нови кукли — Барби и Кен, с целите им гардероби и всички възможно аксесоари за Барби — малката спортна кола, будоарът, всичко. Вече имах една Барби и някакви дрешки, но да получиш всичко наведнъж, това беше сбъдната мечта, на което и да е момиченце. Същата вечер на масата попитах баща ми от кого е. Той ми каза да не си блъскам главата, просто да се радвам на подаръка. Оттогава с Линда играехме у нас след училище.

Тоци повдигна вежди.

— Бащи и дъщери — промърмори той.

— При стопа свий надясно — каза тя и увеличи звука. Музика изпълни цялата кола.

Бащи и дъщери, повтори тя наум с копнеж и се загледа в страничното огледало и голямата бяла къща с терасирана морава отпред и саксиите с червено мушкато на стъпалата. Бащиният ѝ дом.

[1] Колко си хубава (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Как сте? (ит.). — Б.пр. ↑

14.

Гибънс седеше срещу Брант Айвърс, който не му обръщаше внимание и четеше документите на бюрото си. Главният специален агент си беше сложил пастелнорозова риза с вратовръзка от индийски плат в контрастен цвят и сив двуреден костюм. Дъската за писане на бюрото пред него бе издърпана и върху нея го чакаше обядът му — спаначена салата в прозрачна пластмасова опаковка и кофичка кисело мляко с ягоди. Гибънс се загледа в храната. Дж. Едгар щеше да се обърне в гроба, ако имаше възможност да види това.

— Е, какво? — най-накрая попита Гибънс.

Айвърс го погледна над очилата си, подобни на полумесец. Не каза нищо. Доколкото Гибънс можеше да прецени, предполагаше се това да му говори нещо.

— Ти ме повика, Айвърс. Какво искаш?

Айвърс си свали очилата и ги пусна върху документите, които четеше. Гибънс не беше сигурен какво иска да изрази главният специален агент с този жест. Би могло да бъде прелюдия както към потупване по рамото, така и към ритник по задника.

— Току-що прочетох последния ти доклад. Бърт. — Той се пресегна към млякото, отлепи фолиото и започна да го бърка с пластмасова лъжичка. Малко е... оскъден.

Гибънс го гледаше как разбърниква червената утайка на дъното на кофичката.

— Извинявай, че те разочаровах, но това е всичко, с което разполагам до този момент. — На Гибънс му беше противно да го викат, за да дава обяснения. Оная, дето я бяха подкарали с Тоци, беше много по-важна от играта на сляпа баба между него и Айвърс. Ужасно му се искаше да му тегли една майна.

Айвърс поровичка още малко в кофичката, а после я остави настрана.

— Не вярвам да си забравил, че от теб се иска да включваш в докладите си всичко, което си правил през изминалата седмица? Дори

и тези насоки в разследването, които не са довели до положителен резултат?

Гибънс оголи зъби в някакво подобие на усмивка.

— Да, Брант, разбира се, че помпя как се пише седмичен доклад.

— Тогава защо си пропуснал да споменеш работата си върху досието на Варга? — Сега пък Айвърс му показва зъбите си.

Когато му мина внезапният изблик на гняв, Гибънс изтрезня и осъзна, че Айвърс е репетирал тази реплика цяла сутрин. Пускането на такива фитили беше един от любимите му номера.

— Историята с Варга е задънена улица — каза Гибънс. — Просто идея, която не проработи.

Айвърс кимна и отново се захвана с млякото си. Той напъха една капеща лъжица в устата си. На Гибънс направо му се доповръща.

— Обзалагам се, че се чудиш откъде съм разбрал за проучванията ти във връзка с Варга?

— Библиотекарят Хейнс ти е казал. — Смотано животно.

Айвърс поклати глава и се усмихна като котка, която е уловила птиченцето.

— Имаме нова система. Инсталираха я, след като ти се пенсионира. В понеделник получавам разпечатка на всички досиета, поискани през изминалата седмица, и имената на тези, които са ги поръчали. Това включва и всички писмени материали, тъй като Хейнс документира цялата дейност в библиотеката на компютъра. Доколкото виждам, отделил си доста време на случая Варга. Толкова дълго ли не можа да разбереш, че си попаднал в задънена улица?

— Аз съм много съвестен. — Изведнъж Гибънс усети киселини в стомаха си. Хапчетата му бяха в джоба, но по-скоро би умрял, отколкото да се остави Айвърс да го види как ги гълта.

— Аз пък съм любопитен. Защо реши, че Варга има някакво отношение към въпроса с Тоци?

Гибънс беше притиснат до стената. Не искаше Айвърс да научи каквото и да било за проучванията му по случая Варга. Дяволите да го вземат тоя Тоци. Защо не му е споменал за идиотската им нова система за контрол в управлението? Този кретен никога не се сеца за подробностите. Мамицата му, помисли си Гибънс, трябва да измисля нещо. Понякога нямаш избор и се налага да пожертваш някоя добра карта.

— Реших, че следващата жертва на Тоци може да е Ричи Варга. Достатъчно шантаво, би му подхождало.

— Не си ми много ясен, Бърт.

— Тоци смята, че съдбата му се с усмихнала. Докара вендетата си до три на три. Мисля, че може би е готов да предприеме по-решителна крачка.

— Като например убийството на човек, който се намира под покровителството на Програмата за закрила на свидетелите? — Айвърс присви очи скептично. Отново си беше забол носа в кофичката с мляко, сякаш си гледа на кафе. — Защо ще се хваща за Варга? Той сътрудничеса на обвинението. Доста престъпни типове бяха прибрани на топло благодарение на него. Варга се оказа доста свестен.

Аха, и ти също, Брант.

Киселините се бяха вдигнали чак до гърлото му.

— Тоци не смяташе така. Спомням си някои от забележките му относно Варга по време на свидетелските му показания пред съда. Според него Варга е същият мръсник като ония типове, които изпя.

— И по тази причина реши, че може да е вдигнал мерника на Варга? Не ми звучи много убедително.

— Просто хрумване — каза Гибънс. При това не особено добро, както се оказа впоследствие.

Айвърс остави млякото и взе писанието на Гибънс. Стори му се, че главният специален агент има намерение да направи разбор на целия му доклад, ред по ред. Ега ти идиота. Гибънс се размърда на стола си. На всичко отгоре проклетите му хемороиди също започнаха да се обаждат.

Точно когато Айвърс се наклони да каже нещо, разговорната уредба на бюрото му избръмча. Той вдигна и се заслуша.

— Веднага го прати — поръча Айвърс. Секунда по-късно вратата се отвори и Бил Кини се появи на сцената. Гибънс веднага забележа вратовръзката му — също от индийски плат — и подбраната по цвят кърпичка, затъкната в джобчето на моркосиния му блейзър. Принцът престолонаследник на трона на индийските вратовръзки, каза си той, а после осъзна, че просто е в лошо настроение. Кини не беше лошо момче.

— Седни, Бил. — Айвърс му посочи стола до Гибънс.

— Бърт, разследването ти върви прекалено бавно. Тоци трябва да бъде намерен, преди да нанесе следващия си удар. Реших да включа Бил. Ще работите заедно върху случая. — Тонът на Айвърс изведнъж стана надут, все едно произнася реч пред цяла стая новоназначени. На Гибънс му беше ясно, че всичко това е заради Кини.

— Бил, искам да прегледаш докладите на Бърт и да прочетеш досието на Тоци. После се посъветвай с Бърт и виж дали не можеш да предложиш нов подход към разследването. Въпросът е от изключителна важност, Бил, така че направи всичко необходимо, за да намерите Тоци. От този момент двамата сте партньори по случая.

Кини хвърли съчувствен поглед на Гибънс. Това наистина беше удар под кръста. Би трябвало случаят да е на Гибънс, независимо че Кини е извикан да помогне. Като ги обяви за партньори в разследването, Айвърс даваше и на двамата да разберат, че отсега нататък старшинството на Гибънс не струва пукната пара.

— Виж сега, аз много уважавам старите детективски методи — продължи Айвърс. — Благодарение на тях бюро то си изгради репутацията едно време при Хувър. Трябва обаче да се възползваме от предимствата на съвременната техника. Лабораториите във Вашингтон не са там просто ей така. Използвайте ги. А също и досиетата. Не гледайте на тях само като на огромна библиотека, натъпкана с отделни доклади. Сега, когато всичко е компютризирано, можете да ги накарате да работят за вас. Подходите по-творчески към задаването на програми за универсално търсене. Може да изскочи нещо неочаквано. Поговорете с Хейнс. Той би могъл да ви помогне в това отношение.

Задникът на Гибънс гореше. Всичките тия приказки бяха пълни глупости, целящи да му покажат какво изкопаемо е станал. През тридесетте му години в бюро то никой не се беше оплаквал от „детективския метод“, както го нарече Айвърс. Шибаният „детективски метод“ даваше резултати. Винаги е било така и така ще бъде. Шибаният „детективски метод“ вече откри Тоци, слабоумен тъпако.

Кини седеше със скръстени ръце. Гибънс усещаше, че дори на него му е неудобно да слуша подобни простотии. Айвърс го използваше за параван, понеже нямаше куража да му каже всичко това в очите, безгръбначно животно такова.

Айвърс се изправи на стола си и постави ръце на бюрото. Приличаше на политик, който чете предизборното си обръщение по телевизията.

— А сега, Бил, очаквам от теб да изнесеш опреснителен курс на Бърт относно новостите в бюрото след пенсионирането му. Бърт, мисля, че Бил ще ти спести за в бъдеще подобни временни отклонения, като историята с Варга. Вие двамата ще бъдете чудесен екип, струва ми се. Знания, комбинирани с опит. — Айвърс погледна към Кини и кимна, сякаш тази връзка особено му харесва.

— Въпроси? — попита Айвърс.

Гибънс зачака младият Кини да зададе някакъв страшно интелигентен въпрос, за да покаже на шефа, че владее положението. Ала той не каза нищо. Гибънс беше впечатлен.

— Свършихме ли? — попита той сопнато.

— Бърт, няма да сме свършили, докато не заловим Тоци. — Бива си го, мръсникът му с мръсник.

— Добре тогава, да вървя да си гледам работата — каза Гибънс и се надигна. — Ще говорим по-късно, Бил. — Той внезапно се отпрати към вратата.

— Резултати, Бърт — извика главният специален агент подире му. — Не забравяй.

Гибънс затвори вратата зад себе си. Единственото, което го интересуваше в момента, бе да намери лекарството си за хемороиди.

След като се погрижи за най-непосредствените си нужди, Гибънс се върна на бюрото си в голямата стая, където бяха работните места на всички специални агенти. Едно време те бяха подредени в редици и обикновено стояха празни, тъй като специалните агенти прекарват по-голяма част от времето си извън управлението. След пенсионирането му обаче стаята е била премебелирана с модулни прегради, които осигуряваха на всеки негово собствено малко закътано пространство. На Гибънс тази подредба не му харесваше. За какво му е на човек подобно усамотение? Да си чопли носа? Да звъни на любовницата си? Който чак толкова има нужда да се уединява, да не седи в управлението. Пък и при старата подредба от пръв поглед се разбираше кой е тук и кой го няма. А сега само чуваш приглушени,

безплътни гласове, защото не виждаш никого над тези неща. Стаята е заприличала на някакъв глупав лабиринт за мишки и за какво? Това беше още една причина да го е яд на Айвърс.

— Бърт?

Гибънс се обърна. Бил Кини стоеше на входа на кабинката му.

— Какво има? — Гибънс владееше уменията така да произнася подобни невинни фрази, че да прозвучи все едно те праща по дяволите. Той го знаеше, но никога не си даваше особено много труд да промени тона си.

Кипи седна на бежовия пластмасов стол — единственото място за сядане при Гибънс.

— Чувствам се страшно неудобно заради онова малко представленице. — Гласът му беше тих и той преднамерено избягна да спомене името на Брант Айвърс. — Беше страшно неловко и абсолютно необосновано. Мисля, че е пълна гадост.

Гибънс взе един кламер и започна да го разгъва. Когато го изправи, доколкото можа, захвана да го върти между палеца и показалеца си.

— Да, и аз бих казал, че е пълна гадост.

— Много ми е неприятно и че ме увеси на шията ти. — Кини се наведе напред с лакти на коленете. — Тоци ти беше партньор и това разследване е твое. Не искам да ти се бъркам в работата. Затънал съм до гушата в моите случаи, тъй че не ми трябват нови.

— Каза ли му го?

Кипи кимна.

— Не ми даде дума да издумам. Мисля, че единственото, което го интересува, е да ти разкаже играта.

— Краткосрочните резултати са му специалитет. — Гибънс огъна кламера под ъгъл, за да се върти по-бързо.

— Какво ще кажеш аз да се заема с компютърната обработка на Тоци, за която настоява, а ти да си гледаш своята работа? Дръж ме в течение, ако има нещо, което трябва да знам, в случай че ме притисне. Иначе прави каквото си знаеш.

— Става — съгласи се Гибънс.

— Чудесно. — Кини се усмихна. — Оценявам това, Бърт.

— Няма проблеми.

Гибънс се запита дали да му каже, че мрази да го наричат Бърт.

Кини издърпа златния часовник с форма на пътен знак „стоп“ и погледна часа.

— По дяволите. Трябва да бягам. — Той щракна капака му и стана да си върви. — Обедна среща.

След тръгването му Гибънс поразмишлява върху понятието „обедна среща“. Приличаше му на този тип фрази, които употребяват списанията за мода. Представи си жена с тясна пола и шапка с периферия, по-голяма от пица, която рови из спаначената салата, без всъщност да яде. Кини обаче си го биваше, реши Гибънс. Само че засега може да продължи да го нарича Бърт.

15.

Когато се прибра късно у дома, Гибънс си отвори една бира и започна да си приготвя богатата закуска за вечеря — три пържени яйца, няколко резена свинско роле и препечени филийки ръжен хляб. Малко пържени картопки не биха му се отразили зле, но искаха известно усилие да ги направи, пък и не бяха толкова вкусни, колкото ресторантските, когато си ги пържеше сам у дома. Радиото беше настроено на станция с класическа музика — звуците на една соната за пиано на Лист конкурираха цвърченето в тигана. Музиката напомняше на Гибънс за богато украсена виенска торта със заврънкулки от сметана и глазура.

Той прехвърли едно яйце в чинията си, намаза филийката си с масло и разчисти пощата от масата. Пресуши последните капки от първата бира и си извади още една за вечерята. Но още щом разряза яйцето си, телефонът иззвъня. Той погледна към жълтъка, който изтичаше от разреза, и се запита дали да не го остави да звъни.

— Какво? — каза той, като вдигна слушалката на телефона в хола.

— Аз съм. — Връзката беше много по-добра този път. Гласът на Тоци се чуваше, сякаш се обажда от отсрещната страна на улицата.

— Какво има?

— Да си чувал някога за един умник по прякор Хуна?

Гибънс седна на дивана.

— Хммм... Нищо не ми говори.

— Бил е бодигард на Варга и доколкото разбрах, е човекът, който е свършил мръсната работа, ти знаеш кога.

Гибънс се загледа през кухненската врата в парата, която се издигаше над чинията му, докато Тоци му разправяше как е измъкнал от Бобо Бочино всичката му информация относно Варга и убийството на Ландо, Блейни и Новик.

— Утре защо не видиш какво има в картотеката за този „Хун“?
— предложи Тоци.

— Може да има малка засечка. Човекът в ъгловата стая е следил какво вадя от картотеката. Почвам да усещам дъха му във врата си. — Гибънс разказа на Тоци за срещата си с Айвърс сутринта и за новия си партньор.

— А твоето приятелче Кипи? — попита Тоци. — Ще ни създава ли проблеми?

— Не. Той е типичният затрупан с работа агент, който ще гледа да свърши колкото се може по-малко по случая. — Виждаше му се смешно да говори за „случая“ с Тоци. Че нали той самият беше „случаят“.

— И тогава как ще разберем за Хуна? Той може да се окаже липсващото звено, връзката с Варга.

Гибънс изведнъж си спомни злобните забележки на Айвърс относно „детективските методи“. Той се ухили в слушалката.

— Ще постъпим старомодно... ще си го заслужим.

— Какво трябва да означава това?

— Ще ти кажа някой друг път. А ти докъде си стигнал?

— Търся един дребен фитилджия.

Гибънс долови презрението в гласа на Тоци.

— Защо? — попита той.

— Чух, че сегашният му работодател бил Ричи Варга.

Подпалвачество? Странен избор. Опожаряването на сгради заради застраховката изглеждаше сравнително дребно занимание за човек, който е видял ярките светлини на Бродуей. От наркотици се изкарваха далеч по-големи пари, при това много по-бързо. Ако Варга отново развива дейност, Гибънс би предположил, че ще се съсредоточи върху наркотиците.

— Успя ли да откриеш този тип?

— Още не. Може би довечера. Ще те уведомя.

— Ще видя какво мога да направя относно бодигарда. Всичко хубаво.

— И на теб.

Гибънс затвори и се върна в кухнята. Изтеклият жълтък вече беше се втвърдил по чинията му. Той вдигна бирата си, отпи една дълга глътка и седна да яде. Яйцата не бяха изстинали, но това нямаше значение. Гибънс се нахрани бързо и с апетит. Смяташе да навести

един човек тази вечер и да се позанимае малко с добрата стара детективска работа.

Прегледа небрежно пощата си, докато ядеше, и изхвърли всичко, с изключение на сметките за газ и електричество и рекламната листовка за лекцията, която Лорейн щеше да изнесе в Корнел на тема различните концепции за войната в християнския и ислямския свят през дванадесети век. Тя най-редовно му пращаше тези обяви, независимо от това, че той никога не успяваше да отиде на лекциите ѝ. Едно време му пишеше кратки бележки върху тях, но вече не го правеше.

Гибънс сложи пощата си настрана и се съсредоточи върху яденето. Трябваше да тръгва, ако иска да хване времето за посещения. По радиото печален мецосопран пееше ария на съдбата от някаква италианска опера. Гибънс не обичаше много операта. Намираще я за твърде театрална.

Когато излезе от асансьора на петия етаж, Гибънс погледна часовника над стаята на сестрите. Беше десет без петнадесет. Очакваше някоя от тях да го нахока, че времето за посещения почти е изтекло, обаче дебелианата с дългата клечеста коса зад бюрото въобще не му обърна внимание.

Той тръгна с енергична крачка, сякаш е съвсем наясно къде отива. Лесно щеше да намери стаята дори без да има номера ѝ. Пред вратата ѝ стоеше полицаи на пост. Този беше набит младок с вид на ирландец и непрестанно навъсен поглед. Гибънс знаеше от личен опит, че момчета като него, които изглеждат много нахакани, не могат да се отърват от подобен род дежурства. Началниците им смятат, че здравеняци като тях отблъскват неприятностите. Така и не им става ясно, че определен род неприятности — като например нападение — не могат да бъдат предотвратени така лесно и подобни момчета си навличат още по-големи беди от страна на разни кретени, които имат да доказват нещо. Ако той беше началник, щеше да дава тия дежурства на жени, защото хората обикновено ги подценяват.

Когато приближи ченгето, Гибънс извади служебната си карта. То го изгледа с присвити очи — очевидно не очакваше нищо добро. Момчето се изправи от мястото и застана с разкрячени крака. Гибънс

го досмеша. Това хлапе наистина ли си мисли, че се кани да щурмува стаята?

Той вдигна картата си.

— Трябва да говоря с него.

Ирландчето я взе от ръцете му и я проучи внимателно. Гибънс се почуди дали момчето е виждало досега истинско удостоверение от ФБР, тъй като я разглежда доста дълго.

— Никой не ме е предупредил, че ще има посещение тази вечер.

Гибънс му пусна една многозначителна усмивчица.

— Кога е било федералните да ви казват нещо на вас, момчета?
— Искаше думите му да прозвучат като приятелска закачка, обаче забеляза, че ирландчето я възприе другояче. Разбираше го. На федералните им се носеше лошата — при това не съвсем незаслужено — слава, че се правят на големи началници пред местните полицаи.

— Не мога да ви пусна, без да съм предизвестен. Съдебно разпореждане. — Това за съдебните разпореждания го добави сигурно защото се предполагаше, че взима акъла на разните бабаити.

Гибънс си взе картата и я прибра в джоба си.

— Окей — каза той и пусна една тежка въздишка на раздражение. — Ще трябва да се обадя на главния специален агент на манхатънското управление, който в момента си е у дома. Той ще трябва да се обади на дежурния в Министерството на правосъдието във Вашингтон, за да открият с него някой, който да се обади на областния прокурор за Стейтън Айлънд, който вероятно също си е вкъщи. Областният прокурор ще се обади на вашия капитан, той ще се обади тук и ще те разпердушени, задето създаваш пречки на специален агент на ФБР при провеждането на разследване от особена важност. Сега е почти десет. Докато се стигне до разговора между вашия капитан и областния прокурор, ще стане доста късно. — Гибънс се облегна на стената срещу ченгето и скръсти ръце. — Твой ред е. Как ще действаш — по лесната или по сложната процедура?

Изражението на лицето на ирландчето беше безценно. Имаше вид на човек, който се опитва да събере един куп големи числа наум. Това обаче не беше кой знае какво постижение. Ченгетата никак не обичат да попадат на мушката на федералните. Неписано полицейско правило е, че е по-добре да стоиш настрана от федералните, ако можеш, и да им правиш път, ако няма как, най-после на ченгето взе да

му щрака в мозъка и то кимна примирено, като се насилваше да се усмихне.

— Хубаво де, минавай. Днес имаш рожден ден.

Точно в момента, когато момчето отстъпи, за да го пусне, един женски глас оповести по радиоуредбата края на времето за посещения. Гибънс се направи, че не чува, и се намъкна в стаята. Първото нещо, което видя, беше едрогърдеста блондинка с вдигнати ръце и събрана под мишниците рокля, в която се опитваше да се напъха. На пода до нея лежаха чифт бели обувки с високи тънки токчета.

Ама че е хитър кучият му син, помисли си Гибънс. Съдебно разпореждане, как ли не. Запита се колко ли получава ирландчето, за да охранява спокойствието на тези незаконни срещички.

— Съпружески права, а? — попита Гибънс, като вложи допълнително жлъч в гласа си и вдигна картата си, за да я види мъжът в леглото.

Филип Джовинацо присви очи зад очилата си в тежка рогова рамка и оголи два реда съвършено равни бисерно бели зъби. Един карикатурист от „Поуст“ беше увековечил тази по търговски широка усмивка преди девет години, когато Джовинацо пое фамилията от чичо си Роко. Мафиотът се понадигна, настани се удобно върху планината от възглавници и приглади краищата на малиненочервената си копринена пижама.

— Какво е това, миличка? — попита Джовинацо блондинката.

Тя нахлузи обувките си и хвърли бегъл поглед на удостоверението на Гибънс.

— Мисля, че е от ФБР.

— Искам да ви задам няколко въпроса — обади се Гибънс.

— Срещнете се с адвоката ми — отвърна Джовинацо и прекара ръка по гъстата си вчесана назад грива, боядисана в черно. — А сега, ако не възразяване...

Гибънс мина пред блондинката, придърпа оранжевия пластмасов стол, седна и хвърли шапката си върху телефона на нощното шкафче.

Джовинацо му посочи с палец вратата.

— Хайде, казах да се разкараш.

Гибънс само продължи да го гледа.

— Е, Фил — намеси се блондинката. — Мисля да си тръгвам. — Тя се наведе и го целуна по устните. На Гибънс му се откри невероятен

изглед към страхотния ѝ задник и обратната страна на краката ѝ. Запита се колко ли суха пара е била необходима, за да се прежали маце като нея да целува някакъв грозник, който при това би могъл да ѝ бъде дядо.

Гибънс каза:

— Сега разбирам защо не ти е особено неприятно да се правиш на болен, Джовинацо.

Мафиотът дръпна блондинката настрани, за да вижда Гибънс.

— Нямах право да ме безпокоиш, приятел.

Блондинката отстъпи към вратата.

— Ще се видим, Фил. Довиждане. — Никой не я слушаше.

Гибънс кръстоса крака и подпря брадичка на меката част на палеца си.

— Да те безпокоя! Че аз само си седя тук.

Блондинката откряна леко вратата.

— До скоро, Фил — каза тя.

Джовинацо внезапно се обърна към нея и ѝ показа зъбите си.

— Аха, всичко хубаво, миличка. Ще се видим скоро, нали?

Блондинката цъфна в щастлива усмивка, сякаш току-що бе спечелила от тотото. Фил май добре ѝ беше платил.

След като мацето си тръгна, тежкият поглед на Джовинацо отново се спря на Гибънс.

— Нямам какво да ти кажа. — Той се пресегна към нощното шкафче за дистанционно управление и пушна телевизора, поставен високо на стената срещу леглото му. Предаваха бейзболен мач на „Метс“ срещу отбора на Филадельфия. Беше ред на Дуайт Гудън да подава. Срещу него беше Майк Шмид и още един на втора база. Коментаторът говореше нещо за „сила срещу сила“.

Джовинацо внезапно обърна от девети на единадесети канал, където Фил Ризуто следеше мача на отбора на „Янките“. Те губеха срещу Торонто в осмата част. Гибънс и Джовинацо наблюдаваха мълчаливо как Дейв Уинфилд удря и изкарва навън топката.

— Върни на мача на „Метс“ — каза Гибънс. — Тия за нищо не ги бива.

Джовинацо не му обърна внимание и продължи да гледа „Янките“.

— Колко още, мислиш, можеш да се свиращ тук? — попита безпристрастно Гибънс. — Областният прокурор вече започва да става нетърпелив, нали знаеш. Пречиш му да си завърши играта.

— Аз съм един много болен човек — каза Джовинацо на телевизора. — Докторите ми го потвърдиха.

— Знам, знам. Само че така объркваш резултата. И най-добрият престъпник, срещу когото Варга е дал показания, вече е зад решетките, с изключение на тебе. Защо излишно да отлагаме неизбежното?

В отговор мафиотът увеличи звука. Ризуто говореше за своите резултати в голфа. Даже и на него „Янките“ му бяха безинтересни.

— На мен би ми било страшно неприятно да съм затворен тук — каза Гибънс, без да се обръща конкретно към някого. — Със или без блондинка. — Знаеше, че Джовинацо обича нощния живот.

Джовинацо изведнъж подскочи на леглото си.

— Няма да говоря! — кресна той. — Разбра ли? Нямам какво да ти кажа! — После плесна ръка върху устата си. Гибънс си помисли, че повръща, но после осъзна, че Джовинацо всъщност си маха долната и горна зъбна протеза. Мафиотът предизвикателно захвърли ченето си в чекмедже то на шкафчето. Устните му бяха хлътнали назад. Изведнъж той беше заприличал на деветдесетгодишен имитатор на Елвис.

— А стига бе! — измърмори невярващо Гибънс.

Джовинацо се облегна на възглавниците си и заби свиреп поглед в телевизора.

Гибънс се изправи и го изгледа от горе на долу като разгневено ацтекско божество.

— Ще ти го кажа направо, Джовинацо. Тук съм, за да те предупредя да оставиш Варга на мира. Разбра ли?

Мафиотският бос щръкна като свещ в леглото.

— За какво, по дяволите, говориш? — устните му измляскаха и разпръснаха слюнка наоколо, толкова се беше развълнувал.

— Я не ми ги разправяй тия. Ти си изпратил горилите си по петите на Варга. Откриха първото му скривалище, но това няма да се повтори. Не смятаме да го губим заради нашите дивашки вендети.

— Глупости! Глупости! Глупости! — не спираше да повтаря Джовинацо, а лицето му почервяваше все повече.

— Знаем, че твоите хора са нападнали къщата в Охайо. За щастие на Варга му няма нищо. Преместили сме го, този път е даже

още по-добре укрит. Но да сме наясно — правя ти предупреждение. Извикай си псетата обратно, че иначе ще ти бъдат предявени още няколко сериозни обвинения.

— Какво са тия лайна бе! — изкрещя Джовинацо.

— Не се прави на ударен. Твоите две момчета бяха много близо до целта, обаче се издъниха. Влязоха в къщата, но не можеха да се доберат до Варга.

— Не са били от моите, това е сигурно — каза Джовинацо, предъвквайки думите. — Никога не бих изпратил само двама на тоя дебел педераст Варга. Не и докато онзи побъркан нацист е с него.

— Какъв нацист? — сви вежди Гибънс.

— Бодигардът му, загубен идиот такъв. Варга не ходи никъде без него. Поне така беше преди.

— Искаш да кажеш Хуна?

— Че кой друг? Той е луд. Няма нещо, което не би направил по поръка на Варга.

— И ти си мислиш, че правителството си харчи парите, за да държи бодигарда му под опеката си. Я се събуди бе!

— Ти се събуди! — изкрещя Джовинацо. — Варга никъде не ходи без Пагано. А вие по-добре внимавайте. Че може да ви избоде очите.

Ландо, Блейни и Новик. Пагано. Това е. Варга наистина има бодигард с прякор Хуна, чието име е Пагано, и по всичко личи, че този Пагано върши мръсната работа по заповед на Варга. Както в случая с Ландо. Блейни и Новик. Гибънс беше получил това, за което дойде.

— Виж, приятелю — каза той и пъкна пръста си под носа на Джовинацо, — предупрежден си. Още едно нападение над Варга и ще бъдеш подведен под отговорност. Съвсем просто е.

— Натикай си го отзад! — извика мафиотският бос след устремилия се навън Гибънс.

Ченгето пред вратата го посрещна с вдигнати вежди. Очевидно другите посетители на Джовинацо не го бяха вбесявали така.

— Ще идвате ли пак? — поинтересува се той.

— А тя? — го попита остро Гибънс.

Постара се ирландчето да забележи, че гледа номера на значката му, преди да се обърне и да си тръгне. После се запъти към асансьора,

като се подсмиваше злобничко. Знаеше, че момчето има да се поти и да чака мъмрене, което така и няма да получи.

Естествено, глупакът може пък и да си свърши работата най-после и ако е достатъчно умен, сам да се възползва от услугите на блондинката.

16.

Току-що беше станало десет часът, когато Тоци пристигна в „Таверната на Лео“ и още като влезе през вратата, той разбра, че е намерил фитилджията. Дребосъкът имаше глас като двутактов двигател на евтин мотор и непрекъснатото му плещене правеше помещението да изглежда по-препълнено, отколкото всъщност беше. Тоци си поръча бира и седна на бара. Можеше да наблюдава отражението на Поли Тортела в огледалото зад редиците бутилки алкохол.

Тортела седеше на една кръгла маса с някакво момиче, което едва ли имаше повече от шестнадесет, и мъж на петдесет и осем-девет години. Мъжът изглеждаше като направен от плочи гранит, целият в прави ъгли, як и твърд като камък. Момичето притежаваше хубостта на бедните селски девойки от Средиземноморието във филмите. Тъмна коса, опъната назад, за да открие лицето, стегната маслинена кожа, големи невинни воднисти очи, кръгли, но скромни гърди под бяла блузка. Единственият недостатък, който Тоци забеляза, се намираше под масата. Глезените ѝ. Тя просто нямаше такива. Прасците ѝ се спускаха право надолу като водосточни тръби. Здравите селски крака вървяха в пакет с останалото.

Гранитният мъж и момичето седяха лакът до лакът на единия край на малката масичка, достатъчно отдалечени от дребното плямпало. Те си делеяха една бутилка вино, а джуджето пиеше нещо чисто с лед.

Тортела беше истинска картинка, умалена рисунка на престъпен тип от списание. Червена като бургундско, копринена риза, тежка златна верижка върху разгърдения му торс, черни панталони, сиви мокасини с остър връх и кубински токове и онези тънки, педерастки найлонови чорапи, които толкова се харесват на шмекерите като него незначайно по каква причина. Тоци забеляза, че върховете на обувките му едва-едва докосват пода. Той имаше оня тип арогантно мошеническо лице, което само си проси боя. Високи скули, очи —

цепки, постоянна подигравателна усмивчица, сплескан нос със зурлести ноздри. Въпреки лустросаната му външност той страшно напомняше на Тоци за клоуна Смит Грозника.

— Казвам ти, Лео, работата е сигурна. — Беше го повторил няколко пъти, откак Тоци влезе. — Няма начин да не спечелиш.

Тоци видя как гранитният мъж — въпросният Лео, както предположи — поклати голямата си квадратна посивяла глава.

— Откъде си толкова сигурен? — попита той. Акцентът му беше подчертан, а гласът — дълбок. — Акциите са рисковано нещо. Няма сигурни попадения.

Тортела разтърси ябълковидната си глава. Снизходителна усмивка набразди лицето му.

— Някога да си чувал за вътрешни договаряния, Лео? Това, с което разполагам аз, е подобно, само че по-добро. Източникът ми е попаднал на поверителна информация. Казвам ти го като приятел. Влагаш си парите във „Футура Системс“ и няма да се тревожиш как да пратиш нашата Кармен в колеж. — Той изгледа момичето, като че ли имаше някакъв шанс пред нея. На дребосъка топките му, изглежда, бяха по-големи от мозъка му обаче. Случвало се е бащи португалци да осакатяват за много по-малко, а Лео имаше вид на истински трошач на кости.

Лео напълни празната си чаша с червено вино и доля малко на дъщеря си. Пред нея имаше голяма чиния с миди и тя си хапваше от тях бавно, но методично. Воднистите ѝ очи се спираха ту на Тортела, ту на баща ѝ, ту на чинията с миди в едно лениво, повтарящо се движение. Тя ядеше, без да бърза, и поставяше мидите върху езика си, сякаш приема светото причастие. Тоци забеляза, че между зъбите ѝ има малка празнина. Беше страхотно секси. След година-две щеше да си струва да я измъкне човек от Лео, независимо от дебелите глезени.

— Откъде знаеш, че акциите са били разделени? — Лео го измери със заплашително предупредителен поглед.

— „Футура Системс“ е подразделение на „Макс Ентърпрайсис“, „Форум Интернешънъл“ е от основните акционери в „Макс“ и според моя източник се готви да осъществи насилственото ѝ сливане с „Макс“. „Макс“ смята да се бори срещу това.

— Искаш да кажеш, че ще изкупят собствените си акции? — Лео не беше глупак и държеше Тортела да го знае.

— Точно така — потвърди Тортела. — „Футура“ е много съблазнителна компания, което е една от основните причини „Форум“ да иска „Макс“. Ето защо акциите на „Футура“ ще скочат веднага, щом се разбере, че „Форум“ се е захванал е „Макс“.

— А ти купил ли си? — попита Лео.

— Има си хас — обяви малкият мъж. — За цели дванадесет хиляди. — Държеше всички в кръчмата да чуят сумата.

Лео отметна главата си назад и се хвана за корема. Секунда по-късно той отвори уста и избухна в гръмогласен смях.

— Ти? Дванадесет хиляди? Ама и ти си един мошеник, Поли, чак смях ме напушва.

При тези думи лицето на Смит Грозника се изкриви ужасно.

— Хей, аз не съм ти някакъв кокошкар, приятел. Тези дни минаха. Сега имам колкото искаш сухо за харчлък. Всъщност бих могъл да купя проклетата ти дупка с джобните си пари. Вече печеля добри мангизи.

Лео не можеше да спре да се смее.

— Да, да. Оня големец, шефът ти Варга. Все това ми разправяш.

— Хайде, давай, олей се докрай. Господин Варга много обича тия, дето смятат, че могат да си правят шегички с него. — Подчертаната ирония в думите на Тортела трябваше да прозвучи като заплаха. Лео само махна с огромната си лапа, но дъщеря му спря да яде, когато чу забележката на малкия мъж.

Тя наведе глава към баща си и му каза нещо тихо на португалски.

— Не, не — сопна й се той, а после продължи да говори на португалски. — Каж ми нещо. — Лео отново се обърна към Тортела и сви вежди насреща му. — Ако приятелят ти Варга е такъв голям мафиот, защо никога досега не съм чувал за него, а? На мен ми се струва, че ти май си го измисляш.

— А откъде, по дяволите, дойде новото „Елдорадо“, паркирано отвън? Платил съм го в брой. С пари от Варга — допълни Тортела с театрален шепот.

— Е, и? Всеки може да вземе заем и да си купи кола, Поли. Май пак ме пращаш за зелен хайвер. — По дебелите устни на по-възрастния мъж премина безжалостна усмивка.

Тортела приближи лицето си до това на Лео, за да подсили ефекта на думите си.

— Господин Варга е навсякъде и започва да навлиза във всичко. Обаче хора като него не пускат обяви във вестниците в твоя чест, Лео. Аз ти гарантирам, че този човек се е заел с доста неща.

Лео продължаваше да бъде скептично настроен, обаче дъщеря му като че ли се беше уплашила от историите на Тортела за призраци. Очите ѝ бяха широко отворени и не мигаха. Тя стискаше чашата вино с двете си ръце. Може да беше гледала някой филм, в който симпатичният възрастен собственик на сладкарницата на ъгъла бива пребит от престъпници от мафията, понеже не иска да си плати, за да не го закачат. Може би се страхуваше за баща си. Или пък дребният мръсник ѝ беше взел акъла. Трудно би могло да се каже.

Спорът продължи. Лео задаваше на Тортела въпроси за Варта, които имаха смътно философски характер. Сякаш искаше от дребосъка да му докаже съществуването на бог. Отговорите на Тортела бяха неясни и двусмислени. Той не искаше да си признае, че не знае чак толкова много за шефа си.

Тоци си плати бирата и се отправи към изхода. Тия още доста време щяха да си чешат езиците, а пък той вече им се беше наслушал. Щеше да изчака Тортела отвън. Докато отваряше вратата, погледна за последен път дъщерята на Лео. Тя улови погледа му и направи муцунка. Страхотно, помисли си той. Ала приливът на възхищение, който изпита към момичето, моментално изстина, когато излезе навън и се сблъска с безжизнения и влажен нощен въздух.

Бяха минали пет минути след полунощ, когато Тортела най-после си тръгна от кръчмата на Лео. Той отключи новичкия черен кадилак, паркиран до тротоара, и наистина взе, че скочи в него. Методът му на качване приличаше малко на задното претъркулване в скока на височина. Себелюбието не му позволяваше просто да стъпи на стъпалцето и да се качи. Така правят мекотелите.

Залегнал зад кормилото на старичкия буик, Тоци видя как червените стопове на кадилака се запалиха, а после и белите задни светлини. С ръка на стартера той изчака Тортела да потегли, преди да подкара буика. Умореният стар осемцилиндров двигател първо се закашля и едва след това забумтя. Двигателят форсираше на празен ход, а предницата имаше нужда от доста поправки. Колата вървеше, все едно че има високо кръвно налягане. Бързо, но нестабилно. Всеки път, когато се качваше в нея, Тоци се питаше дали това няма да е

последното ѝ пътуване. Той натисна педала на газта, за да успокои двигателя, после пусна спирачката и последва Тортела.

Тоци караше след кадилака по „Фериботна“ и си мислеше за хвалбите на Тортела, че е платил за него в брой. Тая кола не може да е струвала по-малко от двадесет и пет хиляди долара. Банките нямат навика да отпускат заеми на подпалвачи, пък било то и преуспяващи, следователно Тортела най-вероятно наистина е платил в брой. Двадесет и пет бона плюс дванадесет за закупуване на акции. Май припечелваше доста добре, много по-добре от средния фитилджия.

Когато кадилакът се отправи към тъмните стоманени подпорни греди на моста „Пуласки“, Тоци реши, че Тортела смята да мине по маршрута на камионите край бунището „Харисън“ и да се насочи към Ню Йорк, ала вместо това той сви в отклонението за Търнпайк и Тоци изведнъж усети, че нещо се готви. Имаше усещането, че това не е редовният му маршрут. Тоци не знаеше нито къде живее дребосъкът, нито къде другаде се навърта, но посоката южно от Търнпайк някак не му се виждаше наред. Отминеше ли Елизабет и доковете, попадаш в квартали, обитавани от нормални хора. Жертви, а не вагабонти.

Докато караше край летището, Тоци откри, че Тортела е много ексцентричен шофьор. Движеше се само в лявото платно, ала ту вдигаше до сто и двадесет, ту внезапно сваляше до деветдесет. Може педалите да се изплъзват от краката му, помисли си Тоци злобно. Тоя стил на каране обаче правеше следенето много трудно и Тоци се принуди да го оставя да отива далеч напред, когато оня ускоряваше, за да не му се набива на очи. Надяваше се ситният да е толкова зает да се оглежда за пътна полиция, че да не забележи старичкия кафяв буик зад себе си. За щастие на Тоци обаче малкият мъж не смяташе да се маха от лявата лента, така че винаги когато приближаваше. Тоци можеше да си избере място, от което Тортела да не го вижда.

Загледан в стоповете на кадилака, той продължаваше да си мисли за португалското момиче. Как само загуби самообладание, когато разбра, че седи на една маса с истински мафиот. Толкова беше красива, толкова съвършена в спокойствието на невинността си, докато Тортела не спомена мафията. И Джоан беше хубава, но с друг тип красота. От нейното спокойствие вееше хлад, негов източник беше познанието, а не невинността. Тя беше видяла какво ли не — по отношение на лошите типове в това нямаше съмнение — и пълнотата на опита ѝ я

правеше да изглежда уравновесена и красива. Направо идиотският му дзен^[1], помисли си Тоци.

При изход 11 кадилакът изведнъж сви, без да подава сигнал, и подкара в южна посока по магистралата „Гардън Стейт“.

— Къде, по дяволите, отива? — запита се Тоци на глас.

Няколко минути по-късно Тортела слезе от магистралата още при първата отбивна, Удбридж — Пърт Амбой, после въртя из уличките, докато попадна на шосе 27 — задръстена отсечка с четири платна, осеяна с малки фабрики, евтини мотели, ресторанти и магазини за обезценени стоки. На такъв път трябваше да внимава между него и кадилакът винаги да има по две коли — наблюдение по всички правила, обаче мислите му все още бяха заети с Джоан и португалката. Най-накрая двата образа се сляха в главата му и се превърнаха в две еднакви същества, и двете съвършени и страшно съблазнителни. На Тоци винаги му беше трудно да размишлява трезво за привлекателни жени. Все се питаше дали нещо не е наред в главата му.

На едно кръстовище забеляза табела „Добре дошли в Едисън“, поставена от местните „Джейсис“^[2]. Тортела беше успял да мине и Тоци с тревога видя кадилака да се отдалечава, а после завива в някакъв паркинг на около сто метра след пресечката. Едва успя да прочете какво пише на голямата жълта табела на стълба над паркинга: „Аудио — видеоцентър «Съсмън»“.

Когато пак светна зелено, Тоци мина бавно край „Съсмън“ и зави към паркинга пред следващия магазин за продажба на килими. Той угаси фаровете, заобиколи сградата и паркира отзад в сенките.

Тоци седеше на тъмно и наблюдаваше кадилака, оставен с отворен багажник пред задната врата на „Съсмън“. Тортела разговаряше нещо и го складираше до входа. Той затвори багажника, качи се в останената със запален двигател кола и я закара на заден ход до насипа в другия край на паркинга под някакви дървета, които докосваха покрива с провисналите си клони.

Междувременно Тоци излезе от буика и отиде на пръсти до края на сенките зад магазина за килими. Малкият мъж също напусна колата си и мина през паркинга до задната врата, на около тридесет метра от мястото, където стоеше Тоци. Тортела имаше вид, сякаш търси нещо. Той се наведе и вдигна захвърлена стиропорна чашка от кафе, която се

търкаляше на земята до контейнера за боклук, а после взе да я върти из ръцете си. Докато отиваше към задния вход, я захвърли някъде.

Още щом видя вратата да се отваря, Тоци се убеди, че ключът е бил оставен в чашката специално за нощния посетител. Мътната светлина, която струеше от вратата, му даде възможност да разгледа какво е разтоварил Тортела от багажника — пластмасови туби. Пълни с някаква леснозапалима течност, без съмнение. Той изчака дребосъкът да ги вкара вътре и да затвори вратата, преди да помръдне от мястото си.

[1] Дзен будизъм — японска школа от XII век, според която медитацията води към прозрение. — Б.пр. ↑

[2] Мъжки бизнесклуб. — Б.пр. ↑

17.

Поли мина зад щанда и си взе слушалки-радио от витрината. Увеличи звука, намери любимата си рок станция на къси вълни, сложи ги на главата и ги намали малко. Обичаше да работи на музика.

Били Джоуел пееше „Момиче от покрайнините“. Поли му пригласяше тихичко, докато вземаше галона с бензин и се качваше по стълбите към изложбената зала на втория етаж. По пътя нагоре забеляза, че мокетът е от специалния вид, дето пречи на разпространението на огъня. Нямаше значение. Пламъците от първия етаж щяха да свършат необходимото и на втория. Просто трябваше да направи така, че покривът на всяка цена да поддаде.

Той извади един обикновен гвоздей от джоба си, проби няколко дупки в горната част на тубата, а после се хвана за работа и започна да я натиска и да полива завесите и лъскавите рекламни транспаранти по стените и тавана. Внимаваше бензинът да не попада на височина, помалка от обгаряне ниско до пода — сигурен белег, че някаква леснозапалима течност е била разплискана из помещението. Поли се гордееше с това, че никога не оставя улики.

Когато бензинът свърши, той хвърли смачканата туба на долния етаж и я последва. Представяше си как Били Джоуел в омазнен гащеризон се натиска с Кристи Бринкли във видеоклипа „Момичето от покрайнините“.

Поли грабна още две туби и слезе в мазето, което му бяха оставили отключено. Той запали лампата и тръгна покрай водопроводните тръби. Намери парцала, омотан около една от тях в близост до клапана за спиране на водата. Беше поръчал в тръбата да бъде натъпкано топче восък, така че пръскачите на противопожарната система да се запушат. Докато в мазето стане достатъчно горещо и восъкът се разтопи, това вече нямаше да има никакво значение. Най-накрая разтопеният восък щеше да изтече с водата, без да остави никаква следа от чужда намеса. Парцалът сочеше мястото, където е топчето. Поли забеляза, че някой е бил така добър да му остави

счупени дървени щайги под тръбата, точно както бе поискал. Беше много доволен от подготовката.

Поли надупчи нова туба и поля с бензин щангите и натрупаните из помещението кашони, като се целеше ликуващо в стоките, които му се виждаха най-скъпи.

Диджеят по радиото даваше прогнозата за времето и се оплакваше от влагата.

— А ето и една по случай жегата — обяви той. — „Танцувайки на улицата“, оригинална версия на Марта и „Ванделас“. — Поли се изненада, че няма да пускат изпълнението на Мик Джагър и Дейвид Бауи. Страшно си падаше по стария „Мотаун“^[1]. Поли започна да пее заедно с Марта, докато дупчеше следващата туба. Страшно му беше хубаво.

Когато тубата се изпразни, той я прати с ритник зад купчина грамофони „Техникс“. Тя изтопурка високо при удара си с циментовия под. Най-хубавото на тези тънки пластмасови контейнери от мляко бе, че напълно изгаряха и огъня. Никакви улики. Не толкова хубавото — че не биваше бензинът да престоива дълго в тях. Той разяждаше пластмасата в крайна сметка и тубата започваше да тече, а това е последното нещо, което човек държи да види в багажника на колата си. Поли обаче си знаеше работата. Наясно беше колко време могат да издържат тубите, когато налееш бензин в тях. А също и че трябва да са пълни догоре, без да остава никакъв въздух. Въздухът създава парите, а именно те са смъртоносни. Парите, а не бензинът сам по себе си, се възпламеняват и избухват. Добрият фитилджия винаги много внимава с изпаренията.

Поли се завърна на първия етаж, взе последните две туби и огледа преценяващо помещението. Бяха оставили доста кутии и кашони, точно както се бе разпоредил. Това беше добре. Електрониката не е толкова леснозапалима, че да няма нужда от малко помощ. Особено с този специален мокет.

На един рафт, близо до касовия апарат, стоеше някакво старомодно радио в дървена кутия с формата на катедрала. Поли бе поискал да има такова за тази работа. Стъпил на един стол, той го включи с кокалчетата на пръстите си, намали звука, а после надникна отзад, за да се увери, че лампите започват да загряват. Транзисторите не се нагорещяват, обаче лампите — да. Някой е оставил тази стара

душица да работи цяла нощ, една от лампите се е пръснала, дървената кутия е започнала да тлее и ето как е избухнал огънят. Или поне ето как ще изглежда, че се е запалил.

Направо съм гениален, каза си Поли. Той се възхити на старото радио. Страхотно е. Тоя Стиви, човече. Само да му поискаш нещо и то се озовава точно където трябва, без грешка. Хубав човек.

На Поли не му пукаше какво говорят хората за Стиви. Ако питат него, Пагано беше мъж на място. Винаги имаше работа за Поли, хубави поръчки като тази. Когато Поли поискаше определени неща да го чакат на обекта — помещенията да бъдат подредени по специален начин, восък в тръбите, все едно какво — Стиви го подсигурирваше. А освен това винаги плащаше навреме. В края на седмицата парите просто се появяваха в заключената кутия в банката на Поли като с магическа пръчка. Да, не можеше да се оплаче от работата си за фамилията на Ричи Варга.

В изложбената зала бяха разположени доста хубави неща и Поли направо се побърка от удоволствие, докато ги поливаше. Усещането беше същото, както когато пръскаше с газ на запалки мравуняците като дете и им драсваше кибрита. Веднъж, беше сам у дома, подпали кукленската къщичка на сестра си. Просто си стоеше и гледаше как изгарят всичките мънички мебели, стая след стая. Елегантната трапезария, мъничката дневна, кокетните спални, цялата къщичка. Тя не приличаше на дома, в който живееха — беше къща за богати хора. В нея имаше хубави мънички вещи, безброй нещица, и всички изгоряха наистина красиво. Когато цялата къщичка бе обхваната от пламъци, сърцето на малкия Поли заби силно. Изпаднал в паника, той я изхвърли през прозореца, а после изтича навън и угаси огъня с градинския маркуч. Събра останките в две книжни кесии и ги пхна в нечий боклук зад ъгъла. А после сестра му се прибра по-късно същия следобед и направо обезумя. Къде ѝ е къщичката за кукли? Поли отвърна, че не знае. Може да са я взели крадци, предположи той. Вечерта в леглото си се съсредоточи върху мисълта за малката къщичка, докато си играеше със себе си. Тогава за пръв път се изпразни.

След като изцеди остатъка от последната туба върху големия високоговорител, който беше висок почти колкото него, Поли я захвърли зад щанда и бръкна в джоба си за кибрита. Извади една малка

кутийка дървени клечки със сини главички — предпочиташе ги пред картонените. Дървените клечки имаха някаква тежест, човек можеше да ги запокити по-далече.

Докато се качваше по стълбите нагоре. Поли не се удържа и си потърка чатала. Тая част от работата винаги го възбуждаше.

Той огледа набързо стаята. Знаеше точно откъде ще започне и как ще действа по-нататък, но преди да запали първата клечка, се пресегна към главата си и започна да върти копчето за настройка на слушалките. По неговата радиостанция бяха пуснали серия от реклами, а на Поли в момента му трябваше музика. Всички други станции по това време на денонощието въртяха разни загубени хевиметъгли или пък оня дребния педераст, Фил Колинс. Точно когато се канеше да се примири със смяната на ритъма обаче и да върне на станцията, по която свиреха някакъв Щраусов валс, намери „Ронет“ и „Бъди мое сладурче“. Представи си трите момичета в онези тесни вечерни рокли с пайети и невероятните им прически като пчелни кошери. Ехаа!

Той драсна първата клечка, загледа се в пламъка и запя припева заедно с певците от фона. „Ду ду, ду-ду ду ду/ду ду, ду-ду-ду ду ду...“

Запокити клечката към лъскавия транспарант на стената, който рекламираше говорители „Бос“. Той се запали с такова високо „фууп“, че за секунда заглуши Рони. Не след дълго огънят обхвана цялата стена, а пламъците се заблъскаха в тавана.

Той запокити втората клечка към другата стена и едно огнено езиче пробяга по цялото помещение и подпали завесите на предните прозорци.

„Ду ду ду ду дууу, ду-ду-а-уу...“

Той вече танцуваше.

Поли изтича надолу към мазето, застана на стълбите и започна да хвърля клечка след клечка, докато цялото помещение заприлича на ада.

„Ду-ду ду ду/ду ду, ду-ду-ду ду ду...“

Поли разтърка чатала си. От устата му течеше слюнка.

Обратно на първия етаж, заобиколи периметъра на изложбената зала, като пръскаше кибритени клечки и пееше. Огънят танцуваше в очите му.

Най-накрая, в дъното на помещението, той застана пред своето творение като диригент пред оркестъра си. Беше прекрасно.

„Ду ду ду ду дууу, ду-ду-а-уу...“

— Какво по...

Музиката внезапно спря — някой издърпа грубо слушалките от главата му. Чу съскането и бученето на бушуващия огън в пълната им сила, стаята се завъртя пред очите му и гърбът му се блъсна в стената. Краката му висяха във въздуха, а усуканата риза се впиваше в подмишниците му.

Тоци навря лицето си в това на Поли. Той заби юмрук в гръдния кош на малкия мъж и го прикова към стената. Винаги му се бе искало да приклепти някой до стената, както сега, с крака във въздуха. Тортела беше достатъчно лек за тази цел.

— Кой е Хуна? — му изкреця Тоци. — Как се казва?

Тортела се замята и се опита да се освободи.

— Ще те попитам още веднъж — извика в лицето му Тоци. — Само да не отговориш — хвърлям те в огъня и заключвам вратата.

Очите на Тортела щяха да изскочат, когато хвърли поглед към дебелия стоманен врата.

Тоци не искаше да му дава възможност да си помисли, ето защо го придърпа по-близо до пламъците, за да му покаже, че няма да се озори много, ако се наложи да го хвърли в огъня.

— Да изгориш ли искаш, малък мръсноко? — кресна той. — Кажи ми тогава. Кой е Хуна?

— Стив, Стиви — извика Тортела, като продължаваше да се дърпа.

— Стиви чий?

— Не знам, кълна се. — В отблясъците от огъня Тортела приличаше повече на смахнат, отколкото на Смит Грозника.

Тоци го завъртя като чувал с картофи, така че краката му минаха през горящия картон. Пушекът започваше да изпълва помещението и да нахлува в дробовете му. Надяваше се, че ще може да издържи малко по-дълго от Тортела.

— Стиви чий? — Изкреця Тоци и завъртя Тортела отново към пламъците.

— Пагано — измънка Поли, а после го повтори по-високо още два пъти, за да умилистави лудия пред себе си.

— Къде е? — викна Тоци. — Къде да го намеря?

Изведнъж една експлозия разтърси пода и Тоци се олюля. Жилавият дребосък падна на крака и светкавично го ритна в слабините.

Тоци се сви надве. Пагано, повтаряше си неспирно той, стиснал зъби, докато болката пулсираше из тялото му. Изправи се с мъка на крака, като кашляше. Стив Пагано. Не би могъл да забрави.

Той видя как Тортела изтича през вратата и се запрепъва подпре му, като дишаше в ръкава на якето си. Не успяваше да спре да кашля.

Хладният въздух вън му подейства като студен душ. Той започна да кашля и да се дави неудържимо. Единственото нещо, което искаше тялото му, бе да изхвърли дима от дробовете му. Тоци чу как някакъв двигател се запали и видя лъскавите черни калници на кадилака да потеглят в тъмнината.

После внезапно долови свистенето на гуми и стърженето на скоростната кутия, включена на задна скорост. Задните светлини се втурнаха към него. Тортела имаше намерение да го премаже.

Тоци се обърна и на бегом скочи в контейнера за отпадъци. Падна върху възглавницата от боклук точно когато задницата на кадилака се блъсна в него. Ударът го разтърси. Той го чу и усети вибрациите му навсякъде около себе си.

Отново изскърцаха гуми. Тоци се изправи и видя как кадилакът се завъртя на паркинга и се отправи към магистралата. Той извади деветмилиметровия си автоматик от кобура, подпря го на ръба на контейнера и бързо и решително натисна спусъка седем пъти.

Голямата кола изсвистя край него и се насочи към шосето. Той изскочи от контейнера и изтича на пътя точно когато оттам се донесе звукът на спукана гума, която издумка силно по паважа. Тортела нямаше да стигне далече с такава гума. Най-малкото тя щеше да го забави достатъчно за ченгетата. А счупените парченца от задните фарове до кофата с боклук ще послужат за доказателство, че е бил на местопрестъплението. Хубаво.

Тоци се усмихна като вампир, без все още да може да си поеме напълно дъх. „Прострелял съм му гумите“ — помисли си той със задоволство. Това също винаги бе искал да го направи.

После дочу воя на приближаващите се сирени и тичешком се отправи към буика. Не искаше да се навърта наоколо, когато се появят

пожарникарите и полицаите.

[1] Известна звукозаписна фирма, в която са започнали кариерата си много поп звезди. — Б.пр. ↑

18.

Хейнс, библиотекарят, седеше на бюрото си в залата с документацията и преглеждаше чекмедже с картончета от картотеката, като сравняваше нещо с терминала на компютъра си. Гибънс го наблюдаваше от една кабинка. На бюрото му имаше поничка със захар върху книжна салфетка и чаша кафе и от време на време Хейнс си отчупваше по едно малко парченце поничка и го изяждаше, наведен напред над бюрото си, за да не поръси с пудра захар дрехите си или клавиатурата. Сякаш гледаше да му стигне за по-дълго, също като малките деца, когато искат удоволствието да трае безкрайно, и това изкарваше Гибънс от кожата му. Защо, по дяволите, просто не я изяде и не приключи с всичко това?

Ако манхатънското управление беше село, често си мислеше той, Хейнс щеше да бъде селският идиот. На външен вид приличаше на професионален футболист, натикан в костюм, а пък говореше с тих шепот и в поведението му имаше нещо неясно и объркано. Направо не е за вярване, но беше започнал във ФБР като специален агент. Физиката му беше предимство, ала нещо му пречеше да я използва като средство за сплашване. И, разбира се, щом си отвореше устата, въобще преставаше да изглежда страшен. Основният му проблем като агент беше, че е прекалено старателен. Вършеше нещата както трябва, което означаваше, че методиката му беше безупречна, обаче резултатите му се равняваха на кръгла нула.

Гибънс седеше в кабинката си с жълт служебен бележник пред себе си и се опитваше да измисли как да преодолее Хейнс и да държи Айвърс вън от играта. Нямаше друг избор, налагаше му се да използва досиетата, а Айвърс щеше да получи седмичната си сводка кой какво е търсил в компютъра. Ако извика един куп данни от всякакво естество, може и да успее да го озадачи.

Гибънс състави списък на имената и събитията, за които искаше данни. В него имаше двадесет и шест точки, а осемнадесет от тях бяха пряко свързани с Тоци — или случаи, по които е работил, хора, които е

разпитвал, или пък престъпления, които се е опитвал да разкрие. Седем имаха по-неясна връзка с него. На Айвърс щеше да му се наложи да се поразрови малко, за да разбере защо Гибънс се интересува от тези неща. Надяваше се това да послужи за прикритие на информацията, която всъщност му трябваше, информацията за Стиви „Хуна“ Пагано.

Тоци, копелето му, го беше събудил от дълбок сън късно миналата нощ да му разкаже за срещата си с Поли Тортела и как е измъкнал от него името на Пагано. Беше в такова състояние на възбуда и невъзможност да възприема, че Гибънс дори не си даде труда да му съобщи, че Филип Джовинацо му е дал същата информация. Тоци каза, че трябва да научат повече за този Пагано, и настояваше, че досиетата на ФБР са единственият начин. На Гибънс тази идея не му се виждаше чак толкова страхотна, но нямаше намерение да спори по въпроса в три часа през нощта.

Той се загледа в името на Пагано, в списъка. Тоци може би беше прав и проверката на досиетата във ФБР беше единственият начин — единственият ефективен начин. Гибънс се беше запитал дали да не се върне при Джовинацо и да го попритисне малко повече, но реши, че едва ли има вероятност той да му съобщи нещо важно за събрат от мафията. Omerta^[1] и разни такива глупости. Тоци би могъл пак да разкатае Бочино, пласъора на крадени пещи, да навести и други дребни престъпници и да се опита да събере още факти за Пагано, но на Гибънс този вариант не му допаднаше особено много. Тоци беше луда глава и изпълненията му можеше да привлекат ненужно внимание. Имаше късмет, че не са го хванали на мястото на пожара. Гибънс реши, че колкото по-малко време Тоци прекарва на улицата, толкова по-добре. Досиетата оставаха единственият ефективен начин.

Гибънс откъсна горната страница от бележника и прелисти томчето, което си беше донесъл от къщи. Все още четеше същата книга за влиянието на тевтонските племена върху римската империя. Очертаваше му се още един дълъг и досаден ден, още повече, защото щеше да трябва да се преструва, че проучва всичките тези досиета. Затова си беше донесъл и книгата. Смяташе да се занимава с варварите, докато върти досиетата, за да изглежда, все едно че чете от терминала в кабинката си.

Докато отиваше към бюрото на Хейнс, прегледа набързо списъка си. Името на Пагано беше единадесето по ред. Прецени, че ще трябва да изчака попе до единадесет и половина, преди да може да се захване с господин Пагано на спокойствие.

— Искам всичко, което имате за тези — каза той на Хейнс и пусна списъка на масата му.

Хейнс премижа насреща му с обичайното си объркано изражение, а после сведе очи към списъка. Това занимание му отне известно време.

Гибънс погледна към полуизядената поничка върху хартиената салфетка. Имаше вид, сякаш я е гризала мишка.

— Смяташ ли да я ядеш? — попита той.

— Какво?

— Поничката. Имаш ли намерение да я изядеш?

— Защо се интересуваш?

Хейнс дразнеше Гибънс със самия факт на съществуването си, сто защо всеки момент в повече, прекаран в неговата компания, му беше омразен.

— Просто така, питам — отвърна той.

На Хейнс му бяха необходими двадесет секунди да смели думите му, преди да се върне на списъка.

— В този ред ли ги искаш? — попита най-накрая.

— Да.

— Добре — каза бавно той, докато се завърташе на мъничкия си секретарски стол, за да се обърне с лице към клавиатурата.

Гибънс си припомни оная история, дето, ако завържеш сто шимпанзета за сто пищеци машини за период от сто години, в края на краищата все някое от тях ще напише „Хамлет“.

— Ще пусна файловете директно на твоя терминал — каза Хейнс. — Когато искаш да минеш на следващия, натискаш този клавиш, после набираш „н“ интервал „ф“ — тоест нов файл — и натискаш въвеждащия клавиш. Ясно ли е?

— Напълно — отвърна Гибънс и се запъти обратно към преградата си.

— Само че ми дай няколко минути да те включа — извика след него Хейнс.

— Разбира се. Недей да бързаш. — Ти така или иначе за никъде не си се разтичал, голяма маймуна такава.

Гибънс се върна на мястото си и взе книгата. Започна да чете, но мисълта му беше другаде. Мислеше си за всичките тия глупави увъртания и се ядосваше на себе си, че ще трябва да си губи времето, като се прави, че чете всичките досиета. Фактът, че трябва да мошеничи, го караше да се ядосва. Особено след като се налага да го прави заради Хейнс.

Той се изправи и отново отиде при него.

— Забравих да те попитам — каза той. — Ако искам да направя справка с друго досие, мога ли да заобиколя, или трябва да ги викам подред?

Хейнс кимна. На коя част от въпроса му, Гибънс нямаше понятие. Той напусна командния си пост, повлякъл списъка на Гибънс зад себе си, и отиде до ксерокса. Продължаваше да кима. Когато от машината излезе копие на списъка на Гибънс, той му върна оригинала.

— Поглеждай си списъка — обясни най-после Хейнс. — Ще вкарам файловете в този ред. Ако искаш да извикаш първия, натисни „н“ — интервал — „ф“ — интервал — 1. За втория — „н-ф-2“ и така нататък. По този начин можеш да прескачаш. — Човекоподобното се затътри обратно към бюрото си, влачейки кокалчетата на пръстите си по повърхностите.

— Ще ми бъде необходимо малко повече време, за да ти го наглася така. Съвсем малко.

— Няма нищо. — Гибънс сведе очи към натрошената полуизядена поничка. Наистина му лазеше по нервите.

Е, поне по този начин ще си спести време, помисли си той, докато се връщаше на мястото си и преглеждаше списъка. Погледът му се спря на името на преподобния Майнър. Преподобният Майнър и „Царството Божие“. Първа църква на безбожните авантюристи, така я наричаше едно време Тоци. Също и „Свети Рамбо“. Преподобният имаше струпани повече пушки и мунициии от националната гвардия на щата Ню Йорк. Именно Тоци откри склада в Рейнбек. Щураво копеле. Не му стига търпението за наблюдение от далечно разстояние и почти никога не изчаква подкрепление. Тогава Тоци взе, че мина през едно пасище на крави посред бял ден с фотоапарат „Никон“, увесен на врата му, качи се на покрива на склада, промъкна се през отдушник на тавана

и засне цял филм с арсенала на Майнър. После, когато някакво вярващо фермерче го хванало да излиза с фотоапарата, Тоци му казал, че просто си снима кравите. Момчето държало в ръка секира и съвсем ясно показвало, че иска да му вземе фотоапарата. Тоци, глупакът му с глупак, размахва „Никона“ подноса му като часовника на хипнотизатор, после се завърта и го прасна по тиквата. Ама че каубойски номера!

Следващата точка в списъка беше групата „Картахена“, контрабандистите на кокаин. Гибънс поклати глава при спомена за тях. Тези мазни колумбийци си доставяха стоката на летището в Източен Хамптън, Лонг Айленд. Действаха под прикритието на редовните полети с хеликоптер до Манхатън. Седем агенти и десетина местни ченгета ги дебнеха скрити да кацнат и да започнат да разтоварват и в този момент някакъв глупав новак избърза като пале пред майка си и започна да крещи и да размахва служебния си револвер срещу хеликоптера. Един от колумбийците вече беше слязъл, но приятелчето му отвътре му извика да се връща. Хеликоптерът е на половин метър от земята, перките му се въртят и се готви отново да се вдигна във въздуха. Всеки момент щяха да запицят куршумите и изведнъж, като гръм от ясно небе, Тоци изтичва на площадката и тика пред себе си косачка за трева. Никой понятие си няма какво, по дяволите, да си мисли, дори и колумбийците. Най-неочаквано Тоци я завърта, сякаш ще хвърля чук. После изведнъж я пуска да полети право в задната перка на хеликоптера. Трясъкът изкара акъла на всички, а после пък се разбра, че на това отгоре хеликоптерът е можел да се преобърне и да експлодира. Тоци прие тази информация с пълно безразличие, доколкото Гибънс помнеше.

Носталгичната усмивка на Гибънс най-после избледня. Тоци неведнъж се е държал безразсъдно. Надали фактът, че сега е сам, го е накарал да бъде по-предпазлив. Дали наистина вярва, че може да види сметката на всичките типове, които си е нацелил, и после да напусне безпрепятствено страната и да отиде при някой от роднините си? Тоци не беше чак толкова глупав. Поне едно време. Гибънс реши, че няма да е зле да разбере как по-точно прекарва времето си. Особено при съпругата на Варга. Сега трябваше да бъдат особено предпазливи.

Гибънс се намръщи. Знаеше, че почва да разсъждава като стара баба. В края на краищата, кой ще е тоя, дето ще ги хване? Той и Кини

са единствените, които работят по случая, а на Кини въобще не му пука за Тоци. И все пак беше неспокоен и знаеше защо. Проучването на досиетата на ФБР в полза на углавен престъпник също представлява углавно престъпление. Преди се отнасяше с известна доза скептицизъм към кръстоносния поход на Тоци и мислено се чувстваше необвързан с него, но като се захващаше да прави справки в този момент, той активно му сътрудничеса и наистина добиваше усещането, че върши нещо незаконно.

Главата на Хейнс неочаквано щръкна над преградата му.

— Окей, Гибънс. Включен си. Можеш да почваш.

Гибънс кимна разсеяно. Извика първото досие с мисълта за системата за контрол на Айвърс. Питаше се дали на главния специален агент няма да му излезе късметът и да се сети, че ренегатът има съучастник вътре в бюрото. Той прегледа данните напосоки, а после извика друго досие, задържа се няколко минути на него и се прехвърли на ново, като нарочно отбягваше това на Пагано. Огледа се наоколо. Хейнс продължаваше да гризе проклетата поничка. Какво пък, помисли си той. Щом сме стигнали дотук.

Набра „н-ф-11“ и зачака на терминала да се появи текст. След кратка пауза на екрана излезе едно изречение. „Няма файл с такова заглавие. Търси връзка с други досиета. Моля изчакайте“.

Стомахът на Гибънс се сви. Той си представи как изведнъж на екрана изниква лицето на Айвърс, който му съобщава, че играта е свършила. Гибънс си каза, че започва да се вманиачава. Компютърът само си върши работата, за бога.

Мина почти цяла минута, преди той да открие каквото търсеше, и когато това стана, Гибънс беше напълно убеден, че машинката е сгафила. Документът, който се появи, се казваше: „Тайни операции в мафията: Филадельфийско оперативно управление, 1981-1983“.

Той започна да го преглежда. Това беше един, общо взето, рутинен секретен обзор на данните, който управлението във Фили беше събрало за тамошната фамилия през посочения тригодишен период. Гибънс беше виждал стотици подобни доклади по време на службата си. Обикновено съдържанието им можеше лесно да се предскаже.

Той продължи да го преглежда бегло. А после, няколко страници след началото, името на Пагано започна да мига на екрана, изписано с

дебел шрифт. По този начин компютърът ти дава да разбереш, че е открил това, което търсиш.

То беше включено в списък с две колони, където в скоби бяха изнесени прякорите. Гибънс се върна на абзаца преди него. Там пишеше, че по-долу следва списък на имената, използвани от специалните агенти, които работят под чужда самоличност.

Гибънс отново премина на списъка и мигащото име на Пагано. После прочете това, което му съответстваше в другата колона.

Кожата му настръхна.

— По дяволите — изруга тихичко той.

По-късно следобеда Бил Кини се отби в библиотеката. Търсеше Гибънс и се надяваше, че Хейнс може да го е виждал. Хейнс обаче го нямаше на мястото му. Кини реши да го изчака и докато стоеше, разгледа бюрото му.

Погледът му веднага беше привлечен от нещо — копието на написания на ръка списък, който Гибънс беше дал на Хейнс сутринта. Той позна сбитите му драсканици. Кини обърна списъка към себе си и го разгледа по-внимателно. Точката на „Стиви «Хуна» Пагано“ беше оградена. До нея Хейнс беше отбелязал: „Няма файл — препратка към «Тайни операции в мафията: ОУ на Фили, 81-83»“.

Дишането на Кини се забави. Очите му се разшириха. Знаеше какво съдържа това досие.

А сега и Гибънс го знаеше.

[1] Omerta (ит.) — закон, който задължава членовете на мафията да пазят мълчание под заплахата от позорна смърт. — Б.пр. ↑

19.

В главата на Гибънс се въртяха какви ли не мисли, докато пътуваше на юг по магистралата „Гардън Стейт“. Беше се запътил към апартамента на лелята на Тоци в Блумфилд. Следобедът направи опит да му се обади от един автомат на Бродуей, но никой не отговори, така че сега отиваше да го намери. Трябва да му каже какво е открил, а после да решат как ще действат.

Лицето на Кини го преследваше като натрапчивата миризма от изгорял барут. Кини — преуспяващият младок. Кини с неговия изящен стар джобен часовник от злато. Кини — Хуна. Кини — касапинът. Дяволът вече имаше лице и Гибънс го виждаше навсякъде, където се обърнеше.

Той прекара по-голямата част от следобеда в библиотеката, като си убиваше времето с досиетата, които бе поискал от Хейнс, загледан невиждащо в екрана, и се чудеше как да подходи към тази ситуация. Помисли си дали да не каже на Айвърс за Кини, но не разполагаше с непоклатими доказателства. Съществуваше възможността да отидат при Джо Лукарели и Сабатини Мистрета в затвора и да поискат от тях да свидетелстват срещу Кини, но на сътрудничеството им не можеше да се разчита със сигурност, пък и показанията на осъдени гангстери лесно щяха да бъдат поставени под съмнение от един добър адвокат. А отгоре на всичко, въпреки че на Мистрета и Лукарели им бяха показали главите, доколкото му беше известно, нито един от тях всъщност не беше видял с очите си как Кини е заколил Ландо, Блейни и Новик.

Знаеше по кой начин ще иска да действа Тоци, но това нямаше да бъде правилно. Екзекуцията на Кини щеше да го превърне в обществен герой, но щеше да премахне единствената им сигурна следа към Ричи Варта.

Изнудването беше друга възможност, но Гибънс не можеше да си представи, че такъв хладнокръвен безчувствен тип като Кини ще се огъне пред заплахата от шантаж. А ако се стигнеше дотам, на чия дума

да се вярва, на неговата или на Кини? Гибънс имаше чувството, че Брант Айвърс по-скоро ще предпочете да се довери на русокосото момче, отколкото на неговия стар козел.

Не, не можеха да предприемат нищо по отношение на Кини, все още не. Колкото и да беше виновен и отвратителен, Кини беше дребна работа в сравнение с Варга. Кини всъщност беше просто инструмент, въдицата, която им беше необходима, за да изтеглят Варга на брега.

Гибънс си тръгна от управлението късно следобед и се запъти към Джърси, готов с всичките аргументи, които щеше да изложи пред Тоци. Движението през тунела „Линкълн“ беше обичайно ненормално за часа пик, ала Гибънс беше необикновено спокоен. Сега, като се замислеше, откриването на предателя беше облекчение, сгоден случай. Да разполагат с тази информация, беше все едно най-после да имат всичко необходимо за нещо голямо. Очакването беше сладко, изпълнено с възможности.

След като сви от магистралата при отклонението за Блумфилд, Гибънс изключи климатичната инсталация и смъкна прозорците на просторния ЛТД. Навън беше необичайно прохладно за август, един от онези дни, които напомнят за идващата есен. Той си пое дълбоко въздух и усети полъха на прясно окосена трева. Блумфилд беше приятно градче. Стари къщи във викториански стил и големи сенчести дървета. Гибънс се замисли дали да не изчака в парка от другата страна на улицата, ако Тоци още не се е прибрал.

Той мина бавно по улица „Брод“ и паркира на ъгъла до блока на Тоци. Докато се качваше към апартамента, прехвърли наум аргументите си срещу предложението да пръснат черепа на Кини, което Тоци несъмнено щеше да направи. С Тоци трудно се спореше, когато се наумеше нещо. Гибънс знаеше от опит, че в такива случаи е най-добре да се отнася с него като с дете. Тропваш по масата и определяш правилата.

Като че ли на Тоци му пукаше за правилата.

Пред блока на Тоци беше паркиран черен „Файърбърд Транс Ам“, един от ония свръхлуксозни автомобили със запазения знак на „Файърбърд“, изрисуван със златно и бяло върху предницата му. Гибънс веднага го забеляза. Определено не беше типът превозно средство, което предпочитаха възрастните обитатели на този квартал.

На предната седалка седеше някакъв дебеланко и ядеше сладолед във фунийка. Той го ближеше бавно и мързеливо, изцяло съсредоточен в това занимание, летаргично и все пак методично. Когато се приближи, Гибънс си помисли, че този тип прилича на огромно бебе. И в този момент забеляза двете кучета, седнали на задните си крака отзад. Грозни черни животни с кафяви петна. Те го наблюдаваха, докато отминаваше, но не изляха, което го изненада. Мислеше си, че всички кучета в коли лаят по минувачите.

Във вестибюла Гибънс натисна звънеца до името на Кармела Тоци. Надникна през стъклената врата и зачака. Никакъв отговор. Обърна се да се върне навън, но точно когато се канеше да натисне вратата, една жена отвори вътрешната. Беше на около шейсет и много секси. Имаше походка на модел — с изправен гръб и високо вдигната глава. Малко от типа на Ава Гарднър, помисли си Гибънс, докато тя се спускаше по стълбите. Водеше малко бяло кученце на чернена кожена каишка и му се усмихна, когато мина край него. Шотландски териер, предположи той.

Гибънс отвърна на усмивката ѝ, а после се намръщи, защото долови нещо, което не му прозвуча наред. При затварянето на вътрешната врата не се чу изщракване. Тя не се заключи автоматично, както би следвало да стане. Той се качи по стълбите и пробно я натисна. Вратата се отвори без никакво усилие. Както и подозираше, езичето беше облепено, за да стои прибрано.

Гибънс махна лепенката и я запревърта между палеца и показалеца си, докато влизаше. Несъзнателно той прибра топчето в джоба на сакото си и посегна към „Екскалибур“. Тръгна по стълбите много предпазливо с насочен пистолет. Доста отдавна не го беше правил.

Защо ще му трябва на човек да оставя вратата нагласена по този начин? Би могло да има стотици причини, някои от тях престъпни, други не, но в главата му веднага се оформи един сценарий. Тоци е пуснал някого, когото познава, който от своя страна е облепил ключалката, за да може голямото бебе с кучетата да се вмъкне покъсно. Той си представи Тоци в леглото с жена, която се отдръпва от него точно когато дебелият нахълтва в стаята с автоматичен пистолет със заглушител. Гибънс мина през стълбищната площадка и ускори крачката.

Жилището на Тоци беше на следващия етаж. Гибънс се наведе през перилата и погледна нагоре, преди да продължи. Нямаше никой. Той се качи безшумно по стълбите и постави ръка на парапета. В слабата светлина на площадката не забеляза, че вратата на апартамента срещу стълбището не е затворена докрай.

Преди да успее да направи крачка, някой изникна зад гърба му, метна метална гарота^[1] около врата му и го дръпна. Дали късметът му проработи, или рефлексите му нещо се объркаха, но „Екскалибур“ попадна притиснат между врата му и жицата, с насочена към брадичката му цев.

Убиецът го дръпна още по-силно, пъхтейки от усилието, притеснен и объркан заради незадоволителните резултати от опита си да удуши парче метал.

Гибънс не можеше да диша. Оръжието притискаше дихателната му тръба, а жицата се впиваше отляво на врата му. Той се отпусна върху убиеца, без да губи равновесие. Инстинктивно вдигна крак и можа да се оттласне достатъчно силно от парапета, така че да блъсне мъжа с гаротата в касата на вратата на апартамента, от който се беше появил.

Нападателят изръмжа отново. Ударът не беше никак слаб и му причини болка, но не чак дотам, че да го накара да пусне жицата.

— Умирай, проклето куче — просъска той и натисна Гибънс, който беше паднал на колене.

Със свободната си ръка Гибънс се възползва от единствената оставаща му възможност: той заблъска с лакът в слабините на оня и продължи чак докато не удари чувствителното място на лакътя си в таза му. Чувстваше се замаян и му се гадеше. Страхуваше се, че може всеки момент да припадне. После жицата малко се поразхлаби и Гибънс намери сили отново да заблъска. Беше решен да не спира, преди убиецът да се свие от болка или той самият да припадне, все едно кое от двете.

Най-после другият изпусна гаротата и се запрепъва приведен през площадката към стълбищната клетка.

Гибънс вдигна оръжието си, но тъй като зрението му бе замъглено и целият се тресеше, не се реши да стреля. Ами ако надупчи Ава Гарднър, докато тя се качва по стълбите с териера?

Убиецът вече си беше отишъл, единствената следа от присъствието му — само плясъкът на кожени подметки по плочките и затръшването на стъклената врата.

Гибънс губеше съзнание. Усещаше, че всеки момент може да повърне обяда си. Той седна безпомощно на пода и едва след няколко минути осъзна, че продължава да стиска „Екскалибур“. Веднага го прибра в кобура. Какво, по дяволите, биха си помислили хората, ако се приберат у дома и го заварят задъхан и зашеметен, с пистолет в ръка?

Сърцето му започна да се блъска по-слабо в гърдите му, а чувството за гадене му мина. Когато се реши да се изправи на крака, полуизвървя, полупропълзя разстоянието до един отворен прозорец на другия етаж. Свежият въздух малко го облекчи. Той погледна надолу към улицата. Черният „Файърбърд“ си беше заминал.

Когато Тоци се върна в апартамента на леля си вечерта, той завари Гибънс седнал на дивана да гледа Дан Радър по телевизията. Беше си свалил ризата, а на врата му имаше дълбок червен белег. Той изгледа Тоци, преди да проговори.

— Къде, по дяволите, беше? — попита най-сетне той.

Тоци се загледа в белега. Малко е да се каже, че беше изненадан от това, което вижда — Гибънс, седнал пред отворена кутия бира на масичката в скъсаната му тениска. Никога не му се беше показвал толкова неофициален и отпуснат. Гледката му напомни за някои от старите пенсионери в блока и това го обезпокои.

— Какво е станало? Какво правиш тук?

— Някаква горила ме сграбчи отзад долу на втория стаж. — Нямаше нужда от повече обяснения. Резката на врата му и фактът, че още е жив, подсказваха останалото.

Тоци изглеждаше слисан.

— Кой? Как?

— Хората на Варга най-вероятно — отвърна Гибънс безстрастно. — Може да са ме проследили дотук в деня, когато открих това място. А може и сами да са те намерили. Кой знае? И все пак е интересно, защо са решили да нападнат точно днес? Не смятах, че ще успее да сглоби картината толкова бързо. Изглежда, имат достъп до системата за компютърен контрол.

— Говориш си сам, Гиб. Кой има достъп до системата за контрол?

— Открих кой всъщност е Пагано. Бил Кини, човекът, който би следвало да ми помага да те търся.

Тоци седна на другия край на дивана с вкаменено лице, докато осмисли новината.

— Кини. Това е оня тип от Фили, нали?

Гибънс отпи от бирата си и кимна.

— Какво мислиш трябва да направим? — попита Тоци.

— Струва ми се, че трябва да оставим Кини да ни заведе при Варга — отвърна Гибънс, като очакваше Тоци да се възпротиви и да настоява за незабавни действия. За момент се почуди дали Тоци не е чак толкова чалнат, че да тръгне да прилага принципа „око за око“ и да подреди Кини така, както той беше подредил Ландо, Блейни и Новик. Веднага обаче отхвърли тази мисъл. Тоци не беше такъв мръсник.

Майк се подпря с лакти на коленете.

— Какъв е шансът Кини да ни заведе при Варга? Тези типове не са глупави, ще знаеш. А Варга е световен шампион по предпазливост. Какво би станало, ако съобщиш за него? — попита той. — Прескочи Айвърс. Отиди право при федералния прокурор.

— С какво? С нещо, което съм чул?

Тоци кимна замислено.

— Да, прав си... И какво предлагаш?

Гибънс си взе ризата от облегалката на дивана и я облече.

— Ами аз те намерих и разкрих Кини. Може би ще мога да открия и Варга.

— Има си хас.

— Искаш ли да се обзаложим на пари? — усмихна му се крокодилски Гибънс.

— Тоя тип е като призрак. Навсякъде е и никъде.

— Не, Тоци, ти ми говориш за господ. Варга ще бъде малко полесен за намиране.

— Желая ти късмет. — Тоци продължаваше да се съмнява.

— Слушай, ти имаш ли къде другаде да се скриеш?

Тоци сви рамене.

— Нито едно място, където спокойно да мога да прекарам поне една нощ. Ще трябва да си наема стая някъде.

— Добре тогава, намери си квартира, обади ми се на този номер и ми кажи къде мога да те открия. — Той надраска някакъв телефонен

номер на гърба на стар брой на „Рийдърс Дайджест“.

Тоци видя кода на района — 609.

— У Лорейн?

Гибънс кимна, докато се намъкваше в сакото си и натъпкваше вратовръзката си в страничния джоб.

— Какво ще правиш там? — попита Тоци.

Гибънс се ухили лукаво.

— Отивам в Принстън да проверя една далечна възможност.

— Каква?

— Просто си събери това, което ти е нужно, и бързо се изнасяй оттук — посъветва го той на път за вратата. — И не се връщай.

— Ей, я почакай — повика го Тоци. — Наистина ли смяташ, че ще можеш да откриеш Варга? — В гласа му се преплитаха скептицизъм, надежда и отчаяние.

— Няма как да разбера, преди да опитам — отвърна му Гибънс. Той се измъкна навън, ала заплашителната му усмивка остана да витае във въздуха като усмивката на Чеширския котарак^[2].

[1] Традиционна мафиотска примка за удушаване — Б.пр. ↑

[2] Герой от „Алиса в страната на чудесата“ от Л. Керол. — Б.пр.

↑

20.

Следобедното слънце се процеждаше през високите дървета и разпръскваше слънчеви петна по стария пясъчник на тротоарите в студентското градче. Беше топло, но не много влажно и студентите от летния семестър четяха, учеха и се целуваха, излегнати на тревата. Принстън наистина беше красиво място. Винаги караше Гибънс да застава нащрек. Нещата, които изглеждаха свършени, инстинктивно събуждаха подозрителността му.

Лорейн беше облечена в джинси и синя работна риза с червени и черни магарета, избродирани по предницата ѝ. Косата ѝ беше вързана назад с някакво кожено-дървено приспособление, което не му беше много ясно. Приличаше на участник в протестен митинг в Съюза на фермерите, поддръжник на Сесар Чавес^[1] или пък анахронизъм от времето на хипитата. Така, както вървеше до него, сигурно изглеждаше, сякаш я водят на разпит, помнели си той. Много красива.

Мълчаха, което не беше необичайно за тях, но Гибънс имаше усещането, че трябва да каже нещо. Прекалено много работи бяха останали недоизказани между него и Лорейн. Чувстваше се виновен, че е така. Искаше да настъпи някаква промяна, но не беше съвсем сигурен каква. Нещата помежду им трябваше да се изяснят, но моментът не изглеждаше подходящ за това. Тя беше прекалено разтревожена за Тоци. Той също.

Те излязоха от двора и изведнъж пред тях се издигна готическият параклис. Гибънс намали крачка, за да възприеме гледката.

— Наистина ли мислиш, че това момче може да се справи? — попита той.

Лорейн го погледна така, сякаш чак сега забелязва присъствието му.

— Е, той не смята, че е невъзможно. Поне това е впечатлението, което остави у мен. Той е един от четиримата ученици от Скарсдейл, които се вмъкнаха в компютърната система на Бостънската банка преди няколко години.

— Я ми кажи пак, как му е името?

— Дъглас Ънтърман.

— И как успя да го накараш да се съгласи да ми помогне?

Лорейн го погледна и се ухили.

— Длъжник ми е.

Бузите на Гибънс пламнаха в пристъп на ревност, когато си представи как някакъв съвременен Казанова от Айви лигата^[2], момченце от типа на Бил Кини, сваля професорката си по история.

— Какво искаш да кажеш?

— Записа се в класа ми от европейска история през ранното средновековие миналата есен и толкова изостана с четенето, че беше принуден да си отложи изпита. Трябваше да се яви през март, обаче все още не беше наваксал и ме помоли да му дам още време. Отлага явяването си още два пъти, като всеки път ме молеше за милост. На Дъг са му необходими оценки по обществени науки, за да се дипломира, разбираш ли? Ето защо има нужда от мен.

— И какъв му е проблемът тогава?

Лорейн сви рамене.

— Той е „слон“. — Тя се изсмя на думата. — Знаеш ли, че тези хлапета — магьосници на компютъра — наричат себе си слонове? Каква представа имат за себе си, а?

— И каква сделка му предложи ти?

— Само чуй това. Цялата пролет миналата година, докато ме залъгваше и отлагаше изпита си, все ме молеше да му позволя да напише нещо, вместо да се явява. Когато го попитах каква тема си е избрал, той отговори, че искал да сравни царуването на Хенри II с някакъв герой, който си измислил, докато играел на оная игра — „Тъмници и дракони“.

— Направо не мога да повярвам. — Гибънс целият излъчваше учудване.

— Абсолютно е вярно. Казах му да си гледа работата. Но когато ти ми се обади оная вечер и ме попита дали познавам някой дискретен компютърен гений, аз позвъних на Дъг и му казах, че съм размислила и ще му позволя да напише съчинението си, ако ми направи една малка услуга.

— Много хубаво, професор Бърнстейн — отбеляза Гибънс и взе ръката ѝ. — Задължен съм ти.

Те минаха по някаква каменна пътека, която внезапно ги изведе до една великолепно поддържана градина, обсипана с цветя. Група сватбари се беше нагласила за снимка на фона на бели и червени слабоноги, розови гладиоли и наситено оранжеви невени. Бялата рокля на булката просто сияеше на слънцето сред всичките тези цветове. Младоженецът изглеждаше много доволен от себе си.

Изведнъж Гибънс почувства много осезаемо ръката на Лорейн в своята. Никой от двамата не каза нищо, докато прекосяваха градината.

— Наистина ли смяташ, че той може да проникне в компютрите на Министерството на правосъдието? — попита той.

Лорейн сви рамене.

— Работи върху това вече цяла нощ — отвърна му тя с надежда. Полагаше усилия да се държи бодро, но в очите ѝ витаеше отчаян израз на страх и тревога.

Искаше му се да ѝ каже да не се притеснява, че всичко ще бъде наред, но не можеше да я лъже.

Дъглас Ънтърман беше осемнадесетгодишен второкурсник. Очевидно беше прескочил един клас по някое време. Държеше се изключително необщително, но не особено враждебно. Общуването с хората просто не му беше толкова интересно, колкото компютрите. За него те представляваха нещо, което му дава безкрайни възможности и все пак винаги си остава предсказуемо. Дъг предпочиташе предсказуемостта. Толкова по-добре, реши Гибънс, особено за момче, което има външност на прасешки ембрион и характер на бормашина с пет скорости.

Гибънс седна на свободното място в компютърния център и се загледа през прозореца, докато Дъг, сведен над клавиатурата, неспирно натискаше различни комбинации или каквото там правеше, за да проникне в Министерството на правосъдието във Вашингтон. Не си бяха казали нито дума, откакто Лорейн ги остави преди два часа. Трябваше да отиде да свърши нещо в кабинета си. През това време Гибънс изпи две чаши прегорено кафе, накъса и двете чашки на малки парченца и преброи малките дупчици по върховете на обувките си. Въздържаше се да заприказва хлапето от страх, че то ще хукне като подплашен заек. Ситуацията обаче започваше да става нелепа. Ако Дъг

казва истината, захванал се е с тая работа миналата нощ в десет и в момента, седемнадесет часа по-късно, все още продължава да пробва. Нали това била епохата на компютрите, за бога.

Гибънс най-после плесна с ръка по металната повърхност на масата, за да привлече вниманието на слона.

— И така, Дъг, какво ще ми кажеш?

Дъг вдигна длан във въздуха като пътен полицај, без да отлепя очи от монитора.

— Чакайте — изломоти той.

Мониторът изведнъж се изпълни с цифри и започна да ги предава с демонична скорост. Когато приключи с може би хилядата набора от числа, той спря и екранът се изпразни. Дъг се отпусна на стола си като пробит балон.

— Маmicата му — промърмори той.

— Какво стана?

— Опитвах всичко, но не мога да я заобиколя. — Дъг имаше вид, сякаш се кани да се разплаче.

— Какво не можеш да заобиколиш?

— Защитната им система! Няма вратичка. Пробвах да открия нещо, но системата е абсолютно непробиваема.

Гибънс беше изумен, че държавата поне веднъж си е свършила работата както трябва.

— Не можеш да се промъкнеш в банката на Министерството на правосъдието. Това ли се опитваш да ми кажеш?

Дъг само се нацупи. Бяха го надхитрили и той не го понасяше много добре. Далечното стакато на матричния принтер в съседната стая наруши тишината помежду им. Изведнъж Дъг отново се оживи.

— Дяволите да ги вземат! Не е честно.

— Кое не е честно?

— Тези нови системи. Оператори, хора — оператори. Не е честно. И всички вече ги използват. Трябва първо да се обадиш на оператора и да му дадеш кодовото си название. Ако е вярно, те ти се обаждат и те пускат в системата. Най-тъпото е, че ти звънят на предварително уточнен номер, тоест дори и да разгадаеш кодовото название на някой, който има право да я ползва, трябва да чакаш на телефона му да те включат. Идиотски нечестно е!

Гибънс имаше чувството, че Дъг обяснява всичко това на компютъра си, а не на него.

— Значи са го превърнали в клубче само за потребителите, а? — Все още не можеше да повярва, че държавната машина е способна на такава компетентност. Предполагаше се, че няма нещо, което тези компютърни чеда да не могат да направят.

— Аха, голяма гадост.

Те помълчаха малко, а после Дъг отново се отрица, като телетайп в празна стая.

— Едно време беше много забавно да се вмъкваш в системите им. Тоест наистина създаваха пречки, но те можеше да бъдат преодоленни.

— Така ли? И кое е най-голямото ти постижение? — Гибънс знаеше, че хлапето си няма добър барман, на чието рамо да си поплаче, пък и му беше любопитно как действат тия момчета.

На бледото лице на Дъг се изписа мечтателно носталгично изражение.

— Най-доброто? Най-доброто ми постижение беше, когато открих приятелката на баща ми. Това беше най-страхотното, честно.

— Как го направи?

Дъг се прегърби на стола си, загледа се в празното пространство и размаха пухкавите си ръце.

— Ами майка ми подозираше, че баща ми я мами, но не можеше да го докаже. И аз имах такава усещане. Баща ми доста пътува по работа, значи определено имаше възможност да върти любов. Пък и печелеше добри пари, така че можеше да си позволи да издържа любовница, ако поиска.

— Къде работи?

— В IBM.

Естествено.

— И така, първата ми работа беше да взема номера на сметката му в „Американ Експрес“ — на служебната му сметка, а не на личната, и да проверя къде си прекарва времето...

Гибънс го прекъсна.

— Откъде взе номера?

— От Портфейла му, докато беше в банята. Все едно, когато получих достъп от данните по сметката му, проверих къде е бил през

последната година и едно от местата ми се наби на очи: Голям Барингтън, Масачузетс. Различаваше се от другите, понеже IBM нямат кантора единствено там. Да се включа към градския компютър на Голям Барингтън след това беше фасулска работа. Нали разбираш, имах подозрение и то се оказа вярно. Сведенията за данъците показваха, че баща ми притежава малка къщичка по тези места. Неговото малко убежище.

Дъг си изпука кокалчетата, преди да продължи.

— Като знаех вече адреса на къщата и имах номера на социалната му осигуровка, се набутах в банките на няколко големи фирми за обработка на данни и потърсих застрахователната полица за къщата. Отне ми известно време, тъй като с тия застраховки се налага да се преобърне голямо количество данни. Все едно, след седмица най-после я намерих. Беше я застраховал чрез „Стейт Фарм“, а полицата беше на името и на двамата с момичето. По този начин се сдобих с името ѝ, номера на социалната ѝ осигуровка, възрастта и всичко останало. Татко е глупак. Трябвало е да вади всички документи на нейно име. Сигурно ѝ е нямал достатъчно доверие.

Гибънс не можеше да повярва на ушите си.

— И какво направи след това?

— Сключих сделка с майка ми. Казах ѝ, че ако ми купи оня самонабиращ модем с 2400 бода, който искам, ще ѝ дам името на гаджето на татко и адреса на любовното им гнезденце.

— Тя съгласи ли се? — Гибънс вече знаеше какъв ще е отговорът.

— Разбира се. Нейният адвокат изпрати частен детектив да ги проследи, да направи уличаващи снимки и така нататък. Разводът им беше окончателно обявен в началото на лятото.

Гибънс поклати глава. Стана му смешно.

— Добро момче. Да се обърнеш така срещу стария.

— Какво искате да кажете? Нали можех да съобщя на мама за всичките ония пари, дето ги беше прехвърлил на името на баба. Открих, че има поне два пъти повече, отколкото представи в съда. Спестих му една прилична сумичка от издръжката.

— Страхотно. Значи си изиграл и старата.

Дъг премигна.

— Тя е ужасно досадна. Пък и татко ми купи 40-мегабайтов харддиск „АТ“ с цветен монитор, за да си държа устата затворена за

парите. Така се получи много добре. Татко казва, че сега е много пощастлив с Ема.

Гибънс се изправи и изпъна гърба си.

— Благодаря ти за труда. Ще кажа на Лорейн, че си направил всичко възможно.

Дъг кимна и се върна при компютъра си.

Още една сериозна причина да не се ожения отново, помисли си Гибънс.

[1] Сесар Чавес (1927) — създател на националния съюз на фермерите в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Айви лига — име, с което се наричат осем източни американски университета, които се ползват с особен академичен и социален престиж. — Б.пр. ↑

21.

Когато Тоци влезе в кабинета ѝ, Джоан се отпусна на високата облегалка на стола си и го погледна с полупритворени очи.

— Да не би да е празникът на Все светии? — попита тя. Намекваше за костюма му от гардероба на „господин Томпсън“.

Неочакваният ѝ сарказъм го жилна. Не се чувстваше много сигурен, току-що се беше нанесъл в мотела „Почивка“ близо до магистралата в Секокъс, като взе само това, което можа да натъпче в един малък куфар и найлонова торбичка от магазина „Мейси“. В стаята имаше мъничко прозорче, обърнато към денонощната бензиностанция на „Ексън“. Шумът от минаващите коли беше силен, но равномерен. Обаче всеки път, когато някоя кола се отбиеше на бензиностанцията и минеше през кабелите, в гаража почваше да звъни звънец и това го държа буден почти през цялата нощ.

Тоци си беше сложил костюма, защото му се видя редно да се облече подходящо за посещение във фирма. Достатъчно беше, че се отбива непредвидено, не можеше и да я постави в неудобно положение, като се появи приличащ на — какво? — цивилно ченге, шмекер, жиголо? Освен това трябваше да изглежда прилично, тъй като хранеше смътната надежда, че тя може да го покани да остане при нея за известно време поне.

Тя се пресегна за цигара към пакета „Нюпорт“ на бюрото си, взе една и я задържа между пръстите си с приготвена газова запалка в другата.

— Е, и? — каза най-накрая тя.

Тоци се усмихна вяло.

— Или ме излъжи, или ми дай нещо.^[1] — Той седна на сивия диван с цвят на овесени ядки и се отпусна на възглавниците. Можеше да заспи, така както си седи там.

Тя запали цигарата си и присви очи зад виещия се дим.

— Изглеждаш отвратително. Какво се е случило?

Тоци разтри очи с опакото на ръцете си и се изсмя късо и горчиво. Поколеба се, преди да ѝ каже каквото и да било, но после се реши и все пак ѝ разказа всичко.

— Тоя твой бивш, някогашен съпруг, как там се казваше — оня тип, дето не трябва да му споменавам името пред теб, — иска да ми свети маслото. Наложил се да напусна жилището си, защото го беше открил.

— Ти не си с всичкия си. — По гласа ѝ не личеше да е учудена или пък загрижена.

— Трябва да видиш резките от струна за пиано по врата на приятеля ми, малък подарък от една от горилите на Ричи. И ти нямаше да си с всичкия си.

— Мъртъв ли е? — Най-последно изглеждаше обезпокоена.

Тоци поклати глава.

— Откъде знаеш, че Ричи е отговорен?

Тоци отново се поколеба.

— Дяволите те взели — сопна му се изведнъж тя. — Идваш тук с танцова стъпка, търсиш съчувствие, а ми нямаш достатъчно доверие да ми разкажеш цялата история. Ами добре тогава, омитай се оттук.

Тоци я погледна и въздъхна. Така му се искаше просто да заспи.

— Ричи ме преследва, понеже аз го преследвам.

Тя стисна устни и започна да чука с лакираните си нокти по коженото крайче на попивателната си. От цигарата ѝ се издигаше тънка вълниста струйка дим.

— Това го разбрах много отдавна — каза тя нетърпеливо.

— Какво друго тогава искаш да знаеш? — Не това беше начинът, по който се беше надявал да се развият нещата.

— За кого работиш?

— За никого. Сам съм.

— Хайде бе. Ти да си вълк единак? Ангел на отмъщението? За колко глупава ме смяташ?

Той я погледна в очите.

— Никога не съм те мислил за глупава. Точно обратното.

Тя рязко обърна страницата на календара си и измести ядосано няколко листа.

— Тогава какво правиш тук? Какво искаш от мен?

— Не знам — отвърна той. — Просто ми се прищя да те видя.

— Тая реплика от времето, когато ходеше по дискотеки ли ти е останала?

Той пренебрегна обидата.

— При първата ни среща ти каза, че всеки враг на Ричи Варга е твой приятел.

— И какво от това?

— Ами помогни ми.

Тя изви поглед настрани, гледаше всичко друго, но не и него. Имаше чувството, че нарочно се опитва да подклажда гнева си.

— Защо не ме оставиш на мира? Вече пет пари не давам за него. Няма го в живота ми. И не искам да се връща. Не можеш ли да го разбереш?

Тоци забеляза, че ръката ѝ се тресе.

— Напълно те разбирам. Но ти трябва да осъзнаеш, че...

— Не съм длъжна нищо да осъзнавам. Не ме интересува какво прави Ричи.

Тоци впери очи в ръката ѝ и се почуди дали да не изиграе картата, която имаше предвид. Едва ли вече можеше да изгуби нещо.

„А интересува ли те какво иска да направи с мен? Все едно ли ти е, че иска да ме убие?“

Тя се извъртя настрани на стола си и бавно дръпна от цигарата си. Лицето ѝ се открояваше на фона на високата кожена облегалка. Неизвестно по каква причина Тоци си припомни профила на Алфред Хичкок в началото на оная стара телевизионна програма.

В този момент телефонът ѝ иззвъня, издавайки някакво цвърчащо пърпорене вместо истинско звънене. Тя го остави да позвъни пет пъти, преди да реши да го вдигне.

— Да? — обади се с уморено звучащ глас. Все още беше в профил, докато изслушваше този, който се обаждаше. — Добре. Прехвърли го.

— Здравей, Дейл. Как си? — Изведнъж тя се превърна в друг човек, госпожа Варга, вицепрезидент. Тонът ѝ не беше нито приветлив, нито неприятелив. Беше любезно делови. Сдържано внимание, интерес, но без истинска топлина.

— Да, точно така. Можем да пуснем данните, по какъвто начин си изберете и, разбира се, както говорихме, те могат да бъдат обработени според нуждите пи.

Тоци легна на дивана и си вдигна краката на страничната облегалка. Беше му много удобно, само дето нямаше възглавница под главата си. Той подложи ръка под тила си и се загледа как работи Джоан през натезали клепащи.

— Предлагаме основен пакет за болници, който се оказва много ефикасен. Медицинските картони се съхраняват отделно от сметките, така че хората от различните отделения имат достъп само до това, което има пряка връзка с работата им. На ръководните кадри се осигуряват кодови названия, които дават достъп до цялата информация при нужда. Ведомостта за заплатите и данните за персонала могат или да бъдат включени в пакета, или да продължите със сегашната си практика и да ги оставите отделно. Струва ми се, ви казах обаче, че разходите по издаването на чекове за заплати на всеки две седмици значително се снижават, ако прехвърлите персонала и ведомостта към цялостния пакет на услугата.

Тоци реши, че се опитва да продаде допълнителни услуги на някоя болница, която вече използва „Дейта Рич“ за изплащането на заплати. Беше впечатлен от приказките ѝ. Не се натискаше да продава, а наблягаше на твърдите факти. Тоци познаваше този подход. Ще ти изложи всичко толкова логично и толкова безпристрастно, че оня тип по телефона ще се почувства пълен глупак, ако не купи пакета. По този начин умните ченгета скланяха мошениците, които са заловили на местопрестъплението, да издават приятелчетата си. Казвам им какво могат да очакват, ако окажат съдействие на полицията и какво ако откажат. Казваш им точно каква информация ти е необходима. Изработваш ги леко и внимателно като офталмолог, който измерва диоптри за очила. Свеждаш нещата до две възможности: „Това ли е по-доброто? Или това?“ Ако можеш да го свършиш в малките часове на развиделяване, преди служебният защитник да си довлече задника в участъка, в девет случая от десет престъпникът се спира на логичния избор и си изпява и майчиното мляко.

— Така, знаете, че като част от пакета изпращаме нашите контрольори да преглеждат системата ви на всеки шест месеца. Те проверяват за неточности, лоши резултати, съвпадения в услугите и изтичане на данни. Ако открият някакъв проблем, ние или ще поправим нещата, или ще ви препоръчаме промени в основната услуга, които ще отговорят по-добре на вашите нужди.

Тоци затвори очи. Само десет минутки. Толкова би било хубаво.

— Великолепно — каза тя по телефона. — Сигурна съм, ще останете доволен, че сте се спрели на целия пакет. Алън Лури е систем аналитикът ни, който се занимала с медицинското обслужване. Ще го накарам да ви се обади днес, за да си уредите среща и да прегледате нуждите си с него, да решите дали ще трябва да се съставят специални програми и да прецените състоянието на наличния ви хардуер. Така добре ли е?... Чудесно. Ако имате въпроси, ми се обадете. Ще държим връзка, Дейл. Дочуване.

Джоан се завъртя с лице към телефонния пулт. Тя прекъсна връзката, а после набра четири цифри.

— Алън? Джоан е. Медицинският център „Царица на мира“ най-после са се решили. Спрели са се на целия пакет.

В гласа ѝ се усещаше триумфална нотка. Горедолу, колкото би си позволила една добра бизнесдама, предположи той.

Тя слуша в продължение на минута, а после отхвърли главата си назад и се засмя. Приличаше на участничка в телевизионната реклама на „Бел Телефон“, в която някой си умира от удоволствие, че се е обадил на любимия си роднина в милата стара родина. Служебният ѝ смях беше почти толкова искрен, колкото телевизионна реклама.

— Прав си по този въпрос — каза тя и рязко намали градус на веселието. — Обади ми се, след като се чуеш с него.

Джоан затвори и се облегна на стола си с усмивка на задоволство. Изглежда, никак не я интересуваше, че Тоци се е изтегнал на дивана ѝ полузаспал.

— Голяма сделка? — попита той.

— Много голяма — отвърна тя.

Вече нямаше толкова вкиснат вид. Сигурно доста парици зависеха от тази история с болницата. А може би и хубавичка премия за нея.

— Май е по-добре да си ходя — каза той, но не се опита да стане. Чувстваше се прекалено удобно.

Тя се изправи и заобиколи бюрото си. Когато седна на края на дивана, на мястото, където бяха опънати краката му, деветмилиметровата „Берета“ в кобура на глезена му се заби в гърба ѝ. Тя се отдръпна и хвърли презрителен поглед към крака му.

— Наистина ли си я загазил с Ричи? — попита.

— Не само с Ричи — отвърна ѝ той.

— Ако ми кажеш истината, ще ти помогна с каквото мога.

Сега вече тонът ѝ звучеше искрен. Нямахше нищо общо с жената, която току-що бе слушал да говори по телефона.

— Аз съм специален агент от ФБР каза той... — Всъщност бях. Бюрото не дава благословията си на „независими предприемачи“.

Джоан кимна.

— И аз имах такова усещане — промърмори тя. — Но защо? Защо преследваш Ричи? Защо работиш сам, по този начин?

— Това е много дълга история. Ричи по същество е лош тип. Бюрото невинаги забелязва лошите типове веднага. А понякога и не иска да ги забележи. Проблемът ми е, че аз забелязвам всичко. Просто съм си такъв.

— С какво мога да ти помота?

Той поклати глава.

— Всъщност — с нищо. Само искам да знам, че мога да разчитам на теб като спасителна мрежа, ако ме разбираш. Застанал съм на ръба. Нуждая се от сигурността, че ако се подхлъзна, ще има къде да падна.

Тя масажираше леко гърдите му с длан. Изглеждаше, като че ли го прави несъзнателно.

— Имаш ли къде да се подслониш? Можеш да дойдеш у дома.

Той си помисли малко и промени решението си.

— Не. Би било твърде рисковано и за двама ни. Сигурен съм, че Ричи е наясно къде живееш.

— Мислиш ли, че знае за нас двамата?

— Всичко е възможно.

Тя се усмихна съчувствено.

— Той не е господ, нали така. Не е вездесъщ.

Тоци се вгледа в очите ѝ. Той измъкна ръка изпод главата си, дръпна я върху себе си и я целуна нежно. Косата ѝ падна около него и го обгърна като палатка. Езикът му примами нейния и тя забрави къде се намира и се отдаде напълно на усещанията си. Не му се искаше да я пуска. Чувстваше се стоплен, защитен и приятно възбуден под тази разкошна черна грива. Стори му се, че може би с Гибънс ще успеят да доведат нещата докрай въпреки всичко. Усети положителна нагласа към това, което прави, и положително предчувствие по отношение на

Джоан. Почувства се сто пъти по-добре, отколкото миналата нощ, когато затвори вратата на лелиния си апартамент, просмукан от миризмата на нейните сосове и сладки с анасон, пълен със снимки на хора, които някога е познавал много повече. Снощи се чувстваше отвратително. Сега си помисли, че може би нещата ще се оправят.

Тя разтърка мускулите от вътрешната страна на бедрата му и се запита колко ли остава, докато хората на Ричи го убият най-последно. Стисна топките му и натисна езика в неговия като тайничко се надяваше да не е много скоро.

[1] Традиционно предложение, което маскираните деца правят на хората, които срещат по време на празника на Все светии. — Б.пр. ↑

22.

На стрелбището нямаше никой, освен тях двамата и всички коридори, с изключение на техните два бяха тъмни. Кини си намести защитните слушалки, прикрепи нова книжна мишена на стенда и я изпрати чрез механизираното устройство до средата. Той взе дванадесеткалибровия си полицейски „Ремингтън 870“ и го хвана в лявата си ръка, докато зареждаше патроните в пълнителя. От специалните агенти на ФБР се иска да владеят над средното ниво три вида оръжие: пистолет „Магnum 357“, автоматична пушка и пневматично оръжие. Те също трябва да могат да стрелят и с двете ръце. По Кини не беше дошъл на стрелбището, за да поработи върху техниката си на стрелба с лява ръка.

Той хвърли поглед към Гибънс, който беше застанал на мястото до него и се упражняваше с оня негов „Колт“ отпреди новата ера. Натискаше спусъка ритмично и изпразваше оръжието си в стандартната книжна мишена — рисунка на прошарен бандит, който се цели с револвер. Гибънс започна с мишена на дълъг обсег.

„Хитър стар мръсник е той — помисли си Кини. — Подцених го.“

Той вдигна пушката си, примижа и дръпна спусъка, всичко това в едно движение. Откатът го блъсна в рамото. Една неравна дупка с големината на чиния отдели главата на мишената от тялото.

Гибънс наистина си го биваше. Може да изглежда открит като на длан, обаче видът му лъже. Кини почти му се възхищаваше. В края на краищата много хора не биха се държали така хладнокръвно като него, ако знаеха това, което той знаеше. Колко от останалите агенти биха го поканили да ги придружи на стрелбището на нюйоркската полиция в Пелъм Бей под предлог, че ще могат да обсъдят „случая“ по пътя насам в колата, като през цялото време са наясно, че ще се возят с Хуна? Ако не друго, то Гибънс поне беше смело копеле.

Кини го изчака да зареди оръжието си, а после се обърна към собствената си мишена. Внезапно се прицели, стреля и отнесе ръцете

и пистолета на бандита.

По целия път насам Гибънс не спря да му говори за Тоци, навиците му, провалите му, как се надявал, че Тоци скоро ще прояви невнимание и ще им даде стабилна следа относно местонахождението си. Невероятно. Гибънс знаеше, че той е Стиви Пагано. Но само толкова. Нямахше откъде да е научил за връзката му с Ландо, Блейни и Новик. Не го пишеше в никое досие. Невъзможно е да е открил, че той е убиецът, тъй като в противен случай щеше вече да се е задействал. Не, не знаеше и нямаше да разбере.

Кипи се прицели с пушката и стреля отново. Едното от рамената на разбойника изчезна.

Съучастието му с Тоци го прави уязвим, помисли си Кини. Още сега мога да го предам. Разбира се, той би могъл да отпрати контраобвинения, но те ще останат точно такива. Няма доказателства.

Гибънс докара мишената си на близък обсег и сега упражняваше бърза стрелба с изпразване на оръжието за по-малко от три секунди. Когато приключи, около сърцето на мишената имаше събрани пет равни дупки.

Кини хвърли поглед назад към Барни, контролъора на стрелбището, който пак излизаше от будката си. Барни имаше проблеми с простатата — той разправяше за това на всеки, който беше готов да го слуша — и непрекъснато тичаше в кенефа. Много лесно би могъл да се отърве от Гибънс тук и сега. Ще каже, че той е откачил и е започнал да го заплашва с пистолета си. И че не му е оставало нищо друго, освен да използва смъртоносна сила, за да спаси живота си.

Точно в този момент обаче Барни се върна и влезе в будката си. Не, всъщност, като размислеше, не можеше да убие Гибънс тук. Щеше да му е необходимо време, за да го подготви, та да изглежда както трябва. Тук би било прекалено рисковано.

Гибънс отново връщаше мишената си. Тя се понесе като призрак и спря между средния и далечния обхват. Той зае стойка, хвана пистолета с две ръце и започна да стреля, като внимателно прицелваше всеки изстрел. Хартиеният бандит получи два куршума в торса. Третият обръсна врата му. Четвъртият улучи рамото му. Петият попадна в горната част на бедрото. Шестият прониза стомаха. Гибънс не беше никак лош стрелец. Не е върхът, но все пак никак не е лош.

Кини вдигна отново пушката си и бързо дръпна спусъка. Този път уцели хартията, но не можа да засегне разбойника. Той зареди нов патрон и пак я вдигна в позиция за стрелба, този път, без да припира. Прицели се внимателно, натисна спусъка и прасна бандита в топките.

Варга каза, че ще се погрижи за тях двамата, обаче се беше осрал. Че какво друго очаква, по дяволите, като праща кретен като Фини да свърши работата? Сега Гибънс е по-предпазлив от всякога, а Тоци е изчезнал яко дим. „Ти вземи Гибънс. Ние ще открием Тоци“ — му каза Варга оная вечер. Дебело копеле. Олива се, а после той трябва да оправя бъркотията. Големият бос си мисли, че знае всичко. Като раздава заповеди наляво и надясно, се чувства силен. Ами да върви на майната си. Аз ще се погрижа за Гибънс и ще си свърша работата както трябва. И няма да бързам, за да не останат недоизпипани неща, заради които да ме обесят по-късно. Никога не бива да се оставят недоизпипани неща.

Гибънс му махаше и се опитваше да привлече вниманието му. Той дръпна слушалката от едното си ухо.

— Приключи ли, Бърт?

— Аха, свърших — отвърна той. — Карай спокойно. Ще се видим долу.

Видя го да маха на Барни, докато отиваше към вратата. Тежката стоманена врата се тръшна подире му и Барни отново се зачете във вестника си.

Кини изпусна шумно въздуха от гърдите си и нагласи отново защитните слушалки на ушите си. Пресегна се към лостчето и докара мишената на близък обхват. Когато допря пушката до рамото си, той си представи как жълтият училищен автобус спира пред къщата му тази сутрин и Грег и Бил-младши тичат през слънчевата морава да го посрещнат. В този момент натисна спусъка и пръсна черепа на хартиения главорез.

23.

На вратата кратко се почука и черното момче с франкенщайнската^[1] подстрижка и двете обеци на ухото влезе в стаята. Носеше купчина видеокасети.

— Намерих ви още касети, господин Гибънс.

— Благодаря ти, Джеймс.

Гибънс взе касетите и ги сложи при тези, които още не беше прегледал. Джеймс е добро момче, независимо от обещите. Имаше нещо много леко и приятно в държанието му, което се беше сторило фалшиво на Гибънс, когато за пръв път се запозна с него. Сега просто смяташе, че Джеймс е хомо.

На телевизионния монитор тълпа мъже слизаха по стъпалата на съдебната палата. Всички се бяха скупчили около един човек — Ричи Варга. Репортерите му пъхаха микрофоните си и крещяха въпроси, но Варга само ги гледаше с мързеливо презрение. Обкръжилите го прокурори и пазачи, които го придружаваха при влизането и излизането му от съда всеки ден, държаха репортерите на една ръка разстояние. Гибънс беше изгледал телевизионните репортажи за няколко седмици от процесите на Варга и във всеки от тях фигурираха едни и същи лица.

Джеймс и Гибънс проследиха в мълчание как Варга, следван от камерите, се качва отзад в една голяма черна лимузина и потегля с ескорта си от федерални пристави. В следващия кадър дребен смугъл мъж с прекалено черна за възрастта му коса и тъмни торбички под очите стоеше пред заобиколената от множеството съдебна палата и говореше с микрофон в ръка. Джеймс увеличи звука.

— ... утре, когато Ричи Варга трябва отново да застане на свидетелското място, този път срещу предполагаемия престъпен бос Сабатини Мистрета. — Това беше Морт Нюман с репортаж от Бруклин.

Една привлекателна блондинка, седнала на мястото на водещия на новините, се появи на екрана след него. Гибънс се пресегна към

видеото и пушна касетата на бърза скорост.

— Вие с господин Нюман сте стари приятели, нали? — попита Джеймс.

— А как иначе мислиш се озовах тук? — Гибънс отново намали звука. Пускаше и спираше лентата, търсейки репортажа от следващия ден за процеса на Варта.

— Вярно ли е, че сте агент от ФБР?

Гибънс хвърли бърз поглед към Джеймс, който се беше облегал със скръстени ръце на стената.

— Така ли ти каза Морти?

Джеймс кимна.

— Тогава значи е вярно.

— Той вика, че имал да ви връща услуга. Да не сте от неговите осведомители?

Очите на Гибънс следяха екрана.

— Не. Той е от моите осведомители.

— Хайде де! Морти е репортер от тридесет години. Не е чак толкова непочтен, че... да...

— Че да, какво? Че да подшушва това-онова на федерален?

— Ами... да...

— Морти и аз се познаваме от много отдавна. При нас това е по-скоро въпрос на „Услужи ми, за да ти услужа“.

— Вие ли му помогнахте в оная история с Бърни Хоровиц?

Гибънс се извърна и го погледна. Бърни Хоровиц беше масов убиец, който уби четиринадесет млади жени в района на Ню Йорк за период от единадесет месеца през 1974–1975. Луд тип, който твърдеше, че Дева Мария го накарала да го направи е се свързала с него чрез котката му. Морти Нюман беше първият репортер, който изнесе подробностите от залавянето на Хоровиц и арестуването му в собствения му апартамент в Куинс. А също и единственият репортер, чийто снимачен екип беше допуснат там. Всъщност само до прага на жилището, но операторът можа да заснеме котката в близък план. Морти навъртя доста лента покрай нея. Хубава мъничка писанка, доколкото Гибънс си я спомняше.

— Не — отвърна Гибънс. — Нямам пръст в тая работа. — Той разгледа лицето на Джеймс. Май беше твърде млад, за да си спомня случая Хоровиц. Черните обаче са странна порода. Не остаряват така,

както белите. Най-често през целия си живот изглеждат почти на една и съща възраст, а после изведнъж се състаряват, когато им чукнат седемдесетте. Беше го забелязал с годините от разглеждането на полицейските снимки по афишите за издирване на престъпници. Винаги се изненадваше, когато видеше снимката на някой негър, а после прочетеше датата му на раждане, което сякаш беше сбъркана с десет-петнадесет години. Може въобще да не е момче. А може и да не е обратен.

— Слушай, Джеймс, мога ли да завъртя един телефон? — Гибънс кимна към бежовия апарат на бюрото.

— Разбира се. — Негърът натисна едно неосветено копче, взе слушалката и набра деветка, за да излезе на външна линия. Той я подаде на Гибънс. — Карай.

Гибънс си промени мнението. Джеймс определено беше хомо.

Той пое слушалката и се обади на телефонни справки, за да вземе номера на „Амтрак“ на гара Пен, а после позвъни и в самата компания.

— В колко часа е следващият влак за Вашингтон? — Наблюдаваше монитора, докато изчакваше информацията. Варга отново излизаше от съда, облечен този път в лъскав стоманеносин костюм. Гибънс хвърли поглед към часовника си. Служителката на другия край на жицата му каза, че следващият влак за Вашингтон, заминаващ от гара Пен, е в десет вечерта. Той погледна часовника си, а после и благодари за информацията.

— Отивате да се срещнете с шефовете във Вашингтон ли? — попита Джеймс, след като Гибънс затвори.

Гибънс се усмихна с крокодилската си усмивка.

— Нищо подобно. Отивам да се срещна с този тип. — Той бутна пръста си в стъклото на монитора и посочи един от мъжете, обградили Варга. Само главата му се виждаше на кадъра. Приличаше на надебелял Попай^[2].

Джеймс се намръщи.

— Има вид на брутално копеле.

Гибънс се, изсмя.

Гибънс наля по още два пръста уиски във всяка от чашите. Джордж Ламбърт вдигна своята, подсмихна се саркастично, погледна го с присвити очи, а после пресуши половината от съдържанието на чашата си. Той премлясна и изтри устни с опакото на ръката си. Гибънс почти очакваше да изгрухти: „Да пукна дано“, с всяко обръщане на чашката. Радваше се, че не си е пропилял парите за нещо по-добро, а е купил „Четири рози“. Ламбърт не беше пияч с особено изтънчен вкус.

— И така, какво, по дяволите, всъщност те води в моя скромен дом, Гиб? — Ламбърт завъртя чашата между месестите си длани и го изгледа косо.

Гибънс му показва крокодилската си усмивка.

— ФБР се нуждае от неколцина свестни мъже, Джордж. Изпратиха ме да те вербувам.

Ламбърт сви вежди.

— Върви на майната си.

Гибънс знаеше, че го е ударил по болното място. Ламбърт беше неудовлетворен от живота си държавен служител, с много високо мнение за себе си. През кариерата си като федерален пристав се беше опитал няколко пъти да се прехвърли в бюрото, но там не го искаха. Беше приблизително на възрастта на Гибънс и вече само гледаше да отбие номера, докато го пенсионират. Обаче човекът все още мечтаеше за изпълнения с опасности и събития живот на специалния агент. Службата му като пристав трябва да е била много тежко поносима за него. Той се появяваше чак след като другите федерални агенти си свършеха работата, тъй като повечето пристави са си по същество пазачи. Те бдят като майчици над свидетелите, влизат в ролята на работници от социалните служби за тези, които охраняват и се грижат за поддръжката на недвижимите имоти, отнети от престъпниците като НПИ — незаконно придобито имущество. Едно от скорошните задължения на Джордж беше ресторант в семеен стил в Сутланд, Мериленд. Това щеше да го тормози, докато собственикът, който продавал кокаин от кухнята, не изчерпеше възможностите си за обжалване, а дотогава Джордж можеше да стигне до пенсия.

Гибънс наля на Ламбърт нова доза. Заверяването на поръчки за месо и разговорите с настойчиви снабдители бяха адски скапан

завършек за кариерата на един бабанко. Гибънс искрено го съжеляваше.

Ламбърт внезапно се изправи на крака.

— Ей сега ще се върна — измърмори той и се отправи към тоалетната. Гибънс вече беше посетил кенефа. Страхотно място за повръщане, ако това се канеше да прави. Жената на Джордж, Дора, го беше напуснала преди години, но цялата къща все още носеше следи от престоя ѝ. Завеси с къдрички в хола. Кремавобяла гарнитура в стил „Чипъндейл“^[3] с позлатени заврънкулки в трапезарията. И лилав комплект в банята. Ламбърт не си беше мръднал пръста да промени нещо в къщата и сега всичко имаше еднакво занемарен и износен вид. Може би като оставяше дома си да запада, той посвоему си връщаше на Дора. И все пак Гибънс не можеше да си представи да става всяка заран и да пикае в лилава тоалетна чиния.

Когато Ламбърт се върна, Гибънс забеляза, че не се държи много стабилно на краката си. Той беше едър мъжага и по тази причина пазенето на равновесие изглеждаше много по-несигурна работа при него. Той се добра до масата и се тръшна на мястото си. Столът изстена.

— Помниш ли Пит Янели? — попита Гибънс. Знаеше, че Ламбърт ще си го спомни. Янели беше един от първите, които влязоха в Програмата за закрила на свидетелите, мошеник от Лас Вегас, който реши да свидетелства срещу мафията, за да се отърве от невероятен дълг на хазарт. Министерството на правосъдието реши да го изпрати на изток, като смяташе, че ще бъде по-лесно да го скрие в гъсто населен район. Ламбърт му бе назначен за бавачка и понеже програмата беше нова, на Гибънс му беше наредено да помогне с настаняването на Янели на новото му местоживеене в Бетпейдж, Лонг Айлънд.

Ламбърт се засмя.

— Ама че трън в задника беше тоя тип. Знаеш ли, че след всичко това се наложи да го преместим в Ню Йорк?

— Не — отвърна Гибънс. Всъщност знаеше. В Кентъки.

— Тоя кретен не можеше да си държи лапацалото затворено. Кучият му син си мреше от удоволствие да бие тъпаните и да разправя на всеки каква голяма работа е бил в Лас Вегас. Твърдеше, че е казал само на милата стара дама от италианския магазин за деликатеси,

откъдето си купуваше студено пушеното месо. Виждаше му се била просто мила стара дама. И какво мислиш — веднага след това почват да ми звънят спешно от ФБР във Вегас. Едно от вашите внедрени момчета съобщило, че тамошната организация знае къде се укрива Янели и се канят да го пречукат. Наложил се да отида в Бетпейдж и да го измъкна оттам на бегот. Кой знае колко близо до него бяха стигнали? Аз му спасих живота на този малък кретен.

Джордж нямаше грешка — винаги можеше да ти представи едно пътуване с кола от Вашингтон до Лонг Айленд, сякаш е страхотна спасителна операция.

— Янели още ли е жив?

— О, да. — Ламбърт въздъхна и поклати глава като мъдър стар патриарх на голямо разклонено семейство. — И продължава да е от случаите, за които отговарям. — Той пресуши чашата си и си наля още малко.

Гибънс предполагаше, че и Варга е от неговите случаи. Ако това се окажеше вярно, Варга сигурно беше звездата сред клиентите му, най-големият баровец, с когото някога се е занимавал. Наблюдението на Ричи Варга би могло да бъде шансът му да се прослави. Именно то му даваше право да пие с батковците.

Гибънс гледаше как Ламбърт доближава уискито до устните си и стиска здраво малките си очета, когато гълта, като че ли пиячката му причинява болка. В бутилката бяха останали само около четири пръста. Тоя дивак наистина го биваше в къркането. На Гибънс главата също малко му се въртеше. Разбира се, беше се наложило да си изпие дажбата, за да дава тон. Адски му се искаше тоя идиот да се катурне, преди да трябва да минат на втората бутилка, която нямаше как да не бъде от запасите на Ламбърт. Той обичаше евтиния джин, чист, а за Гибънс да пие чист джин беше все едно да се налива с антифриз.

Той си помисли пак дали да не го запита направо, но знаеше какъв ще бъде отговорът. Ламбърт ще започне да важничи с мазно изражение и да му цитира буква по буква правилата на Министерството на правосъдието за отправяне на официални запитвания относно намиращите се под защитата на програмата свидетели. Освен това Ламбърт ще иска да научи защо се интересува от Ричи Варга и ако Гибънс го познаваше добре, ще го издрънка не само на старата дама, от която си купува студено пушено, а на много

повече хора. Страхотно му се искаше той тип най-после да побърза да се просне.

— Хей, Джордж — повика го Гибънс.

Ламбърт вторачи оцъклените си очи в Гибънс.

— Какво?

— Дора да ти се е обаждала?

Ламбърт изсумтя и промърмори:

— Кой дава пукната пара за нея? — избърбори неясно той. Изведнъж заприлича на много пиян човек.

Ама че тъпак е този Ламбърт. Трябвало е да закърпи отношенията си с нея. Дора не беше лоша. Като изключим вкуса ѝ във вътрешното обзавеждане, винаги е изглеждала сваятна.

— Красива жена — отбеляза Гибънс с нотка на съжаление. — Последния път, когато я видях, още бяхте заедно. Повечето жени се оставят да заприличат на вещици, след като минат няколко години от брака им, обаче Дора не беше такава. Фигурата ѝ си я биваше. Трябва да признаеш, че изглеждаше много добре, Джордж.

— Щото не си живял с нея.

— Вярно е. — Гибънс не живееше с никого, но не му се говореше за това. Сети се за Лорейн. Готов беше да се закълне, че тя никога не би сложила лилава тоалетна чиния. — Вярно е — повтори той тъжно.

— Не желая да говорим за Дора — нареди сърдито Ламбърт. Той се изправи с усилие от стола си, обърна остатъка от бутилката в чашата си и се запъти безцелно към хола. Тръшна се на едно кафяво кресло от винил с биешо на очи скъсано парче на една от облегалките. Гибънс подозираше, че креслото се е появило след напускането на Дора, като първи опит да си отмъсти чрез мебелировката.

— Искаш ли още? — извика той на Гибънс. — В кухнята е, в дъното на шкафчето. Имам джин, може би и още нещо, де да знам, виж в дъното.

— Добре. — Гибънс влезе в кухнята, очевидно премебелирана от Дора, когато жълто-зеленото и кафяво-оранжевото са били на мода, и започна да отваря шкафовете, докато не намери пиячката. Имаше половин галон^[4] „Джилби“, една 750-грамова „Гордън“ и също такава неотворена бутилка „Будълс“. Сигурно си го пази за някой специален случай. Зад джина се виждаха няколко прашни шишета. Гибънс извади

една много стара бутилка ром „Лемън Харт“ освен тая с „Джилби“. Ако се наложеше да я карат все така, нямаше никакво намерение да се налива с чист джин.

Той отвори хладилника и се огледа за нещо за ядене. Прецени, че няма да е зле да хапне няколко залька, за да попият алкохола, иначе може и той да се просне и да прибави още едно идиотско провалено пътуване в списъка си. Планът му беше да претърси жилището за бележник с адреси, някаква тетрадка, нещо, което да му подсказва къде правителството крие Варга. Да можеше само тоя дяволски Ламбърт да даде почивка на черния си дроб и да заспи.

Намери крайшник бял хляб и найлонова торбичка и малко лебервурст и си направи сандвич с много салам върху филийка хляб. Хлябът беше страшно сух. След първата хапка той си отвори буркан с майонеза и започна да си топи сандвича в нея.

Точно когато се канеше да се върне при Ламбърт, му хрумна, че би могъл да вземе малко лед за рома. Отвори камерата и посегна към пластмасовата кофичка, пълна със свободно нахвърляни кубчета. Загреба с шепа, но пръстът му закачи нещо. Когато издърпа ръката си, на кутрето му висеше неголяма найлонова кесийка. Вътре в нея имаше малко черно бележниче.

— Мама му стара — ухили се Гибънс.

Развързването на здравия възел на кесийката беше истинско изпитание в сегашното му състояние, но най-накрая Гибънс се справи. Както подозираше, това беше тефтерче за адреси. Гибънс го прелисти. В него имаше само имена и телефонни номера, но без адресите. Веднага забеляза, че имената не са написани под съответните букви. Господин Торвал беше на страница „Ф“, а госпожа Майерс на „Г“. Първото име на „Д“ беше Дора. То беше единственото, придружено е адрес.

Гибънс поклати глава. Не можеше да повярва, че Ламбърт ще остави бележника си на такова очевидно място като хладилника. Ама че глупак. Гибънс се догади, че имената и тефтерчето са новите самоличности на закриляните свидетели под негова опека. Вероятно ги вписваше по последната буква от истинските им инициали, които смяташе, че не може да забрави.

На страница „В“ имаше само двама записани: единият — Джим Хенеси, другият — Марк Дейвис. Гибънс си извади бележника и

набързо надраска имената и телефонните им номера. Ако се окажеше прав за системата на Ламбърт, единият от тези типове беше Ричи Варга.

Когато свърши да преписва, Гибънс набута обратно кесийката с тефтерчето в дъното на хладилника и я покри с кубчета лед. После върна леда от чашата си в кофичката, за да не се досети Ламбърт, че е бъркал в камерата.

— Ей, какво, по дяволите, правиш там вътре? — извика той от хола.

— Приготвям си сандвич? Искаш ли един?

— Не.

Ламбърт продължаваше да седи абсолютно неподвижен на креслото, когато Гибънс се върна. Приличаше на статуята на Линкълн на мемориала му. Ейб Линкълн с празна чаша в ръка.

— Ако те попитам нещо, Гиб, ще ми кажеш ли истината?

— Разбира се, защо да не ти я кажа?

— Някога спал ли си с Дора?

— Можеш да си сигурен, че не съм, Джордж.

Ламбърт въздъхна и погледна в празната си чаша. Гибънс отиде да му налее малко джин, но той го отблъсна. Истинска картинка на човек, който има неприятности.

Гибънс зави обратно капачката на бутилката. Изведнъж и на него му стана криво.

— Ти си добър човек, Джордж.

[1] Франкенщайн — страховит герой от едноименния роман на Мери Шели. — Б.пр. ↑

[2] Известен герой от анимационен филм. — Б.пр. ↑

[3] Чипъндейл — вид помпозни английски мебели от XVIII век. — Б.пр. ↑

[4] 0,785 л в САЩ. — Б.пр. ↑

24.

Костюмът му висеше сам-самичък в гардероба. Куфарът му лежеше отворен на тюркоазенозеления стол от винил, на гърба, на който беше праметната официална синя риза. Чистите му дрехи бяха в него, мръсните — струпани на купчина на пода. Под чистото бельо имаше три кутии с патрони: 38-и калибър с кухи главички, 44-ти калибър с омекотен удар и деветмилиметрови подсилени. На леглото беше подреден арсеналът му върху парчета от вчерашния „Дейли Нюз“. Деветмилиметровата автоматична „Берета“ и 44-калибровия „Чартър Армс Булдог“ лежаха оставени настрана. 38-калибровият „Руджър Спешъл“ беше разглобен за почистване. От оръжейната смазка бяха останали петна по хартията. Те изтъкваха малката снимка на Джим Брислин до коментаторската му колонка.

Навън цареше мръснишка жега и дяволската климатична инсталация беше почти безполезна. Дори на най-високата си степен едва създаваше някаква въздушна струйка. Донякъде успяваше да намали влажността в стаята, но шумът ѝ не беше достатъчно висок и не можеше да изолира звъненето в съседната бензиностанция. Вечерният час пик беше настъпил и проклетият звънец дрънчеше непрекъснато.

Тоци започваше да се побърква. Чистеше си оръжието, защото не можеше да си измисли никакво по-свястно занимание. Подсъзнателно смяташе, че ако се подготви да му се случи нещо, то наистина ще стане. Беше като писател в творческа криза, който си подостря цял куп моливи със скритата надежда, че докато стигне до последния, ще го осени някаква идея. Това беше бойскаутската логика: „Бъди готов“. Проблемът обаче при подобен начин на мислене беше, че в крайна сметка подготовката може да се превърне в самоцел и нищо вече да не бъде доведено докрай. Тоци го осъзна, докато чистеше с малка телена четчица около барабана на револвера, и това само засили нетърпението му.

Вече седмица и половина се мотаеше в този въшлив мотел и го беше намразил, но не искаше да се мести, преди да говори с Гибънс, а проклетият му Гибънс не си вдигаше телефона от няколко дни. Тоци го псува целия ден, задето не си е сложил телефонен секретар, въпреки че вероятно би се замислил, преди да остави гласа си на лента и по този начин да създаде веществено доказателство, което би могло да бъде използвано в съда срещу тях.

Тоци обикновено не знаеше какво да си прави свободното време и така е било винаги. Започваше да си мисли затова и онова, да анализира живота си, а това винаги го докарваше до депресия. Фактът, че всичко, което притежава на света, се намира в тази западна мотелска стая, го депресираше. Фактът, че има повече оръжия, отколкото чифтове обувки, го депресираше. Фактът, че е преминал всички възможни граници и няма връщане назад, страшно го депресираше.

Тоци се регистрира в четвъртък, след като намери Гибънс да гледа телевизия в апартамента на леля си. В петък той му се обади у Лорейн да го уведоми къде е, а после се разходи до магазина на Бобо за видеокасети под наем. Бобо направо щеше да се насере в гащите, когато го видя да влиза, но когато Тоци го заведе в задната стаичка, не можа да му каже нищо ново, освен че Поли Тортела бил прибран за подпалването на онзи магазин в Удбридж и че сега бил пуснат под гаранция.

В събота сутринта той се качи в колата и просто я подкара, като се насочи по заобиколен начин към жилището на Джоан, защото не искаше да си признае, че много му се иска да я види. Когато забеляза магазин на „Понички «Дънкин»“ по пътя, спря и купи шест кроасана. Реши, че тя вероятно ги предпочита пред поничките, от тоя тип хора беше. Кроасаните щяха да му послужат за повод да се отбие на късна закуска.

Когато пристигна, тя надникна в кесията и го попита защо не е купил понички. Каза да има предвид в бъдеще, че най-много харесва пирожки с канела. След кафето и кроасаните той излезе с нея на пазар. Тя предложи да направи „Бьоф Строганов“. Той изгледа мача на „Метс“, докато тя готвеше. Остана на вечеря и някъде по средата на втората бутилка „Божоле“ се гушнаха на дивана на включен телевизор. Когато той обърна на MTV, тя му се присмя, че харесва изцяло

рокаджийски видеоканал, но той каза, че не го е гледал досега и му е любопитно. Видеоклиповете са обида за интелигентността, каза тя, но той не сменяше канала, ето защо тя започна да масажира чатала му и нямаше намерение да спира. Точно в този момент пуснаха клипа на Тина Търнър „Какво общо има любовта тук“ и Джоан го възседна, като се цупеше, правеше му муцунки в лицето и се преструваше, че пее с телевизора. Те се сборичкаха на дивана, като се смееха и натискаха, и си дърпаха един на друг дрехите от гърба. Когато най-после успяха да спрат да се кискат, го направиха на пода. Той имаше нужда да се посмее здравата. Всичко свърши с това, че той остана да преспи.

Винаги му беше приятно да си прекарва времето в компанията на Джоан, но този път това го депресира впоследствие, и сега продължаваше да му е криво. Не можеше да си изкара от главата възможността да свърже по някакъв начин живота си с нейния. Опита се да си представи стъпка по стъпка как би могъл да върне живота си в нормалното му русло. Търсеха го за убийство. Беше се отлъчил от бюрото. Даже и да се оправи с обвиненията в убийство, как би си намерил работа? Кой би го наел? Какво друго знаеше да прави, освен да залавя мръсните типове? Навярно би могъл да се присъедини към синдиката и да стане строителен работник. Но някак си не се виждаше как се връща в жилището на Джоан с прашни работни ботуши и каска. Това едва ли беше нейната мечта за съпруг. Представи си, че си раждат деца, ала тази възможност беше толкова далечна, че не си струваше да я обмисля.

Всичко в живота му изглеждаше разхвърляно, полузавършено, невъзможно. Сутринта беше обикалял с колата из родния си квартал в Нюарк, като се опитваше да си припомни годините, когато нещата бяха наред. Хапна един доста вкусен сандвич с чушки и яйца в малко магазинче в подлеза, което навремето беше „Китайската пералня на Ли“. Майка му и леля му никога не носеха при стария господин Ли друго, освен захабени чаршафи. Твърдяха, че тези китайци вършели чудеса със спалното бельо, но останалата част от прането те двете момеели да изперат по-добре. Господин Ли трябва да е умрял вече. Тоци се върна в мотела след обяда и реши да си почисти оръжията. Изпитваше нужда да постави нещо в ред.

Той върна барабана в корпуса на трийсет и осмицата с рязко изщракване. Звънецът на бензиностанцията „Ексън“ отново започна да

звъни, но този път не спря.

— По дяволите — измърмори Тоци. Когато звъненето въпреки всичко не престана, той скочи от леглото, като размахваше револвера си, сякаш е въоръжен бандит. Отиде до мръсния прозорец и видя някаква жена в бял фолксваген, спряла предните му гуми точно върху черния маркуч. Нямаше представа, че именно тя вдига всичкия този шум. — Махни се от звънеца — изкрещя той през затворения прозорец. — Глупава кучко, изтегли се!

Ръцете му трепереха и в яда си той насочи оръжието към предното й стъкло и се прицели.

— Изтегли се! — кресна той.

Изведнъж натисна спусъка и се сепна в очакване стъклото да се пръсне на парчета. Но оръжието не беше заредено. Изщракването на езичето едва не накара сърцето му да спре. Той се отдръпна от прозореца и седна на леглото с разтуптяно сърце, като си представяше онази глупава жена отпусната на кормилото със заляна в кръв рокля. Чудеше се какво, по дяволите, му има.

Опомни се, когато телефонът иззвъня. Стана да го вдигне и хвърли бърз поглед през прозореца. Белият фолксваген си беше заминал.

— Ало?

— Не мислех, че ще те намеря. — Гибънс беше.

— Къде, по дяволите, смяташе, че ще бъда? — озъби му се Тоци. — Цяла седмица те чакам да се обадиш. Къде, мамицата ти, беше бе, човек?

Гибънс не отговори веднага.

— Смяташ да се кандидатираш за „Оскар“ ли, какво?

Тоци въздъхна и разтри стегнатите мускули в основата на врата си.

— Какво става?

— Мисля, че го открих.

— Какво?

— Стягай се. Отиваме на разходка.

— Как така си го открил? — Тоци стана и започна да ходи из стаята.

— Отидох на гости на един федерален пристав, когото познавам. Направих вярно предположение, че той е свръзката на нашия приятел с

Програмата за закрила на свидетелите.

— И тоя тип ти каза просто ей така къде да го намериш?

— Не, глупако, слушай ме. Изрових тефтерчето с телефоните му в хладилника. Под буквата „В“ бяха записани две имена — някакъв господин Хенеси и господин М. Дейвис. И срещу двамата имаше телефонни номера без адреси...

— Обади се на телефонните справки. Ще ти дадат адресите на тези номера. Не се притеснявай. Те направо се разтапят, когато чуят за ФБР.

— Знам си работата. Само си затвори устата и ме остави да говоря — отвърна Гибънс. — Вече имам адресите им. Единият е в Пенсилвания, Източен Струдсбърг, а другият в Сейнт Пол, Минесота...

— Добре де, кой от двамата искаш?

— Абе казвам ти, задръж за секунда. Спестих малко работа на краката ни.

— Какво направи?

— Обадих се на няколко компании за преценка на платежоспособността в района. Представих се, че продавам къщата си сам, без посредник и искам да направя проверка на кредита, за да съм сигурен, че евентуалният купувач не е някой мошеник... Разправих им разни врели-некипели, че съм пенсионер и гледам по-бързо да си продам къщата, за да се оттегля във Флорида. Срещу допълнителна такса те ми казаха, че могат да ускорят нещата. Изпратих им парите и разпечатките пристигнаха днес по пощата.

— Не се ли усъмниха малко, че адресът ти е в жилищен блок, а не частна къща?

— Използвах адреса на Лорейн.

— И какво откри?

— Господин Хенеси притежава около десет бона, пръснати из куп кредитни карти — отвърна Гибънс. — Формулярът за господин Дейвис беше празен.

— Дейвис няма кредитна справка? — попита Тоци скептично. — Мислех, че в правосъдието са се сетили за тия неща. Предполага се, че заедно с новите им самоличности дават на свидетелите и измислени кредитни справки, за да могат да получават заеми и тем подобни.

— Тая история с подправянето на кредитните им справки е от последните няколко години. Моето предположение е, че Хенеси е

отскорошен член на клуба. Дейвис трябва да е ветеран в програмата и министерството не е опряло до оправянето на кредитните документи на хората, които са в нея от по-дълго време.

— Значи мислиш, че Дейвис е нашият човек.

— Възможно е да е... — Думите на Гибънс бяха прекъснати от запис, който го уведоми, че трите му минути са изтекли и трябва да подаде знак, щом свърши, заради допълнителната такса.

— Ало? Там ли си още? — попита Тоци.

— Да, чувам. Слушай, ще дойда да те взема около седем.

— Къде отиваме?

— В Източен Струдсбърг. В къщата на господин Марк Дейвис.

Тоци кимна.

— Окей. Ще се видим в седем.

— Бива.

Тоци затвори. Звънецът на бензиностанцията „Ексън“ отново започна да звъни, но той вече не го чуваше. Продължаваше да стиска трийсет и осмицата в ръката си. Несъзнателно вдигна езичето и натисна спуська, заслушан в изтракването на метал върху метала. Направи го отново и отново. Мислеше си за Варта. Подготвяше се.

25.

— И така, какво чакаме? — попита Тоци. Той седеше на дясната предна седалка в колата на Гибънс, опипваше ситните грапавини по повърхността на пластмасовия панел пред себе си, гледаше към къщата и започваше да Кини отвътре.

Гибънс седеше на шофьорското място и наблюдаваше вилчката, разположена на един малък парцел между две по-големи къщи. Имаше обшивка от бял алуминий и тъмнозелени капаци на прозорците. Дори в тъмното се виждаше, че тревата се нуждае от подстригване. В къщата не светеше никъде, освен някаква слаба крушка на втория етаж. Гибънс предположи, че това навярно е нощната лампа в антрето. Той не обърна внимание на нетърпението на Тоци.

В храстите до колата свиреха щурчета. Нощта беше влажна и във всички къщи по улицата се носеше бръмченето на климатични инсталации. Ризата на Тоци бе залепнала на гърба му от пот. Пистолетът на колана протриваше хълбока му. На платното нямаше паркирани други коли и това го изнервяше. Бяха минали дванадесет минути след полунощ, а в такива квартали разни притеснени лелки се обаждат на полицията, когато забележат непозната кола, оставена на улицата. Само ченгетата им трябваха в този момент. Страшно се обиждат, когато заварят федерални в своя район на правомощия и хич не обичат да ги пращат за зелен хайвер, а именно това щеше да им се наложи да направят, ако се появи някоя патрулна кола и ги попитат какво търсят тук. Дежурният няма просто да им провери легитимациите и да си замине. Ще иска да отидат в участъка, а може би и да се обади на управлението за потвърждение. Не, в този момент Тоци можеше да мине и без ченгетата.

— Зверим се в тази проклета къща от осем часа, Гиб. Вътре няма никой друг, освен него. Откога угаснаха лампите. Вече трябва да е заспал. Хайде да отиваме и да го сгащваме.

Гибънс кимна, без да отделя очи от къщата.

— Аха, мисля, че е сам. — Каза го на себе си, сякаш е напълно убеден. Това беше легендарната предпазливост на Гибънс, оная предпазливост, която често беше изкарвала Тоци извън кожата му, докато работеха заедно. Огледай се, преди да преминеш, внимавай в картинката, не действай прибързано. Докато си мислеше за това, на Тоци му мина през ум, че вбесяващата предпазливост на партньора му може да е била един от факторите, допринесли за неговото собствено отстъпничество. Второстепенен фактор, но все пак фактор.

— Откъде сме сигурни, че това е той? — попита Гибънс.

Тоци затропа в отсечен нервен ритъм по таблото.

— Какво мога да ти отговоря, Гиб? Ти го проследи до този адрес.

— Хмммм... — Гибънс си беше сложил шапката. Слабата светлина на уличната лампа очертаваше профила му. Очите му бяха като връхчета на игли, събрани върху къщата. Профилът му напомняше на Тоци за Дик Трейси^[1].

— Да предположим, че е Варга — внезапно каза Гибънс. — Тогава какво? Той няма да рухне ей така и да си признае, че е убил Ландо, Блейни и Новик само защото сме го открили.

Тоци въздъхна раздражено.

— Ще навра пистолета си под носа му и ще му кажа директно, че знаем, че е убил трима агенти на ФБР. А после, ако не се разкисне, както му се полага, ще му съобщя, че държим Бил Кини, който го е обвинил в убийствата. Той ще отрече и ще прехвърли цялата вина върху Кини. Тогава аз оставам тук, а ти се връщаш в Ню Йорк и повтаряш процедурата с Кини. Кини ще отрече и ще стовари всичко върху Варга. Какво трябва да направя? Да ти го нарисувам на картинка ли, Гиб?

— А ако не се получи така?

— Тогава ти излизаш от стаята и аз се оправям с Варга по моя си начин.

— Не — каза равно Гибънс, но абсолютно категорично. Тоци реши да не спори по въпроса точно в този момент.

— Гиб, никога няма да открием нищо, ако само си седим тук.

Гибънс подръпна носа си, а после си погледна часовника.

— Още петнадесет минути — отвърна той. — Да го оставим да потъне в дълбок сън.

Тоци вдигна очи към небето и потърка кожата на хълбока си, където го дразнеше оръжието.

Малката виличка нямаше централна климатична инсталация, а само индивидуални агрегати в повечето стаи. Хората обаче често искат да спестят малко електричество и отварят прозорците си, за да влезе и най-малкият полъх, като в доста случаи забравят да ги заключат, преди да си легнат. Ето защо горещините през лятото са златно време за крадците. Варга е бил в програмата за закрила на свидетелите достатъчно дълго, за да стане невнимателен, реши Тоци, но преценката му се оказа грешна. Единственият незаключен прозорец, който намери, беше малкото високо прозорче на банята. Наложил се да се качи на металния градински стол, да пробие две дупки в долните ъгли на мрежата му и да пъхне двата си пръста, за да освободи пружината на ключалката и да я повдигне. Тънките крака на стола непрекъснато потъваха в меката пръст на цветната леха, която превръщаше вдигането на ръце и прехвърлянето вътре в още по-голямо изпитание.

Щом се озова от другата страна, той се наведе навън и прошепна на Гибънс:

— Мини от другата страна. Ще те пусна през кухнята.

— Не. Само ми подай ръка.

Тоци искаше да се възпротиви, но каквото и да кажеше в този момент, щеше да се възприеме като обида. Човекът не е чак толкова стар в края на краищата. Би следвало все още да може да се прехвърли през прозореца. Колко безшумно обаче, беше друг въпрос.

Гибънс имаше здрави ръце и щом пренесе тежестта върху ръцете си на перваза, успя да се спусне без нито звук. По-тихо от Тоци, отбелязаха наум и двамата.

Тоци вече беше извадил оръжието си, готов да действа, когато Гибънс сложи длан на ръката му.

— Почакай една минутка — прошепна той.

Следващият звук, който Тоци чу, беше биенето на струя пикоч по водата в тоалетната чиния.

— Не забравяй да пуснеш водата — каза саркастично Тоци.

— Върви на майната си. Пикаеше ми се.

Тоци за малко се почуди дали мехурът на Гибънс не е бил истинската причина, поради която се съгласи да се промъкнат вътре.

— Добре — обади се Гибънс и си вдигна ципа. — В къща от този тип навярно има само две спални на вториятаж. Когато се качиш, ти провери тая от близката страна. Аз ще взема другата.

Тоци кимна й видя Гибънс да изважда „Екскалибур“. Познатите синкави отблясъци от оръжието на слабата светлина му напомниха за добрите стари времена, преди да стане отцепник. Сега обаче не беше моментът да съжالياва, помисли си той.

Те излязоха заедно от банята и като завиха край ъгъла, се озоваха в хола. Стените бяха покрити с рисунки на коне, повечето от тях гравюри в меки пастелни цветове в рамки. Бяха от типа на ловните сцени, в които лисицата е преследвана от хрътката. Точно този вид интериор, който един закупчик от Министерството на правосъдието би подбрал за сам мъж, хрумна му на Тоци.

Когато влезе в стаята, погледът му веднага бе привлечен от светещите цифри, блещукащи на стената срещу дивана. Той замръзна, като си помисли, че това е някаква електронна алармена система, но осъзна, че сините цифри са на панела на видеорекордер, а червеното „27“ е номерът на канала върху кабелната кутия.

На полицата над телевизора имаше сбирка от малки пластмасови играчки с ключе за навиване. Робот динозавър, дакел, мечка на ролкови кънки, подобни Кинг Конг и Годзила, клоун, пингвин с цилиндър и въртящо се око. Тоци потърси нещото, което хвърляше метален отблясък зад животинките, и откри един Слинки^[2]. Трудно му беше да си представи Джоан, женена за човек, който си играе със Слинки.

Отново потърси с поглед пълзящото око и стисна зъби. Ландо, Блейни и Новик.

Забеляза и албум на Уили Нелсън върху грамофона, и един брой на „Форум“ на масичката. Кънтри музика и мръсни книжки. Определено намирисваше на леговището на самотен каубой.

Усети ръката на Гибънс върху рамото си. Той му посочи с глава стълбите, които за щастие бяха покрити с мокет. Гибънс започна да се качва и Тоци го последна с насочен към горната площадка пистолет, за да прикрива партньора си.

Стъпалата изскърцаха под тежестта им, но мокетът приглуши звука. Когато Гибънс стигна горе, Тоци изведнъж се запита дали Варга

има домашни животни. Едно куче, което спи до него, може да им създаде неприятности. Пък и като се има предвид с какви хора дружи, няма начин да не е въоръжен.

Щом се качи, Тоци видя Гибънс, прицелил „Ексакалибур“ във вратата на стаята, която трябваше да покрие. Тя беше отворена. На светлината на нощната лампа над главите им се виждаше легло с разхвърляни по него дрехи. Стаята беше осеяна с кашони, а на пода се въргалаше настолна игра „Хокей“.

От другата страна зееше отворена врата на банята. Между мивката и тоалетната имаше котешко чесало. Тоци се огледа по пода. Нямаше никакво желание да настъпи дяволската котка.

Когато приближиха втората спалня, той дочу подрънкването на кондиционера върху хлабава прозоречна рамка. Вдигаше достатъчно шум, за да прикрие евентуалните звуци, които можеше да създадат, но Тоци все още изпитваше подозрения. Варга може да ги чака вътре. Помисли си, че може би е редно да води той, а не Гибънс.

Те заеха стойка от двете страни на вратата. С радост видя, че топката ѝ е от страната на Гибънс, което означаваше, че не Гибънс, а той ще трябва да се пресегне и да я отвори. Открехна я. Някаква странна светлина се носеше отстрани в стаята зад вратата. Единственото, което долавяше, беше тази разводнена светлина и шума на кондиционера.

Побутна я още малко и видя спяща фигура завита с чаршаф. Цялото легло беше потопено в трепкащата светлина.

Гибънс докосна ръката му и му даде знак с помръдване на палеца. Тоци кимна. Той се спря, пое си дъх и отметна вратата с такава сила, че тя се блъсна в стената и се разлюля на пантите си.

Чаршафът излетя във въздуха и сепнатият в съня си човек се изправи седнал, готов да побегне.

— На място — извика Тоци, хванал пистолета с две ръце, опънати право пред лицето на мъжа, за да го види.

Той онемя с отворена уста. Вдигна ръце, после ги спусна и пак ги вдигна. Не знаеше как да постъпи. След това внезапно забеляза Гибънс и „Ексакалибур“ отстрани до леглото си и инстинктивно се отдръпна назад към таблата от уплаха.

Тоци потърси с бърз поглед източника на странната светлина. Тя идваше от аквариум с рибки на бюрото.

— Стани — нареди Гибънс — и си дръж ръцете така, че да ги виждам.

— Ей, момчета, какво искате? Само ми кажете, чувате ли?

Тоци го разгледа по-внимателно. Голям космат тумбак, двойна брадичка, гъсти мустаци с подрязани краища, черна къдрава коса.

— Искаме да разберем едно друго, Ричи.

— Кой? — Той се усмихна нервно. — Абе вие сте си объркали човека. Името ми е Дейвис.

— Аха, Марк Дейвис — намеси се Гибънс. — Известен също като Ричи Варга.

— Не, трябва да сте сбъркали. Наистина. Не знам за кого говорите.

Тоци тикна дулото на пистолета си в бузата на мъжа.

— Искаш ли да видиш как за нула време ще ти разваля пластичната операция, Ричи? Хайде да свалим картите, а?

— Мамицата му, Исусе Христе — извика той, като едва си поемаше дъх. — Исусе, Исусе. — Не спираше да повтаря „Исусе“, сякаш това беше едничката дума, която си спомня.

Тоци го блъсна обратно на леглото. Той падна по гръб като талпа и Тоци навря пистолета си във врата му.

— Смятам да те попитам още един път, Ричи. Само толкова.

— Усещаше пулсирането на вратната му вена през оръжието си.

— Искаме да чуем оная история дето не си я разказал в съда. Схващаш ли? Искаме да чуем оная за тримата, които...

— Чакай малко — прекъсна го Гибънс. — Това не е Варга.

Тоци го изгледа на кръв.

— Какви ги говориш, че не бил Варга?

— Видях доста негови снимки. Не мисля, че този е Варга. Независимо от пластичната операция.

Гибънс пак шикалкавеше и си играеше на идиотската си предпазливост. По дяволите. Но после Тоци се сети нещо.

— Ставай, дебелако — нареди той на мъжа на леглото.

Мъжът не помръдна. Беше се вдървил от уплаха.

— Казах да станеш — кресна Тоци.

И тъй като мъжът пак не помръдна. Тоци сграбчи ластика на шортите му и дръпна. Дърпа ги и руга, докато накрая те започнаха да се цепят. Той доразкъса плата и оголи гениталиите му.

Тоци го разгледа на разводнената светлина, а после запали ноцната лампа, за да вижда по-добре.

— Мамицата му! Варга има само една топка. Тоя мръсник е украсен като кон.

Гибънс го погледна с изненада и възмущение.

— Откъде ти е известно това?

— Едно птиченце ми каза.

— Аха, и мога да се обзаложа, че знам кое е то.

— Майната ти — повтори Тоци. Тоя мръсник е подставено лице. Варга си е наел подставено животно да заеме мястото му в Програмата за свидетелите. Невероятно!

На Тоци изведнъж му замириса на пикоч. Той погледна надолу и видя, че „господин Дейвис“ се е подмокрил.

— Ричи Варга ли те нае да му служиш за подставено животно! — кресна му Тоци.

„Господин Дейвис“ не можа да произнесе думите, но закима бясно с нервно пресекливо движение.

— Дяволите да го вземат. — Тялото на Тоци се тресеше от гняв. Имаше желание да започне да стреля, но вместо това изтръгна телефона от стената и го запокити по аквариума. Той се удари в стената малко над него, изби капака и цопна във водата. Потъна към дъното, заобиколен от малки пъстроцветни рибки, които се стрелкаха обезумели из разпенената вода.

— Да не си посмял да мръднеш от леглото преди изгрев-слънце — извика Тоци на проснатия мъж. — Разбра ли?

Той продължи да кима и да произнася нещо безгласно. Тоци беше почти абсолютно сигурен, че уплашеният кретен ще си наляга парцалите известно време. За всеки случай обаче смяташе пътем да издърпа шнура на телефона на долния етаж.

— Хайде, да вървим — каза той на Гибънс и започна да отстъпва към вратата.

— Едно птиченце ти казало, а? — измърмори Гибънс на Тоци по стълбите. — Да ви имам креватните разговори.

Тоци не обърна внимание на избудалкването и хукна надолу, следван по петите от подхилкващия се Гибънс.

[1] Герой от едноименен телевизионен сериал. — Б.пр. ↑

[2] Игралка, представляваща навита на спирала пружина, която, веднъж задвижена, продължава да се премята по инерция. — Б.пр. ↑

26.

Звучите, които се носеха из трапезарията на Кипи, напомняха войнишка столова, а гледката — сцена от битова комедия. Децата — най-голямото от тях момиче на четиринадесет, а най-малкото, момче на две години и половина — седяха край дългата дъбова маса, три от едната страна и три от другата.

Госпожа Кини — дребна женица с меланхолични очи и руса коса с подрязани връхчета, седеше на единия ѝ край и обясняваше на двете по-големи момчета, че дори не възнамерява да обсъжда въпроса за купуването на нов телевизор за тяхната стая. Четири телевизора в една къща са достатъчни, каза тя.

Тийнейджърката се мусеше за нещо и чакаше някой да я попита какво не е наред, за да има възможност да откаже да отговори.

По-малките момиченца, на седем и почти девет години, си разменяха шамари под масата и се кискаха със зловна радост.

На другия край на масата Бил Кини режеше парче ростбиф на дребни късчета за най-малкия. Ръкавите му бяха навити, а връзката — разхлабена. Бъркотията около масата го радваше, почти му действаше успокоително. Създаваше му усещането, сякаш е благосклонен деспот на оживено царство. Бащинството го караше да сияе.

— Готово, Шон — каза той и постави чинията под брадичката на малчугана. — Изяж си всичко.

Тежката сребърна вилица се олюля в юмручето на Шон за момент, а после той я остави и взе кубче месо с пръсти.

Кипи се усмихна.

— Татко? — повика го госпожа Кини през масата отегчено иронично. — Би ли обяснил на тия двамата защо не можем да имаме още един телевизор у дома?

Кипи вдигна вежди и подръпна меката част на ухото си. Погледна момчетата.

— Още един телевизор, а? — Той кимна сериозно. — Ще го вземем предвид — обяви и се усмихна.

Момчетата се ухилиха победоносно.

Госпожа Кини хвърли на мъжа си изпепеляващ поглед и въздъхна. Той винаги оставяше децата да спечелят.

Кини я погледна насърчително и се пресегна за зеления боб. Точно в този момент телефонът иззвъня.

Киселата тийнейджърка веднага стана и отиде в кухнята да го вдигне. Вървеше със сведени очи и изправен гръб като монахиня. Кини знаеше, че по този начин наказва някой провинен, най-вероятно майка си.

След малко тя отново влезе в трапезарията и отиде на мястото си.

— За тебе е, татко — каза, след като седна.

— Кой е, миличка?

— Госпожа Дейвис — промърмори тя.

— Госпожа или господин Дейвис каза?

— Госпожа.

Кини погледна жена си с раздражено изражение.

— Сега пък какво има? — възропта той.

Госпожа Кини го изгледа, докато заобикаляше масата. Семейство Дейвис се обаждаха от време на време и тя знаеше, че имат някакво отношение към работата на Бил. Отдавна се беше приучила да не го разпитва за службата му. След шестнадесетгодишен брак вече дори не изпитваше любопитство.

В кухнята слушалката на червения стenen телефон беше оставена на плота. Той погледна през прозореца задния двор, който беше осеян с топки, колелета и играчки. Тревата пак имаше нужда от подрязване.

— Ало? — обади се той.

— Здравсти. Как си? — беше Джоан Варга.

— Добре. Какво има?

— Твоят приятел Гибънс и другарчето му Тоци са ходили на гости на един наш приятел в Пенсилвания. В Източен Струдсбърг.

Кини усети някакво стягане в гърдите.

— Кога?

— Много късно миналата нощ.

— Какво е станало?

— Не намерили този, когото търсели, това е станало. Външният вид в случая не е изиграл ролята си. Тая работа никак не ни харесва.

Кипи започна да ходи напред-назад.

— Как, по дяволите, са стигнали до Източен Струдсбърг?

— Не знам и не ме интересува. Това, което ме интересува, е, че са разкрили номера на Ричи. Ти трябваше да се погрижиш за Гибънс. Какво стана?

— Точно в момента съставям план, но нямах представа, че е надушил толкова неща. Господи, това е много лошо.

— Може да стане и много по-лошо. Подозирам, че тия двамата играят за доста по-голям залог, отколкото залавянето на федерален свидетел, който е фъснал. Трябва да имат нещо друго наум. В края на краищата на Тоци ще му е необходимо да натрупа доста добри дела в своя заслуга, ако въобще възнамерява да се прибере у дома.

— Тоци го очаква затвор за убийство. Добрите дела няма да помогнат в неговия случай.

— И все пак двамата проявяват прекалено голямо желание да намерят Ричи. — Джоан умееше да говори с една такава двусмислена ирония, която караше думите ѝ да звучат като смътна закана.

Кини опипа часовника си в джоба на панталоните и започна нервно да отваря капака и да го щрака обратно.

— Добре — обади се той, — ти какво мислиш?

Тя направи малка пауза. Кини долови слабите призрачни гласове, които се промъкваха по линията.

— А ти какво смяташ, че мисля?

Кини знаеше. Гибънс и Тоци трябваше да умрат. Колкото може по-скоро.

— Бандата на Фини ще ти помогне — добави Джоан.

Кини си представи оня шмекер Фини и двете му смотани приятелчета.

— Виж, защо не ме оставиш да видя какво мога да направя...

— Просто влез във връзка с Фини. Той ще знае какво желае Ричи.

— Сигурна ли си, че не искаш първо да се опитам да се оправя сам?

— Нещата излязоха извън контрол. Ричи държи да стане неговата — заяви му тя безизразно. — Не мисля, че трябва да ти го напомням. Ако се доближат толкова близо, че да започнат да притискат осезателно Ричи, именно ти ще бъдеш нашата първа разменна монета.

Кипи се загледа в люлката на децата. Видя три глави без очи на празните седалки. Сърцето му се блъскаше в гърдите.

— Добре. Ще се свържа с Фини.

— Хубаво. Колкото по-скоро излязат от играта тия двамата, толкова по-добре.

— Права си.

Внезапно от кухнята се разнесе врява и сърцето на Кини подскочи. После чу момчетата да се смеят.

— Всъщност вече не ни остава никаква друга възможност — добави тя.

— Абсолютно си права. Ще се погрижа за тая работа.

— Знам, че ще го направиш — отвърна Джоан. — И не забравяй за Атлантик Сити. Искаме нещата скоро да се задвижат.

— Добре. Владее положението там. Не се притеснявай.

— Постарай се да не ни се налага.

Кипи изпусна въздуха от бузите си, докато затваряше.

— Кучка — прошепна той.

Преди да се върне на масата, си пое дълбоко дъх и закичи на лицето си строга бащинска усмивка.

— За какво беше тая врява? — попита той, докато влизаше в стаята.

— Момчетата дразнят Криси докладва жена му.

— За какво?

Киселата пубертетка изведнъж изля жаловито болката си.

— На тях всичко им се разминава, а аз не мога нищо да направя.

— Какво по-точно имаш предвид. Криси? — попита той.

Госпожа Кини отговори:

— Иска вечерният ѝ час да бъде продължен до полунощ. Казва, че всичките ѝ приятели останали навън чак дотогава. — Неодобрението ясно се четеше в гласа ѝ.

Двете момчета събраха устните си напред и започнаха да издават мляскащи звуци. Криси скочи от стола си и се надвеси над масата със свити край тялото юмруци.

— Виждате ли какво имам предвид? — изпищя тя. — Оставете ги да правят всичко, което пожелаят. — Тя изтича вън от стаята и нагоре по стълбите, обляна в сълзи.

Кини се свъси срещу двете момчета.

— След вечеря искам да поговоря с вас двамата в стаята ни.

— Това означава ли, че няма да получим телевизор? — изхленчи по-малкият.

— Ще го обсъдим по-късно — отвърна той.

На втория етаж се затръшна врата и разлюля цялата къща. Изведнъж трапезарията утихна.

— Довършете си вечерята — нареди Кини. Беше толкова необичайно тихо, че се чуваше как ножът му стърже по чинията, докато реже тънките парчета полусуров ростбиф.

27.

Над площад „Фоли“ се стелеше синкава мъгла от изгорелите газове на часа пик, притискани към земята от безмилостната влага. Гибънс излезе от гаража на паркинга, като се мръщеше на деня. Докато караше тази сутрин, чу по радиото, че през нощта ниските температури не са слезли под осемдесет градуса^[1] и в седем и тридесет температурата вече е била осемдесет и пет^[2]. Беше забелязал дигитално табло за часа в температурата през витрината на един клон на „Чейз Манхатън“, докато свиваше встрани от Бродуей. Показваше деветдесет^[3], а беше само девет и двадесет. А сега, като минаваше през улица „Централна“, усещаше в устата си вкуса на замърсяването.

Беше в отвратително настроение. Струваше му се, че е прекарал последните два дни с непрекъснато главоболие. Беше започнало по обратния път от Пенсилвания с Тоци, след като бяха измъкнали фалшивия Варга от леглото му. Въпреки че непрекъснато му казваше да си затваря устата, Тоци не спря да плещи за Варта, за Кини, за Ландо, Блейни и Новик, като все опяваше какво трябвало да направят сега, как трябвало да намерят Варта, как било хубаво да използват Кини като примамка, как непременно било необходимо да приклеци Кини и Варта, как непременно се налагало да го извърши заради Ландо. Беше почти четири часа сутринта, когато се прибра в апартамента си и въпреки че успя да поспи малко, сънят му приличаше повече на изпадане в безсъзнание. Когато се добра до службата на сутринта, Кини беше там, но даже и да беше научил нещо, не го показваше. А като го видя в целия му блясък на златно момче, главоболието на Гибънс само се усили.

Имаше чувството, че се е блъснал в тухлена стена, защото нямаше ни най-малката представа какво да прави по-нататък. Ако отидеше при Айвърс с това, което знаеше, можеше да изложи на риск Тоци. Запита се дали да не проследи Кини след работа, но незабавно се отказа. Опитният агент може да забележи опашката за нула време. Помисли си да се изправи лице срещу лице с него, но това пък беше

твърде рисковано. Нямаха никакви неоспорими доказателства, че той е палачът на Варга, следователно Кини можеше да отрича и тогава, ако той се отнесе до Айвърс, Гибънс щеше да си навлече куп въпроси, на които не искаше да отговаря. Направо се побъркваше, като се сетеше колко много знае за Кини и Варга. Чувстваше се, сякаш е седнал да играе покер и държи чифт аса в ръката си, обаче просто не му е ясно как да ги изиграе. Стоя буден почти през цялата нощ и се опитва да намери някакво решение.

В този момент изпитваше ужасна нужда от кафе. Влезе в кафенето „Шоколад с лешници“, където обикновено закусваше, и си проправи път през тълпата от хората, наредили се да си вземат опакованите поръчки. Всички се оплакваха от жегата. Охлаждането на въздуха вътре беше минимално, но поне беше някакво облекчение след жегата навън. Чиновници седяха рамо до рамо на виещия се барплот и се мотаеха с кафетата си до последно, без съмнение опитвайки се да отложат излизането си на улицата с няколко минути. Гибънс се оглеждаше за свободно столче, когато забеляза някой в дъното да му маха. Беше Кини и по случайност мястото до него беше празно. Какво съвпадение.

— Добр’утро, Бърт — поздрави той ведро, когато Гибънс се приближи.

— Добр’утро. — Гибънс седна и видя, че яде от ония сандвичи, дето всичко е наблъскано на едно място — парче шунка, пържено яйце и парче сирене между препечена английска кифличка. Почуди се дали Кини знае, че той знае.

— Бива ли ги? — попита, като сочеше сандвича му.

— Стават.

Сервитьорката пристигна с приготвен върху тефтера молив. Беше около осемдесетгодишна с лице като на майката на Уислър^[4], само че имаше конструкция като топка за боулинг и знаеше как да си проправя път. Гибънс я беше забелязал всяка сутрин да заобикаля помладите момичета, които не си даваха много зор.

— Какво ще обичате? — обърна се към него тя. В гласа ѝ имаше едва доловима следа от славянски акцент.

Гибънс отново хвърли поглед към сандвича на Кини.

— Кафе и сладка кифличка — поръча той.

— Ще затопляме ли сладката кифличка? — попита тя.

— Не, благодаря.

Сервитьорката се пресегна под тезгяха и измъкна кифличка в навосъчена хартиена кесийка. Сложи я пред Гибънс с една празна чаша, която напълни бързо и чисто. Другите сервитьорки винаги разливаха по малко. Понякога и по-много, но старата келнерка никога не покапваше.

След като тя си тръгна, Кини каза:

— И така... чувам, че си ходил в Пенсилвания наскоро.

Гибънс разбърка кафето си с дървената пръчица, забил поглед в закуската си. Кини беше агресивен играч. Гибънс се замисли дали да не се направи на ударен, но Кини не му остави време за размишления.

— Нашият приятел господин Дейвис в Източен Струдсбърг — каза той. — Научих всичко за малката ви визита оная нощ.

Гибънс разви сладката си кифличка.

— Новините се разнасят бързо.

Кини не отговори.

Гибънс подуха кафето си и отпи.

— Предполагам, че сега вече за главите ни с Тоци е обявена награда.

Кини сви рамене и отхапа от сандвича си.

— Няма откъде да знам.

— Нима? Че нали си касапинът от Бухенвалд? Мислех, че кълцането на агенти е твой специалитет?

Кини отпи една продължителна глътка от кафето си. Гибънс улови проблясването на граната в големия му кожански пръстен.

— Стъпваш върху опасен лед, Бърт.

— Така ли?

— Помисли си по въпроса. Ако тръгнеш да разправяш разни истории за мен, аз пък ще разправя моите за теб и Тоци. Оказването на помощ и насърчаването на агент ренегат, заподозрян в убийство, е доста неприятно обвинение.

— Само ми хвърляш прах в очите, Кини.

— Разполагам със снимки.

— Сигурен съм, че е така.

— Искаш ли да ги видиш?

— Вярвам ти.

Старата келнерка се понесе към тях с нова кана кафе.

— Още? — попита ги тя.

— Ако обичате — каза Кини и побутна чашата си към нея. Тоя мръсник имаше маниерите на принц.

— За мене не — отговори ѝ Гибънс и тя отмина към следващия клиент. — Да предположим, че взема и кажа на Айвърс за среднощните ти похождения. Можеш в отговор да отправяш каквито си искаш обвинения към мен. Обаче Тоци? Той е луд, няма какво да губи. Сто процента ще тръгне подире ти с пицова.

Кини се усмихна.

— Тоци не представлява проблем. Ще го открием. — Гребенът му се беше оперил вече.

— Аз съм стар човек — каза Гибънс. — С един добър адвокат бих могъл да направя това, което правят мафиотските босове — да се преструвам на болен, да протакам с обжалванията си, да използвам всичките тези тактики. Ами ако реша, че си струва да се изправа пред прокурора, само и само да прикова задника ти към стената?

Кини си взе касовата бележка.

— Кой знае? — Той бръкна в джоба си и отброи точната сума.

Старата келнерка профуча край тях и загреба парите и бележката му още щом ги остави. Кини се завъртя на столчето си да стане.

— Кажи ми нещо — обади се Гибънс. Кини спря и се обърна към него. — Трудно ли се режат глави?

Тъглчетата на устните на Кини се извиха нагоре и той поклати глава.

— Никак. Препоръчвам ти тежко мачете с остър ръб. Започваш от гърлото, а не отзад от врата. Така е по-лесно. — Той се изправи и бръкна в джоба си. — Трудно е с очите. — Остави петнадесет цента на барплота. — Ще се видим, Бърт — каза той.

Гибънс го гледа, докато излезе от бара, изправен, самоуверен и без нито една гънчица като ръководител от висшия ешелон на някоя фирма.

Той довърши последното парченце от сладката си кифла и пресуши чашата си. Келнерката се появи светкавично да му долее, но той отказа. Тя незабавно отмина да предлага още кафе на другите клиенти, истински образец на ранното сутрешно обслужване и експедитивност. Когато стана да си върви, Гибънс погледна

скъперническият бакшиш, оставен от Кини. Той взе монетата, прибра я в джоба си и остави на нейно място еднoдоларова банкнота.

Като отиваше към вратата, усещаше монетата на Кини в джоба си така, както човек продължава да усеща подметката на обувките дори след като изстърже кучешкото лайно. Бутна стъклената врата и излезе навън на улицата. Навън беше все едно да се движиш в топло желе. За момент се почуди дали Кини е човешко същество.

[1] Около 27°C. ↑

[2] Около 30°C. ↑

[3] Приблизително 32° по Целзий. — Б.пр. ↑

[4] На картината майката на художника — седи в строга поза, със сериозно изражение. — Б.пр. ↑

28.

Тоци се мотаеше из голямата стара къща и запечатваше информацията навсякъде около себе си като видеокамера. Името на пубертетката беше Криси. Беше гравирано върху един медальон, който намери на бюрото ѝ: „На Криси с цялата ни обич — мама и татко“. Две от момчетата спяха в една много разхвърляна стая с разположени едно над друго легла. На вратата им имаше ръчно направена табела: „Не преминавай! Всички нарушители ще бъдат застреляни на място! Грегъри Кини и Бил Кини-младши, собственици“. Двете по-малки момичета спяха в друга стая, много розова. Едната се казваше Вирджиния — Тоци видя името ѝ, изписано по полетата на учебника по география. Името на другото момиче продължаваше да бъде загадка. В малка стаичка, не по-голяма от приличен по размери килер. Тоци откри спалнята на дребосъка. Намираше се на втория етаж, точно над антрето. Тоци се наведе над кошчето и отвори завесите с дулото на тридесет и осмицата си. Малко се притесняваше за буика. Стоеше в квартала от девет сутринта, а вече минаваше два. Не беше единствената кола, паркирана на улицата, обаче, така че ченгетата нямаха причина да се усъмнят. А и голямата стара черна лимузина изглеждаше този тип кола, която би могла да кара нечия прислужница.

Седнал в буика тази сутрин, той наблюдава къщата и видя как училищният автобус дойде за двете момчета и двете момичета, навярно за да ги отведе на дневен лагер. Съгледа млекаря да прави обиколките си, градинари и водопроводчици, които идваха и си отиваха, домакини, които излизаха и после се връщаха с торби, пълни с продукти. Наблюдението винаги е било отегчително и го изнервяше. Започна да се притеснява, че никога няма да успее да зърне съпругата на Кини. Но точно когато се канеше да зареже всичко и да хапне нещо за обяд, една дребна блондинка най-после излезе през предната врата. Водеше със себе си малкия и го държеше за ръчичка, докато вървяха по пътеката. Тоци забеляза, че му говори. Когато стигнаха до колата, тя го вдигна на ръце, целуна го и го сложи на детската седалка отзад на

металносиния „Додж Караван“. После седна зад кормилото, включи двигателя и се изтегли на заден ход.

Жените никога не дават на колите да загреят, беше забелязал Тоци. Ако не оставиш маслото да поциркулира около минута, клапаните отиват на кино. Тоци си представи как Кини чете конско на жена си за това, колко скъпо струва поправката на клапаните. Никога не се беше срещал с него, но имаше впечатлението, че е надут критикар. Гибънс го описваше като възпитаник на Айви лигата. Като гледаше дома му. Тоци си го представи като преуспяващ млад бизнесмен. Но Кини беше и опитен професионалист със силни психопатски наклонности, способен на убийство в името на съмнителните си цели. Описание, което би прилегнало и на него самия, осъзна Тоци. Сигурен беше, че Айвърс именно така разглежда малката му самоотлъчка.

Гибънс му се обади късно снощи в мотела и му разказа за срещата си на закуска с Кини. Даде му някакъв адрес в Монклер, Ню Джърси — бил домашният адрес на Кипи.

— Провери мястото през деня — предложи Гибънс. — Наблюдавай жена му, дай ми нейно описание, на децата, също къде ходят на училище. Открий какви коли карат. Трябва да знам интимни подробности от семейния му живот, за да мога да го накарам да си премисли два пъти, преди да предприеме нещо. Ние също не се шегуваме. Искам да го разбере. В момента той смята, че сме лесна плячка като вързани кокошки. Трябва да го накараме да осъзнае, че ответните мерки са част от играта.

— Почваш да заприличваш на мен — каза Тоци.

Гибънс не отвърна.

— Как успя да се сдобиеш с адреса му? — Всички агенти задължително имаха телефонни номера, които не фигурират в указателя, и само главният специален агент и тузарите във Вашингтон имаха достъп до личните им досиета.

— Проследих го, когато излезе на обяд. Отиде до един магазин за спортни стоки на намалени цени близо до кметството и си купи чифт маратонки. Видях, че плати с кредитна карта. По-късно следобед го изчаках да отиде в библиотеката, а после се намъкнах в кабинката му. Маратонките бяха в найлонова торбичка зад бюрото му. Беше

оставил бележка в торбичката. Както и очаквах, трябвало е да напише домашния си адрес и телефонния си номер на отрязъка.

— Човек би предположил, че ще бъде по-внимателен.

— Е да, ама не беше.

Докато се разхождаше из смълчаната къща. Тоци се чудеше и той ли би бил толкова небрежен. Едно такова просто недоглеждане би могло да му коства живота. Прехвърли в мислите си действията си от последните няколко дни, като търсеше фаталната грешка. Не се сети за нищо. Само че и Кини естествено няма да се сети навярно за пропуската си веднага. Не и преди да е станало твърде късно.

Тоци напусна стаята на малчугана и влезе в родителската спалня, над която властваше голямо легло с балдахин. Четирите му дъбови колонки бяха дебели и внушителни, завършваха с резбовани ананаси. Мина му през ум, че Кини може да е перверзен.

На тоалетната масичка стояха няколко семейни снимки. Тоци разгледа групова фотография на децата, седнали в редица един зад друг. Сигурно е била направена преди няколко години, тъй като Криси все още имаше вид на хлапе. В стаята ѝ Тоци беше видял по-скорошна. Готина беше.

Имаше снимка на госпожа Кипи, възседнала магаре с голямо сомбреро на главата. Изглеждаше много по-щастлива на нея, отколкото на живо. Тук беше и сватбената им снимка, студиен портрет, той в смокинг надзърта иззад рамото на сияещата булка. Разгледа внимателно лицето на Кини. Имаше острите черти на натегач и прическа а ла Кенеди. Всъщност изглеждаше, сякаш би могъл да е някакъв далечен братовчед на семейство Кенеди. Лицето му излъчваше тази агресивност на привилегированите. Ако все още не притежава нещо, отива и си го взема.

Погледът му за кратко се върна на безцветната госпожа Кини, яхнала магарето, и той се замисли за Джоан. Защо се получава така, че типове като него винаги си имат всичко? Жена, семейство, хубава къща в заможен квартал. Даже и да не беше решил да се отцепва от бюрото, Тоци се съмняваше, че някога би могъл да има всичко това. Определено не и с Джоан. Може би ирландците се приспособяват по-добре от италианците. Италианците по рождение са подозрителни и тази тяхна подозрителност ги прави подозрителни в очите на другите, автоматично ги превръща в аутсайдери. Кой знае? Може пък просто да

е избрал грешна посока. Станал е не този тип престъпник, който трябва. Един защитник на унижените и оскърбените на обществени начала просто не е достатъчно лош и не получава наградите, които се полагат на такива като Кини. Каква беше онази фраза, дето я видя веднъж на тениската на една проститутка? — „Добрите момиченца отиват на небето, а лошите си ходят навсякъде“.

В банята до родителската спалня намери чифт очукани маратонки „Нов Баланс“, десети номер. На закачалката зад вратата висяха сини найлонови шорти и плътна сива тениска. На врата на тениската имаше етикет от „Л. Л. Бийн“. На мивката беше оставена туба с паста за зъби „Цел“. Когато отвори шкафчето за лекарства, Тоци видя, че имат и „Апацин“, и „Тиленол“. Госпожа Кини разполагаше също с рецепта за „Плацидил“, леко успокоително. От рецептата разбра, че малкото и име е Илейн. Поровичка се още малко и намери диафрагмата на госпожа Кини до смачкана тубичка със спермицидно желе. Една жена с шест деца не е най-добрата реклама за използването на подобни средства, помисли си той.

Изведнъж чу нещо. Спря да диша, стиснал оръжието с вдигната нагоре цев. Разнесе се от долния етаж и прозвуча като затваряне на врата.

— Има ли някой вкъщи? — Гласът беше момичешки, най-вероятно на пубертетката Криси, но би могъл да е и на Илейн Кипи.

Тоци се върна в спалнята и заста на до отворената врата, като се заслушваше.

— У дома ли сте си, кретени такива? — повтори тя горчиво. Очевидно беше тийнейджърката.

Тоци чу някакво изтрополяване и си я представи как току-що се е завърнала от лятната си месторабота или от лятното училище, пуска чантата си на дървения под и се влачи унило из къщата. Запита се какво ще прави, ако го открие. Тя беше просто едно хлапе, не представляваше заплаха, така че ако види лицето му — какво от това? И все пак, беше по-добре Криси да не се сблъсква с неканения гост. Кини трябва да си остане убеден в сигурността на семейството си. Така още повече ще се разтрепери, докато Гибънс му даде да разбере, че домът му е бил осквернен.

Тоци надникна през вратата и зачака Криси да му помогне да се ориентира къде се намира тя, за да реши как да се измъкне от къщата.

После я видя в малкото старинно огледало, окачено на горния край на стълбите. Качваше се по тях. Държеше кутийка газирана вода в едната си ръка и цигара в другата.

Той се дръпна от вратата и се скри зад нея. Чу я да влиза в банята на площадката. Тя беше от другата страна на стената точно до гърба му. Усещаше присъствието ѝ в помещението.

— Маmicата му — произнесе го с протяжно хленчене.

Долови стъпките ѝ да излизат от банята. Придвижи се по-близо до вратата. Изчака. Когато се осмели отново да надникне в коридора, видя, че телефонът, оставен на масичката до стълбите, го няма, а шнуърът се губи в стаята на Криси.

Добре, помисли си той, докато навиваше крачола на панталона си и прибираще пистолета в кобура на глезена. Щом тя се отплесне, ще може да се промъкне на долния стаж и да си тръгне през кухненската врата отстрани, по същия път, по които беше дошъл.

Като стъпваше внимателно, той излезе в коридора и се съсредоточи върху минаването си край стаята на Криси. С облекчение видя, че си е затворила вратата, и побърза да стигне до стълбите, но точно когато прескачаше шнура на телефона, я чу, че хлипа. Той долепи тихо гръб до стената и се заслуша.

— Не — изхленчи тя. — Нищо. Току-що проверих. Болезнени са ми вече цяла седмица... Не, не сутрин. Винаги точно преди вечеря. Струва ми се, никой не е забелязал, че повръщам всеки ден, но рано или късно ще разберат, сигурна съм. Какво да правя?

Плачът ѝ беше сърцераздирателен. Тоци остана и продължи да слуша.

— Не, не става... Как можеш да говориш така, Джени? Не го е направил нарочно... Не мога да му кажа, да не си луда? Не искам никой да знае. Хайде, Джени, измисли нещо. Смяташ ли, че сестра ти ще ми позволи да използвам шофьорската ѝ книжка?... За да ми разрешат аборт без съгласието на родителите ми, затова. Понякога си толкова глупава...

Тоци погледна към стълбите. Беше чул достатъчно и историята му беше пределно ясна. Само не беше сигурен дали ще каже на Гибънс. Кини определено ще бъде потресен да научи за бременността на дъщеря си от устата на Гибънс, но на Тоци му беше някак неловко.

Не вървеше да се възползват от положението на хлапето. Тя си имаше достатъчно проблеми. Ще трябва да си помисли по въпроса.

Той слезе по стъпалата и се насочи към кухнята. Изглеждаше като излязла от някоя телевизионна реклама за паркетол, чистичка и лъскава. Уредите имаха сравнително нов вид и въпреки че плотовете бяха отрупани и на вратичката на хладилника имаше цяла изложба от рисунки с цветни моливи, закрепени с магнити с форма на домашни животни, тази кухня просто не беше достатъчно амортизирана, както би следвало да се получи при едно осемчленно семейство. Тоци я ненавиждаше заради безупречното ѝ състояние. Беше толкова съвършена, толкова измамна. Съпругата на Ландо поддържаше кухнята им без нито едно петънце, но той не заслужаваше подобно съвършенство. Всеки, който е способен да убива така, както Кини беше убил Ландо, Блейни и Новик, би трябвало да се храни в кланица.

Изведнъж чу предната врата да се отваря. Високи гласове, момчетата. Погледът на Тоци се защура из стаята за нещо, което би могъл да открадне, нещо, което да отнеме на Кипи. Искаше му се да нарани това чудовище, да му го върне тъпкано по някакъв начин.

Сутрешната поща лежеше на кухненския плот: няколко сметки, едно писмо, последният брой на „Редбук“, рекламна листовка на магазина „Шопрайт“. Тоци грабна набързо пликите и се шмугна през страничната врата. Главата му пулсираше, докато се криеше в храстите и изчакваше хлапетата на Кини да влязат и да затворят. Изглежда, се бяха върнали от дневния лагер. Когато децата се прибраха вътре, а автобусът отмина, той прекоси чевръсто моравата и отиде при буика. Стискаше смачканите пликите в ръката си. Беше бесен. Тоя мръсник Кини не заслужаваше всичко това. Не беше честно.

29.

На Гибънс му тежаха какви ли не грижи. Докато вървеше по „Централна“, отново погледна часовника си. Беше десет и две-три минути сутринта. Кини щеше да закъснее за срещата си в канцеларията на министъра на правосъдието. Добре.

Горещината беше понамаляла, но Гибънс не забеляза. Направи му впечатление обаче, че движението е по-слабо от обикновено, а походката на пешеходците малко по-спокойна. Късният август в Манхатън винаги беше такъв — бавен и отпуснат.

Гибънс обаче не можеше да се отпусне. Мисълта му беше прекалено заета. Имената на децата на Кини се търкаляха из главата му като стъклени топчета и се блъскаха в смесицата от факти, които Тоци беше събрал за семейството му. Той си представяше осемте члена на фамилията и начина им на живот и главата му се превръщаше в голямата им къща във викториански стил. Задаваше си въпроси за тях. Чудеше се дали Илейн Кини си има понятие, че е женена за убиец. Чудеше се в какви ли каши ще се забъркат децата му, когато разберат истината за баща си. Питаше се кои от тях ще се ожесточат и ще възнегодуват срещу него и кои ще го защитават със сляпа привързаност. Питаше се дали за тях би било по-добре в Ню Йорк да прилагаха смъртното наказание, така че поне физическото присъствие на Кини да бъде заличено. Чудеше се за Криси и дали трябва да използва това, че е бременна. Чудеше се дали Тоци е намерил ключа или не. Питаше се дали той е взел всичко. Питаше се за какви ли не маловажни неща, само и само да не си задава въпроси за самия себе си. Защото, ако започнеш да се притеснява за самия себе си, няма начин да не замирише на стръв.

Продължи да върви по улицата, която се разшири и се вля в площад „Фоли“. Съдебната палата с редицата си от внушителни гръцки колони надвисна над площада и той изведнъж си спомни нещо, което една адвокатка му беше споменала някога. Качването по стъпалата на съда взима страха на всеки, чието дело се гледа тук, беше

му казала тя. Видът на тези колони убива и последната надежда, останала му на човек, тъй като те предсказват бъдещето. Подзащитните съзират решетките на затвора в тях. Те виждат ченгета, застанали мирно, и дулата на оръжия. Тия, които вече са излежавали някаква присъда, пък съзират в тях твърди като камък пишки и потреперват при мисълта за връщане в затвора. Гибънс винаги си спомняше тези образи, когато минаваше оттук. Спомняше си и това, че тогава за пръв път чу жена да използва думата „пишка“. Тя вече беше съдия.

Той се запъти към малкото паркче срещу съда. Кини стоеше с крак на една пейка, точно там, където му беше заръчал Гибънс. Както обикновено изглеждаше уравновесен, спокоен и самоуверен. Приличаше на реклама за костюма на тънко райе, в който бе облечен. Въобще нямаше вид на човек, закъсняващ вече с петнадесет минути за важна среща.

— Какво толкова спешно има, Бърт? — В тона му имаше оная самодоволна нотка, която богатите влагат при разговорите си с работници, фалшиво приятелство, предназначено да подчертае чувството му, че владее положението. Гибънс се запита дали Варга не е използвал този тон спрямо него и сега Кини най-последно е получил възможността да го употреби спрямо някой друг.

Той се загледа в съдебната палата.

— „Додж Караван“, осемдесет и пета, металносин, номер от Джърси АТ1-79Н.

Насмешката се изпари от лицето на Кини.

— Авеню „Свещената планина“ 68. Жълта къща във викториански стил със син кант.

— Жълтеникавокафява, а не жълта — каза Кини.

Гибънс съсредоточи погледа си на колоната точно отдясно на входната врата и продължи.

— Голямата спалия е в тъмносиньо и светлокафяво. Спиш в легло с колонки и резбовани ананаси. В банята ви има светлокафяви плочки на пръски. Предпочиташ маратонки за джогинг „Нов баланс“. Зад вратата висят мръсна сива тениска и сини найлонови шорти. Използваш паста за зъби „Цел“ и дезодорант „Мичъм“. Жена ти веднъж се е качвала на магаре и е носила сомбреро.

— Ако това е най-доброто, с което можеш да ме шантажираш, приятелю...

Гибънс го прекъсна.

— Грегъри и Бил-младши спят в една стая. И двамата ходят в средното училище „Фрелингхайсен“. Криси посещава гимназията на Монклер. Момиченцата учат в началното училище „Грувър Кливлънд“. Името на малкия е Шон и в стаята му има тапет с клоуни.

— Много глупаво, Бърт. Защо ми казваш, че Тоци се е вмъкнал в дома ми? Сега, като го знам, мислиш ли, че ще допусна да се повтори. Похаби най-добрата си карта.

Гибънс долавяше напрежението в гласа му. Кини се силеше да поддържа впечатлението за самодоволно превъзходство.

— Жената ти е боядисана блондинка, около метър петдесет и два — петдесет и пет. Пуши цигари „Тру“ и взима „Плацидил“ за нервите си. Използва диафрагма и желе.

— Определено не съм поразен, Бърт. Това е безсмислено, безполезно, отчаяна постъпка на обречен човек. Не, на двама обречени мъже.

Гибънс стисна юмруци. Нямаше избор. Кини трябваше да бъде разтърсен до краен предел.

— Дъщеря ти, Криси, не използва нищо — каза безизразно Гибсън. — Току-що е открила, че е бременна.

Чуваше насеченото дишане на Кини. Когато го погледна в лицето, най-после успя да зърне отражението на Стив „Хуна“ Пагано. По него се беше изписала цялата неподправена, безсмислена омраза на доберман пазач, оголил зъбите си срещу някой непознат. Ето това беше чудовището, заклало Ландо, Блейни и Новик.

Проблясъкът беше мимолетен и накара Гибънс да настръхне, но той беше доволен, че е постигнал целта си. Той изгледа Кини в очите, за да затвърди предизвикателството, после се обърна с гръб към съда и отмина. Моментът съвсем случайно съвпадна с едно от редките събития в града. По някаква прищявка на пътното движение не се чуваха никакви коли, автобуси или камиони наблизо и Гибънс бе съпроводен само от звука на собствените си стъпки по тротоара, докато се връщаше в управлението.

Имаше един играч на първа база и един на трета, а Гари Картър щеше да бие. Резултатът беше две на едно. Тоци протягаше врат към телевизора в хола, докато разопаковаше покупките в малката като килер кухничка на Гибънс. Проклетото стиснато копеле! Тридесет и четири сантиметров екран, черно-бял. Че кой продължава да гледа черно-бели телевизори.

Тоци не беше кой знае какъв бейзболен запаянко, но включи мача на „Метс“ веднага щом влезе в апартамента. Нервно му беше и се нуждаеше от малко шум. Адски му се искаше Картър да прати следващата в небето. Не можеше вече да трае без действие.

Той остави буркана с нескафе на кухненския плот и сложи големите пластмасови бутилки с „Кока-кола“ в хладилника. „Накупи много работи с кофеин“ — му беше поръчал Гибънс.

Консервите със „Спам“, бобът и зеленчуците отидоха в шкафа, заедно с една голяма кутия „Криско“. Тоци продължаваше да се отнася скептично към теориите на Гибънс за мазните храни. Той твърдеше, че преди, в лошите стари времена, когато бюрото си затваряло очите пред маратонските разпити, един от номерата бил да натъпчеш заподозрения с най-мазните боклуци, които успееш да намериш. Още щом утайката започнела да се събира в стомаха му, съпротивата му започвала да се стопява. Няколко дни с пържени „Криско“, всичко сервирано с бездънната чаша мътно кафе, често смазвали устните. Нещо твърде много му намирисваше на филма „Хайката“, но Гибънс се кълнеше, че по този начин са рухнали някои доста корави мошеници по негово време, а пък той като че ли много държеше да се оправи с Кини по стария начин. Тоци се беше настроил да яде доста готова храна вкъщи през следващите няколко дни.

От това, което знаеше за него обаче, Тоци се съмняваше, че тоя тип ще признае каквото и да било. Нямаше нищо против. Ако не иска да си признава, той беше готов да се оправи с него така, както беше сторил с Вини Мидата, оня педераст конгресмен и адвоката Лефковиц. Не вярваше, че Кини е единствената им възможност да се доберат до Варта. Смяташе за напълно възможно той да си стисне устата и просто да помръдне от това положение до края, тъй като навярно много добре знае, че не разполагат с нищо черно на бяло, което да бъде използвано срещу него в съда. Но и това го устройваше, понеже Тоци нямаше никакво намерение да го остави да се чупи независимо какво казва

Гибънс. В този момент се тревожеше само дали Кини ще захапне стръвта и ще последва Гибънс в апартамента. Виждането на Тоци беше, че всичко ще зависи от това, доколко ще побеснее оня от посегателството върху личния му живот и дали ще се остави безразсъдството да го завладее. За съжаление обаче Кини не се обезпокояваше лесно. Беше страшно хладнокръвен. Тоци се надяваше Гибънс да е решил да му каже за дъщеричката.

Той грабна една бира от хладилника и седна на дивана. Питчърът хвърли топката и Картър само я изгледа как профучава край него. На Тоци му заприлича на пропуснат удар, но съдията я зачете. Картър потегли и базите се заеха.

— Да те таковам, Картър — изруга, докато отваряше кутията бира.

Тоци искаше да види точно попадение.

От входа на подземния паркинг на улица „Централна“ Гибънс можеше да наблюдава сребърното „Волво“ на Кини, неправилно паркирано преди пресечката. Всичко беше прекалено очебийно и това събуждаше подозрения у Гибънс. Надяваше се, че тази небрежност се дължи на яростта му. Иначе Кини определено се опитваше да го подмами, което означаваше, че се е обадил на Варга да изпрати подкрепление. Независимо от краткия срок Варга вероятно можеше да осигури убийци.

Гибънс разгледа района наоколо. Беше около пет и половина. Една групичка висши чиновници чакаше да им докарат колите. Налице беше и групата служители от паркинга. Минаваха куп пешеходци. Всеки от тях би могъл да бъде убиец и поне един би могъл да свърши като невинна жертва. Гибънс държеше дясната си ръка празна, в случай че „Екскалибур“ му притрябва бързо.

На рампата непрекъснато се появяваха коли и Гибънс се запита дали в някоя от тях не се крие убиец под задната седалка. Кини вероятно съжаляваше, че гаражът не е от тия, в които сам отиваш да си вземеш колата. Би било идеално място за удар. Кини щеше да може да се справи и без помощ.

Когато зеленият му „Форд ЛТД“ се появи, Гибънс се напрегна. Мина отзад на колата и провери задната седалка. Празно.

Пуерториканецът сигурно си помисли, че Гибънс гледа дали не е откраднал нещо. Той излезе от автомобила и му тикна билета.

— Тринадесет седемдесет и пет — обяви войнствено. — Платете на касиера.

Гибънс вече си беше приготвил една двадесетачка.

— Ето, вие платете на касиера — каза той. — Аз бързам. Задръжте рестото.

Пуерториканецът не възрази. Гибънс не искаше да се занимава с ресто.

Той погледна задната седалка още веднъж, преди да се качи. Включи на скорост с дясната ръка, после завъртя кормилото с лявата и върна дясната на дръжката на оръжието под сакото си.

Мина край сребърното „Волво“ и хвана светофара на ъгъла. В огледалото за обратно виждане забеляза, че волвото се включи в движението и се нареди в колоната зад него. Помежду им имаше едно такси. Той изчака, като наблюдаваше огледалата. Щом светлината стана зелена, Гибънс зави наляво в някаква странична уличка и пое към „Църковна“. При „Църковна“ сви надясно и продължи на север. Когато прекоси „Канална“ движението стана малко по-добро и той хвана кормилото с другата ръка.

Тоци върна радиото на новинарската станция на Гибънс, а после го загаси. Отиде до прозореца в хола и погледна надолу към задната уличка и редицата места за паркиране, където Гибънс спираше колата си. Той му беше казал, че няма да може да види неговото от апартамента, понеже било по-нататък, близо до края на уличката, но Тоци погледна въпреки всичко. Знаеше, че Гибънс пече трябва да е на път за вкъщи. Ще мине през тунела „Линкълн“ ще завие по първото отклонение, после ще продължи по булевард „Източен“ към Уихокън до жилището си, само на една пресечка от скалите, които гледат към реката. Тоци виждаше най-високите сгради на хоризонта на Манхатън над покрива на блока от другата страна на уличката. Очите му се спряха право на двете кули близнаци на Световния търговски център. Той се намираще на около десет минути пеша от управлението.

Изгледа мача на „Метс“, докато загубиха в десетата част, а после превключи на срещата между „Янките“ и „Тигрите“, който току-що

започваше в Детройт. Смоки Робинсън изпя химна и го интерпретира удивително мелодично. След две скучни, безрезултатни части Тоци изключи телевизора, настрои радиото на станция с рокендрол и прочете вестника. Слуша, докато не пуснаха „Суит: «Джу Сините очи»“, и го затвори. Беше намразил Кросби, Стил и Наш^[1] през шейсетте и все още ги мразеше. Планът беше доста прост. Тоци трябваше да чака скрит в апартамента на партньора си, а Гибънс щеше да подмами Кини да го последва до жилището му. Предположиха, че е възможно оня да извади пистолет и да му заповяда да се качи горе. Когато влезеха, Тоци щеше да ги нападне от засада и да го обезоръжи. Елементарно.

Точно така. Освен ако Кипи, разбира се, не се хване. Или пък не извика подкрепления. Или пък не скочи върху Гибънс, преди да стигнат апартамента. Или, или, или...

Имаше прекалено много възможности за провал. Може пък планът им да е простоват, а не прост. ФБР се придържа към три основни принципа: надмощие и броя на хората, огнево надмощие и елементът на изненада. Така го бяха учили в Куантико^[2]. Но когато се сетеше какво е направил Кини с Ландо, Блейни и Новик, не беше много сигурен, че двама срещу един е достатъчно преимущество. Тоци осъзна, че са пренебрегнали твърде много променливи. Разчитаха Кини да си изгуби ума, но досега той не беше давал никакви признаци, че може да загуби контрол над себе си. Ами Гибънс? Дали наистина има достатъчно сили? Възрастта му и времето, прекарано в пенсия трябва ли да бъдат взети предвид? Тоци се притесняваше, че май трябва.

Той спря климатичната инсталация и отвори един прозорец. Ако вътре е прекалено хладно, когато влязат, Кини ще се усъмни. Тоци отново надникна долу в уличката и взе вестника от масичката. Върна се на дивана и започна да чете малките съобщения, за да отвлече мислите си от притесненията за партньора си.

Гибънс сви по покритата с камък уличка. Единственото, което чуваше през шума на климатичната инсталация, беше думкането и скърцането на гумите по неравния паваж. Пиковото движение беше

както обикновено ужасно и краткото пътуване по уличката винаги му носеше приятно облекчение. Но не и днес.

Беше изгубил сребърното волво някъде при подхода към тунела „Линкълн“, но това беше без значение. Кини беше умен тип и опитен агент. След като Гибънс бе успял да открие къде живее тоя тип, следователно той също можеше да открие къде живее Гибънс.

Докато паркираше на мястото си, се почуди дали е възможно Кини да го е изпреварил в тунела. Даде на задна и започна да вкарва колата в очертанята. Жаркото оранжево слънце се отразяваше в прозорците на сградата отсреща. Запита се дали Тоци е готов. В огледалото за обратно виждане се появиха хладните сенки на навеса, а после отблясъкът от задните му светлини върху броните на колите от двете му страни. Угаси двигателя, дръпна ръчната спирачка и просто остана така за момент. В купето беше тихо, тъмно и изолирано от външния свят. За малко Гибънс се почувства на сигурно място.

Тоци щеше да се побърка. Беше седем и двадесет, а никой не се появяваше. Нещо беше станало. Тревожеше се за Гибънс.

Изведнъж на вратата се потропа настойчиво, четири бързи почуквания. Защо чука? От къде на къде чука?

Чукането премина в дънене.

— Ей, има ли някой вкъщи? — извика през вратата един раздражен глас.

Тоци си представи как тя се отваря със замах и се посипва дъжд от куршуми.

— Кой е? — попита той с разтуптяно сърце.

— Пица.

— Какво?

— Пица, пица. Нося пица за 6Д. Гибънс, нали?

Тоци се поколеба. Това беше капан, знаеше си. Той отиде бързо до вратата и сложи верижката. Застанал на няколко крачки от нея с приготвено оръжие, я открехна. Под нея стоеше рунтаво негърче с високи жълти маратонки и държеше кутия с пица. Името „Гибънс“ беше надраскано на капака с черен молив.

— Вземай я, човече. Платена е — каза момчето.

— Как така е платена?

— Виж бе, човек, аз само ги разнасям.

Тоци не помръдна.

— Слушай, Джак, нямам време за губене. Просто ще ти я остава тук, нали? — Момчето сложи кутията на пода и си замина.

Тоци впери очи в нея. Гърлото му така се беше стегнало, че чак го болеше. Ландо, Блейни и Новик. Божичко.

Той я гледа в продължение на няколко минути. Страхуваше се да отвори вратата, защото се страхуваше да отвори кутията. Трябваше обаче да знае. Той махна верижката, отвори вратата, надникна навън и се огледа наляво и надясно, като продължаваше да стиска тридесет и осмицата. Коридорът беше празен.

Вкара кутията с крак, а после затвори и заключи. Очите му се спряха на нея за малко, преди да я вдигне и сложи на масата. Разкъса лепенките отстрани и отпред и бавно вдигна капака.

По средата на пицата беше кацнал револвер, „Колт .38“, оръжието на Гибънс — „Екскалибур“. Лежеше на една страна в мазна локвичка с доматиен цвят като мъртва риба.

Лентички сирене моцарела, полепнали по „Екскалибур“, увиснаха от пистолета, когато го вдигна. Ръката му трепереше, докато го разглеждаше.

— Мама му стара — промърмори той.

[1] Американски поп състав от 60-те години. — Б.пр. ↑

[2] Там се намира академията на ФБР. — Б.пр. ↑

30.

Гибънс стоеше на четири крака, с глава забита в гърдите и си поемаше дъх на бавни недълбоки глътки, за да намали болката, която пронизваше тялото му. Нищо повече не можеше да направи така, както бе хванат с белезници за тръбата. Пази си силите, непрекъснато си повтаряше. Но за какво? За още един тупаник с гумения маркуч? Погледна си часовника. Това продължаваше от петдесет минути, а той имаше чувството, че Кини тепърва се развихря.

В този момент нов убийствен удар се стовари все върху същото рамо. Непрекъснато си повтаряше, че то сигурно се е откачило, въпреки че нямаше никакво понятие какво трябва да усеща, ако е така.

Кипи изпълняваше номера си с дяволския черен маркуч като балетист — вдигаше се бавно на пръсти за всеки удар и го изпляскваше върху гърба и раменете на Гибънс с обърната назад ръка, като винаги внимаваше за завършека на движението. Не бързаше, премерваше ударите съвсем точно и спираше от време на време, за да обясни техниката си.

— С боя не бива да се прибързва, Бърт — каза той и се позабави отново, за да се прицели, като този път накара опасната кост на Гибънс да запулсира. — Скоростта притъпява усещането. Възприемаш един ритъм и жертвата мислено се подготвя да посрещне удара. Маркучът си върши своето, така е, но това е болка без страх и целта пропада. Твоят човек трябва да се чуди кога ще дойде следващият удар. Трябва да вкуси ужаса на очакването, Бърт. — Изведнъж маркучът се впи в тила на Гибънс. — Остави му време да си помисли, че може всичко да е свършило. Дай му надежда... и после му я отнеми.

Гибънс зачака, като гледаше как собствената му кръв капе по прашния дъсчен под. Чакаше и си казваше, че още не е свършило, отказваше да се вкопчи в надеждата. И тогава, без предупреждение, маркучът падна отпреде му, но без да го държи ръка. Беше съвсем наблизно.

Чу тихият смях на Кини. Погледна маркуча и се изкуши. Само да го перне веднъж здравичката, кучия му син, нищо повече. Само едно хубаво млатване по лицето. Може да му извади окото, мръсник такъв.

— Давай, Бърт. Вземи го — прошепна Кини подигравателно. — Не си чак толкова стар. Все още можеш да се погрижиш за себе си, нали така? Пресегни се.

И без да мисли, Гибънс посегна да сграбчи маркуча с изгарящо от омраза сърце, но преди пръстите му да го обгърнат, кракът на Кини се стрелна към гърлото му и върхът на черна обувка, която гледаше почти от час, уцели чувствителната вдлъбнатина точно над гръдната му кост.

Гибънс се сви на дъга и се хвана за гърдите със свободната си ръка, като си мислеше: „Сърдечен пристъп“. Тогава Кини му заби един як ъперкът в лицето, от който му потече кръв по скулата. Гибънс падна назад. Белезницата на дясната му китка издрънча в тръбата, когато се строполи по гръб.

Гибънс виждаше съвсем ясно лицето му през мъглата на вцепеняващата болка. Мръсникът го скрива в ребрата и инстинктивно той се опита да сграбчи глезена му, за да го подкоси, но беше прекалено слаб и не действаше достатъчно бързо. Кини продължи да го рити. Очите му светеха радостно върху иначе безизразното му лице, което се сгърчваше в усмивка всеки път, когато му нанасяше удар. Безсмислената замръзнала усмивка на доберман, която Гибънс виждаше като в калейдоскоп между ритниците, отново и отново, непроменяща се като маска, издълбана от лед...

Когато отново дойде на себе си, навън бе тъмно. Той посегна да види часовника си, но циферблатът му беше натрошен. Главата му пулсираше, цялото тяло го болеше, усещаше местата около очите си вдървени и безжизнени. Значи така се чувства човек, когато му теглят два боя за един ден, помисли си той.

Отпусна се на пода с гръб към радиатора. Щом се опита да стане, главата му се завъртя. Посегна да хване слепоочията си, но белезниците му попречиха. За момент се загледа неразбиращо в тях. Беше ги забравил.

Когато се изправи бавно до седнало положение, можа да надзърне над касите на мръсните прозорци и да види панорамен изглед от гърба на Статуята на свободата и Световния търговски център в дъното. Близостта на госпожа Свобода му подсказа, че все още е в Джърси, в някой запусиял крайбрежен склад в Джърси Сити или Байон. Не му се нравеше фактът, че не се опитват да държат в тайна местонахождението си. Не вещаеше нищо добро, както би се изразила Лорейн. Лицето му беше покрито с корички засъхнала кръв, особено около лявото око. От мръснишкия пръстен, колежанския, с граната.

Не си спомняше кога е припаднал, но от това как се чувстваше и от начина, по който се беше държал Кини, предположи, че копелето е продължило да го налага и след като е изпаднал в безсъзнание. Не беше трудно да се разбере защо му викат Хуна. Гибънс се запита дали Ландо, Блейни и Новик са били подложени на подобни мъчения, преди той да ги накълца. В стомаха му зейна огромна яма, когато си спомни доклада на следователя относно убийствата. Имаше късмет, че все още очите му си бяха на мястото.

— Ей, буден ли си, старче?

Гибънс вдигна очи. Някой се беше надвесил над него. В ръцете си държеше метален сгъваем стол. Инстинктивно Гибънс се хвана за главата.

— Спокойно бе, човек, спокойно. Няма да те удриям с него. — Той разпъна стола и го сложи до Гибънс. — Днес вече те ударих веднъж. Засега стига.

Гибънс се подпря на стола и мъчително се издърпа и седна на него. На слабата светлина разгледа лицето, което съпровождаше гласа със силния акцент. Мъжът беше нисък, тъмен и жилест, с подкастрирани мустачки и святкащи очи. Тясната тениска пращеше на мускулестите му ръце, а в колана на панталона му беше затъкнат автоматичен пистолет точно на ципа. Спанъолски шик.

— Абе ей! Какво, по дяволите, се туткаш там?

Гибънс проследи новия глас до другия край на дългото помещение, където две фигури седяха прегърбени около някаква маса. До нея беше поставена лампа на стойка с опърпан абажур. Гибънс имаше усещането, че наднича от дъното на пещера.

— Тоя се е свестил бе — обади се „Абе ей“. — Какво трябва да го правим?

— Нищо.

„Абе ей“ скръсти ръце пред гърдите си и кимна.

— Не ме помниш, нали, пич?

— А трябва ли? — Изгаряше от желание да накара този малък дрисльо да си събира зъбите по пода.

— Значи въобще не ме забеляза? Даже и в страничното огледало, когато слезе от колата?

— Какви ги дрънкаш?

— Бях в багажника ти бе, пич. След като паркира в оная уличка, се измъкнах тихо и кротко оттам, приближих се отзад и прас! — трупяхах те на земята. Супер, а?

— Медал ли искаш да ти дам?

— Какво? — усмивката на „Абе ей“ се стопи. — Какво каза?

Гибънс не отвърна. Знаеше, че латиноамериканците се побъркват, когато им се стори, че ги вземат на подбив, а пък английският им не е достатъчно добър и не са съвсем сигурни.

— Ей, вие двамата, какво сте се раздрънкали тук? — Другите се приближиха с нехайна походка и се надвесиха над Гибънс. Единият беше висок, слаб, пращеше от нервна енергия и се поклащаше на пръстите на краката си като Джими Кагни. Другият беше по-широк и бавен. И двамата обаче имаха ирландски селяшки лица. Издължени кокалести глави, очи като мъниста и широки ноздри. Гибънс предположи, че са братя.

— Тоя дядка се мисли за много страшен. — Мускулестият дребосък се подсмихна. — К'во шъ кажеш, Фини? Да му покажа ли аз колко съм страшен.

Слабият се усмихна с един куп конски зъби и продължи да се поклаща.

— Още не. Господин К. нареди да си починем малко, докато се върне.

Дребният сви рамене и затъпка на място.

— Нима? И кога ще стане това?

Фини вдигна рамене.

— Каза, че ще се върне преди сутринта. Луи, колко е часът?

Гибънс забеляза, че набитият глупак държи един от ония, шестсантиметровите телевизори в шепата си.

— Трябва да е шест часът. „Ето я Луси“ току-що започна. — Светлината от екрана играеше призрачно по лицето му и осветяваше вътрешността на ноздрите на Луи.

— В най-скоро време трябва да пристигне — обади се Фини. — Хайде. — Той се запъти обратно към масата, а другите двама тръгнаха предано по петите му.

Дрисльовци, помисли си ядосано Гибънс, но гневът само засили главоболието му. Опита се да седи кротко с надежда, че болката ще утихне. Каквото и да правеха опия негодници, правеха го тихо и тишината се отразяваше добре на главата му. След известно време забеляза, че нощта е отстъпила място на сива зора и се загледа в черно-белия свят около себе си, потънал в мисли. Запита се дали са хванали и Тоци.

Малко по-късно Гибънс беше изтръгнат от транс си от дрънченето на някакъв звънец. Веднага си представи ония евтини електрически звънци, дето учениците ги свързват с дванадесетволтови батерии за опитите в училище. На другия край на стаята „Абе ей“ и Луи скочиха и изтичаха при товарния асансьор. Фини, водачът, се отправи тежко към него. Когато бавният асансьор най-последно пристигна, дребният вдигна решетката и отвътре пристъпи самият копелдак.

Кини носеше кесии от „Понички «Дънкин»“, които Луи веднага взе от ръцете му. Заедно с малкия мъж те двамата се натискаха около Кини като хлапета, чийто татко току-що се е върнал от работа. Фини се държеше на почтително разстояние. Той беше главатарят на бандата все пак.

Гибънс чу Кини да им казва да си вземат закуските и да излязат малко на въздух. Фини се дръпна настрана с шефа си за малко, преди да се присъедини към Луи и дребния в асансьора.

Когато те потеглиха, Кини се обърна към Гибънс. Сутрешната светлина от прозорците над главата на Гибънс обливаше златното момче, облечено този път в изгладен светлокафяв костюм.

— Добр’утро, Бърт — поздрави той дружелюбно, докато вземаше сгъваемия стол и отиваше към светлината. Носеше чаша от „Понички «Дънкин»“ в другата ръка.

Ако се приближи достатъчно, закани се наум Гибънс, ще си забия пръстите в очите на тоя мръсник и ще му смъкна кожата от

лицето.

— Донесох ти кафе каза Кини и отвори стола.

— Нали знаеш какво да направиш с него?

Кини вдигна рамене и седна на обратно на стола. Докато той махаше внимателно капачето на чашата, Гибънс прецени разстоянието и реши, че е прекалено далече и няма шанс да го фрасне както трябва.

— Къде е Тоци?

Кини не обърна внимание на въпроса и отпи предпазливо. Гранатът на пръстена му хвърляше ярки отблясъци на слънчевата светлина.

— И моята глава ли се каниш да отрежеш?

Кини сви вежди.

— Не сме решили още, Бърт. — В момента говореше оня Кини за пред хората, бъдещият главен специален агент. Хунът се беше прибрал в ковчега си за през нощта. Гибънс не можа да се начуди колко различен е този Кини от животното, което го беше малтретирано предната вечер.

— Кажи ми защо? — попита Гибънс и го погледна внимателно.

— Какво защо? Защо минах на страната на мафията? Или защо убих Ландо, Блейни и Новик? — усмихна се Кини лъчезарно.

Стомахът на Гибънс гореше от неподправена омраза.

— И двете.

Кини затвори очи и се изсмя.

— Какво искаш да ти кажа? „Любов“ става ли? Тая винаги е минавала. Направих го от любов.

— Мисля, че си го направил, защото си побъркан идиот. Става ти, когато убиваш. Ти си болен.

— Прекалено елементарно, Бърт. Невменяемостта е изтъркана защита. Така приказват, когато няма върху какво друго да хвърлят вината. Знаеш го.

— Тогава защо?

— Защо правят каквото и да било в наши дни хората, Бърт? За пари. Съвсем просто.

— Варга така ли те привлече? Само с пари?

Кини изгледа продължително Гибънс, преди да му отговори.

— Когато бях внедрен в организацията във Фили, Ричи Варга и аз някак естествено бяхме привлечени един от друг. Той ужасно

искаше да се издигне, но знаеше, че това никога няма да стане във филарделфийската фамилия, понеже го мислеха за смотаняк, който по една случайност е зет на Джулс Колесано. Ричи имаше доста добри идеи обаче и ми направи впечатление. Той ме попита дали ще го подкрепя. Аз отвърнах с да, но не му казах, че съм федерален, докато не прецака тъст си. Исках да съм абсолютно сигурен, че е изгряваща звезда, преди да се обвържа.

— Защо, по дяволите, ти се е доверил, след като си му казал, че си федерален?

— Както ти споменах, ние сме сродни души. Всъщност аз му дадох първоначално идеята да изпее нюйоркските босове. И главите бяха моя идея. Но трябва да разбереш нещо, Бърт. Ричи и аз сме си нужни един на друг. Той искаше власт, аз исках пари. Двамата заедно получихме това, което търсехме.

Гибънс се намръщи.

— У теб има само лайна. Не е било единствено заради парите.

Кини отпи от кафето си.

— Ти не би го разбрал, Бърт. Живееш като монах, определено не цениш материалните неща и най-важното — нямаш деца. Парите не означават за теб това, което означават за мен.

— Точно така. Сигурно майка ти се нуждае от операция.

— Таксите за колеж хвърчат нагоре, Бърт. В момента прилично образование в колеж излиза шейсет хиляди, при това само за степен „бакалавър“. Като имаме предвид инфлацията и възрастта на децата ми, ще са ми необходими, както смятам, поне шестстотин и петдесет хиляди, за да ги изпратя всичките в колеж. Знаеш какво получава един специален агент, Бърт. Даже и да ме направят директор утре, пак няма да мога да си го позволя.

— Изпрати ги в техникуми. Момичетата могат да станат фризьорки. — Каза го само за да го ядоса.

Кини се ухили.

— Не и моите деца, Бърт. Не, искам децата ми да имат поне това, което и аз съм получил. Понеже, бъди честен, светът става все по-жесток и те ще се сблъскат с много по-страшна конкуренция.

Гибънс само поклати глава. Не желаше да придава достоверност на тези глупости, като им отговори. Невероятно как типове като него могат да намерят логично обяснение на всичко, дори убийството, стига

да имат изгода от това. И не само да му намерят рационално обяснение, а и да го направят да изглежда толкова естествено и логично, колкото слизането от влака например. Да върви по дяволите!

— Повярвай ми — продължи Кини, — опитах се да измисля друг начин, но Варга ми даде шанс, който се пада веднъж в живота, дето се вика. Видях в него евентуално решение на финансовите си затруднения. Нямах друг избор наистина. Сигурен ли си, че не искаш кафе? Има едно в повече.

Гибънс погледна към краката си. Повдигаше му се от Кини.

Кини въздъхна шумно и стана.

— Е добре, ако това ще е някаква утеха за теб, инструктирал съм момчетата да не те закачат засега. Няма да предприемем нищо, докато не хванем приятелчето ти Тоци. После ще трябва само да реша кой кого ще гледа как умира. Естествено, дотогава може да съм измислил нещо, така че и двамата да можете да гледате. — Той отпи още една глътка. До скоро, Бърт.

Гибънс се заслуша в стъпките му, които се отдалечаваха през дългото помещение и усети такава омраза към този копелдак, каквато не беше изпитвал към никого другиго в живота си.

31.

Тоци надзърна иззад бучиниша, затынал в меката пръст, с опрян до дъсчената ограда гръб. Виждаше цялата къща от мястото си. Криси гледаше телевизия на долния стаж. Другите деца вероятно бяха в леглата приближаваше единадесет. Госпожа Кини правеше нещо в спалнята на горния етаж и се разхождаше из стаята по хавлия. Кини седеше зад бюрото в кабинета си. Не беше свалял слушалката на телефона от ухото си през последния половин час.

Тоци усещаше драскотината на бузата си там, където долният клон на някакво смърчово дърво с къси иглички го беше закачил, докато прескачаше една ограда няколко къщи по-надолу. Мислеше си за кучета в този момент и не внимаваше. Моравата отпред беше празна, но зад къщата имаше окачена жица, по която се движи куче. Притесняваше се някое загубено животно да не изскочи и да събуди целия квартал. То обаче, изглежда, се беше скрило вътре, тъй като пресече двора без проблем. Беше решил, че промъкването през задните дворове е единственият начин да стигне до къщата на Кини, без да го забележат. Всъщност даже не си беше дал труда да провери улицата. Не се съмняваше, че двама-трима от хората на Варга го причакват, седнали в колата си отпред. Разчиташе, че са оставили задния двор непокрит и не са разположили никого в къщата. Ако Кини поканеше биячите вътре, щеше да се затрудни, докато обясни на жена си. Бюрото не гледаше с добро око на извършването на служебна работа вкъщи — госпожа Варга навярно го знаеше — и ако всичките горили на Варга приличаха на двете лоени топки, които Тоци забеляза сутринта, Кини щеше да види зор, преди да я убеди, че тия типове са му колеги от ФБР.

Докато го гледаше през прозореца. Тоци стигна до извода, че някои от телефонните разговори са свързани със самия него. Сигурно пуска още бабаити да търсят „другия“.

Изминалите двадесет и четири часа бяха умопобъркващи. След като пицата пристигна в апартамента на Гибънс, Тоци се изнесе, без да

губи нито секунда. Подозираше, че го наблюдават, но усещаше с кожата си, че няма да се опитат да го отвлекат. Все още не. Ситуацията беше твърде сгодна и Кини нямаше да я изпусне. Предполагаше се, че Тоци се укрива, а Гибънс го издирва. Ако главорезите на Кини успеяха да спипат Тоци някъде без свидетели, можеха да го пречукат, а после да доведат Гибънс и да го застрелят с един от пистолетите на Тоци, така че цялата работа да заприлича на престрелка, в която добрият агент е получил смъртоносния куршум, докато се е опитвал да задържи отстъпника. Кини, разбира се, ще се представи за единствения свидетел и по този начин ще се превърне в герой, който най-накрая е успял да неутрализира маниака ренегат. Страшно на сгода. Не само че ще елиминира заплахата от разобличаване, но ще получи и златна звезда между другото и ще излезе начело на класа, копелето му мръсно.

След като напусна апартамента на Гибънс, Тоци бутна „Екскалибур“ при другите пистолети в багажника на буика и подкара на север покрай реката по местните шосета, за да може да забележи, ако има опашка. Когато стигна до моста „Джордж Вашингтон“ във Форт Ли, вече беше почти сигурен, че никой не го следи, но точно в този момент го обхвана паника. Изведнъж осъзна, че не разполага с никаква нишка, която да го отведе при Гибънс, а не можеше да престане да си мисли какво ли му причинява Кини. Кини беше ненормален, касапин. Ето тогава Тоци се усъмни в теорията си относно плана на Кини да инсценира престрелка. Може би той вече е накълцал Гибънс и е устроил нова версия на Ландо, Блейни и Новик. Може би не му пука какво знае Тоци, понеже смята, че никой от тях, които имат някаква тежест, няма да се вслуша в думите на агента ренегат. Може пък да е решил, че е по-добре да се отърве от Гибънс веднага и да се притеснява за Тоци по-късно.

Настъпил педала на буика в южна посока по продължението на магистралата, Тоци го беше обляла студена пот при мисълта за всичко това. На всяка цена трябваше да открие Гибънс, и то бързо. Хрумна му, че Кини може да е оставил някой да го причаква в мотела в Секокъс, където бе отседнал. Много се надяваше да го е направил. Даже и това да беше част от плана му да използва Гибънс, за да го пипне, на Тоци му беше все едно. Трябваше да поеме риска и да попадне на някаква

следа за местонахождението на Гибънс, преди Кини отново да е превъртял с ножа.

Когато пристигна в Секокс, спря на бензиностанцията на „Ексън“ до мотела „Почивка“ и каза на служителя да му напълни колата. Точно тогава ги забеляза. Гледаше право в тях, на не повече от метър от него. Две лигави гангстерчета втора употреба, седнали в морскосин „Тъндърбърд“ с оранжевокафяв покрив от винил, паркиран отстрани на мотела в очакване. Нямаше никакъв начин да установи със сигурност какви са, но инстинктът му го подсказваше. Биографиите им се четяха по муцуните им на невестулки — две малки бабаитчета, които горят от желание да направят впечатление на големия шеф и да увеличат шансовете си за издигане във фамилията Варга. Разпуснали си бяха ченетата един срещу друг като две възрастни дами в старчески дом. Само като ги гледаше, и пощръкляваше. Чудеше се дали тия дрисльовци ще знаят къде е Гибънс. Съмнително, реши. Едва ли щеше да си струва риска да ги поразтърси. Тоци започна да удря с юмруци по кормилото от безсилие. И все пак трябваше да направи нещо.

Служителят се появи на прозореца и той му плати за бензина с една двадесетачка. Докато човекът му връщаше рестото, на Тоци изведнъж му светна. Не някакъв план или стратегия, просто нещо, което щеше да свърши веднага и така щеше да изпрати предупреждение на Кини. Искаше той да знае, че се прикрива, но не се крие.

Картината се беше появила в главата му напълно оформена, все едно че гледа филм, и той просто направи същото и повтори това, което видя, без дори да мисли. Прекара буика зад бензиностанцията, мина през един насип с изгоряла трева до мястото за паркиране зад мотела, спря зад сградата, даде на заден ход и върна по пътеката леко, докато застана на около шест-седем метра от плямпащите бабаити. После я пришпори и блъсна тъндърбърда.

Продължи да натиска газта и да избутва колата им към движението по магистралата. Чу как бабаитите се разкрещяха, тряска по предния калник, стърженето на гумите, а след това усети страхотния сблъсък по вибрирането на кормилото си, когато един тежкотоварен камион се заби в тъндърбърда и го завлече чак до табелата на мотела от другата страна на паркинга. Тоци завъртя кормилото, обърна и изскочи на шосето край нагънатите ламарини на

потрошената кола, притисната между камиона и стоманените подпори на неоновата табела на „Почивка“.

Докато отминаваше, Тоци чак не можеше да повярва, че го е направил. Беше лудост. Невинни хора можеше да пострадат при сблъсъка. Беше ужасна глупост. Чу по радиото по-късно, че никой не е бил сериозно ранен. Говорителят си направи шега с твърдението на бабаитите, че нарочно са били изблъскани по средата на път № 3. Полицията съобщи, че известно количество неидентифициран бял прах е било намерено в колата им. Тоци се надяваше, че скептицизмът на говорителя по радиото отразява настроенията на полицията относно версията им и никой не издирва меденокафяв „Буик Ле Сабр“, модел 1977 с огънат заден калник.

След случката при мотела Тоци просто продължи да шофира. Караше, за да може да помисли, да се ориентира, да си състави някакъв план. Първо, знаеше, че му трябва място, където да остане поне през нощта, и Джоан му се видя логичното разрешение на този проблем, но докато караше към дома ѝ, започна да се съмнява в нея. Възможно е да не е чак такава света вода ненапита, помисли си той. Била е женена за Варга и независимо от всичко, което говореше за него, никога не са се развеждали официално. Може да сътрудничи на Варга, може просто да го е занимавала през онази първа нощ, която прекараха заедно, за да успеят хората на Варга да сложат бомбата в колата на братовчед му. Възможно е. Той промени намерението си и реши да не ходи при нея. Най-накрая прекара нощта в буика, паркиран до служебната отбивка „Винс Ломбарди“ встрани от магистралата. Но преди да задреме на предната седалка, отново си припомни отношението към нея. Пак го обземат маниите му за преследване, реши той. Виждал се беше с нея доста пъти през изминалите няколко седмици. Варга беше имал предостатъчно възможности да го премахне, докато беше с нея. Тя си беше наред все пак. Той просто се вманиачава по отношение на нея, това е всичко. Пък и така, както вървеше, той си беше доста вманиачен относно почти всичко.

Той стоеше в сянката на бучиниша и наблюдаваше Кини, вдигнал слушалката до лицето си. Кини не бързаше да духне кандилцето и Тоци беше сигурен, че не будува заради ФБР. Де да имаше едно микрофонче на телефона, помисли си той. Де да имаше! Тоци се придвижи тихичко зад бучиниша и мина по периметъра на двора през

занемарената зеленчукова градинка. „Че на кого ли му е нужен микрофон?“ — помисли си.

Стигна до края на алеята за коли и като се промъкна между волвото и семейното микробусче, изкачи трите стъпала, които водеха към страничната врата. В кухнята беше тъмно. Спомни си, че до хладилника има стенен телефон, червен стенен телефон. Той внимателно отвори вратата с мрежата и провери вътрешната. Не беше заключена. Това вероятно беше задължение на Кини. Последният, който си ляга, заключва, а пък татко обикновено работи до късно.

Светлината от кабинета проникваше в иначе тъмната кухня и се отразяваше по лъскавите уреди. Чуваше звука от телевизора, някаква загубена рокаджийска песен, която му беше позната, но не можеше да определи. Криси навярно гледаше MTV. Той отиде до вратата и се взря в стаичката. Видя на екрана образа на някакъв рус тип с дълга коса, облечен в тесен клин и окъсано горнище, който подскачаше по сцената, тикаше муцуната си в камерата и, общо взето, се правеше на идиот. Над облегалката на дивана стърчаха коленете на Криси. Надяваше се, че няма намерение да стане и да си направи сандвич посред нощ.

Телефонът беше точно отдясно на вратата. На стената до него беше окачено пластмасово приспособление с отделни преградки за отрязъци от чекове, бележки, сметки и с тефтерче за пазаруване най-отдолу. На горния му лист бяха надраскани няколко неща, не съвсем достатъчни за цяло пазаруване. Тоци извади една купчина пликове от преградата за сметки и ги прехвърли. Нямаше нищо необичайно: газ и електричество. „Виза“^[1], местната аптека и сметката за телефона. Помисли си да вземе телефонната сметка, но после отхвърли идеята. Проследяването на междуградските разговори можеше да бъде полезно, но той не разполагаше нито с време, нито пък вече с възможността да накара да му го извършат. Това могат да го правят истинските агенти, а не той. Истинските агенти като Кини. Той върна сметките на мястото им.

После посегна към телефона и внимателно вдигна слушалката, покри я с ръка и я сложи до ухото си. Кини още не беше затворил.

— ... на сметката ти, когато работата бъде свършена. Досега все така сме правили — казваше Кини.

— Да бе, да, директен депозит, знам, човече. Но имам малък проблем с един кожодер, загряваш ли? Трябват ми само два бона, за да си го махна от главата за известно време. Само толкова ми трябват, два бона аванс. Да не би много да искам?

Хленчешият глас от другата страна страшно приличаше на Поли Тортела.

— Не сме се уговаряли така — отвърна Кини студено.

— Мамината ѝ на уговорката! Някога да съм те провалял? Не. Сега ти искам услуга, а ти ме пращаш за зелен хайвер. Как, по дяволите, да действам, като оня трошач на крака, нает от лихварина, ме следва по петите? Ти ми кажи!

Настъпи мълчание. Кини размишляваше.

— Добре — отстъпи най-накрая той. — Все едно, трябва да ти дам ключовете на ония в Бронкс. Знаеш ли къде е паркът „Кил Ван Къл“ в Байон?

— Къде?

— Паркът под моста „Байон“.

— Там, дето минават всички влекачи ли?

— Точно така. Чакай ме там утре по обед при игрищата за баскетбол. Ще ти нося парите.

— Страхотно. Благодарско, човече.

— И да не ти става навик, Поли. Нали?

— Аха, дадено. Никога повече. Ще се видим утре.

— Добре.

Те затвориша и Тоци набързо се сети да натисне вилката, та Кини да чуе сигнал за свободно. Зачака той да набере следващия номер. След една минута пусна вилката, но чу само дишането му. Сигурно търси някой номер, реши Тоци.

— Криси? — Гласът на Кини едновременно се чу по телефона и прокълнтя в антрето.

— Какво?

— Опитвам се да работя, Криси. Мислех, че сме се разбрали за телефона, когато работя.

— Аз гледам телевизия, татко. Не съм припарвала до тъпия телефон.

О, по дяволите. Кини, изглежда, е забелязал някаква разлика в сигнала или нещо такова. Сигурно има добър слух. Тоци светкавично

затвори и тръгна към вратата.

Точно когато посегна към топката ѝ обаче, лампата на тавана примигна и се запали. Той се обърна и видя Кини на прага с чук за гвоздеи в ръка.

— Тоци — просъска той. В очите му се четеше злина. Лицето му не можеше да си намери изражение, по него минаваха спазми от борбата между садистично ликуване и свирепа ярост.

Тоци падна на коляно и тръгна да види тридесет и осмицата от кобура на глезена си, но Кини взе кухнята на един скок, размахал чука като дивак томаховката си. Понечи да се отдръпне, но ударът, предназначен за главата му, попадна с все сила върху рамото му и предизвика пронизваща болка в ръката и задната част на врата му. Той скочи рязко на крака в отговор на болката и с това си движение, неволно прекатури Кини по гръб. Когато видя възможността за отплата, му нанесе рязък удар с кокалчетата на пръстите си под мишницата и му изкара въздуха. Кини се опита да развърти чука, но Тоци натисна с колене гърдите му и му изви китката, и накрая той пусна чука. Тоци усети тежестта му в ръката си и съзря нова възможност. Вдигна го над главата си с намерението да му пръсне черепа. Искаше му се да види това лъжовно цивилизовано лице размазано на кървава каша. Искаше отмъщение, неговата мамица, за всичко.

— Тате! — изпищя Криси от прага. Ръката ѝ беше вдигната пред устата от ужас.

Тоци замръзна. Кучият му син. Кара го да играе собствената му игра. Пръстите му се разхлабиха. Проклет да бъде, ако се остави да падне до нивото на Кини и да започне да се държи като психопат. Не, той е по-добър от Кини, дяволите да го вземат. Независимо какво казват, той не е такъв. Гибънс го знае, Гибънс. В момента не звучеше много смислено, но той си повтаряше, че Кини трябва да живее, за да не умре Гибънс.

Ръката на Тоци се тресеше. Мозъкът му не успяваше да анализира всичко, което инстинктът му подаваше. Искаше да нарани този мръсник, но мозъкът му неспирно повтаряше „не“, затрупвайки го с доводи, с които в момента не можеше да се справи.

Момичето отново изпищя. Чуваше, че на горните етажи другите започват да се измъкват от леглата. Кини се мятеше, най-последно

първичните му инстинкти надделяха, той притисна ръката на противника си към пода и я зачука — един, два пъти — в лъскавия линолеум.

Кини изохка и се превъртя на стомах върху раната си. Тоци изтича към вратата точно когато в кухнята плетяха двете момчета.

Той прекоси на бегом моравата и прескочи оградата. Ако Кини е оставил бабаити да наблюдават пред къщата, надяваше се да са бавни и тъпи.

[1] Кредитни карти на компанията VISA. — Б.пр. ↑

32.

Снижен зад кормилото на буика, Тоци разглеждаше улицата, парка, баскетболното игрище и блещукащите води на „Кил Ван Къл“, тесния пролив, който разделя Стейтън Айленд и Ню Джърси. Виждаше и Поли Тортела — в хавайска риза на черно-розово, седнал на облегалката на една пейка, той пиеше сода от кутия и наблюдаваше преминаващите влекачи. Беше там от двадесет минути. Тоци беше прекарал нощта тук.

Точно в дванадесет, сребристото волво пристигна. Ето, златисто „Шеви Каприз“, заграбило две места до тротоара, се отмести, за да му отвори пространство. Тоци беше нацелил тримата типа в шевролета много отдавна. Бяха там от единадесет.

Когато Кини излезе от колата, Тоци видя, че ръката му е превързана, а малкият и безименният му пръст са поставени в извити метални шини, които я уподобяваха на хищни птичи нокти. Тоци си припомни миналата вечер в кухнята на Кини. Беше замахнал с дясната си ръка с чука и размазал лявата му ръка. Съжаляваше, че в момента не се беше сетил да му повреди дясната.

Кини пристигна сам с волвото. Тримата от каприза се разгърнаха около него по пътя към баскетболното игрище. Той поговори малко с един от биячите, който веднага изостана зад него, след като приключиха. Май гледаха да не се приближават прекалено близо до Хуна. Изненадващото бе, че външно нямаха много бандитски вид, както е обичайно. Тия тримата бяха облечени в тъмни костюми и очила, със закопчани горни кончета, и стегнати вратовръзки. Приличаха на носачи на ковчег — или агенти от ФБР.

Кини беше облечен в светлосин летен костюм и изглеждаше така, като че ли жаркото обедно слънце не му причинява особени страдания. Безмилостните лъчи се отразяваха по всички метални и стъклени повърхности пред погледа на Тоци и непрекъснато му се налагаше да отмества глава, за да вижда ясно Кини и антуража му. Паркът гъмжеше от деца, които тичаха насам-натам като пощръктели.

Една групичка си беше направила рампа от дъска на баскетболното игрище и се пускаше нагоре-надолу по нея със скейтбордовете си. Страхотно място за престрелка. Обаче Тоци имаше чувството, че на оня въобще не му пука от това.

Миналата нощ беше решил, че Кини ще смени мястото на срещата си с Тортела, тъй като би могъл да предположи, че Тоци е подслушал уговорката им по телефона. После поразмишлява върху въпроса. Кини иска смъртта му, защото Тоци знае прекалено много за връзките му с Варга. Очевидно е, че тримата биячи не са тук, за да го пазят от Тортела. Кини се надяваше тази среща отново да примами Тоци.

Започваше да мисли като Кипи. Така ги учеха да правят в Куантико. Само че дали и Кини не започна да мисли като него? Тоци се намръщи при тази мисъл.

Кини стигна с бавна походка до пейката на Тортела. Вдигна крак на нея, подпря се на коляното си и се загледа във водата. Още един влекач мина край тях, червен, с голямо бяло „М“ изрисувано на комина.

Тоци видя как Тортела поклати отрицателно глава. Кини сигурно го беше попитал дали е имал опашка. Глупав въпрос. Ако някой беше проследил Поли, очевидно е, че той нямаше да кисне тук. От друга страна, не се знае — би могъл и да остане. Тези пари му трябваха.

Кини бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади един плик. Той почукваше с него по седалката, докато обясняваше нещо на Тортела, който не откъсваше очи от плика. Тоци си представи как оня чете конско на дребния мъж, за да е сигурен, че той е разбрал, че това е голяма услуга и еднократна сделка и не бива никога повече да му иска подобна отстъпка. Кини трябваше да постави Поли на мястото му, преди да го остави да ги вземе парите. Кини наистина обичаше да властва, това беше ясно.

Когато той най-после благоволи да даде на Тортела плика, малкият мъж скочи от пейката, изказа му едно огромно благодарско и ненадейно си тръгна. Тортела пък не обичаше да сервилничи, това също беше ясно. Кини остана и изгледа преминаването на един влекач, после се върна при колата си, придружен от тримата гробари. Те се качиха в каприза и изчакаха волвото да тръгне. Когато то почти се изгуби от погледа им, те се изтеглиха от мястото си и го последваха.

Тоци държеше ръката си на стартера и се насилваше да изчака. Когато капризът почти се скри, той запали и подкара подире им, като се надяваше, че Кини не се е сетил да завие обратно, за да види кой следи гробарите. Точно така би постъпил той самият.

За щастие, не това беше начинът, по който постъпи Кини. Тоци проследи златистия каприз на север по шосето, водещо към Парка на свободата, само на един хвърлей от статуята. На Тоци винаги му се беше виждал многозначителен фактът, че госпожа Свобода, макар и да е на една крачка от брега, все стои с гръб към Джърси. Когато са я поставяли там, е можело да я поизвъртят мъничко, та пренебрежението ѝ да не е толкова явно.

Това шосе водеше към входа на магистралата „Търнпайк“, така че за щастие имаше достатъчно коли и буикът нямаше да изглежда подозрителен. Когато обаче капризът зави наляво, вместо да влезе направо в парка, Тоци трябваше да намали. Движението по този път не беше особено оживено. Той позабави и изчака един дълъг камион с шестнадесет колела да завие наляво, а после се залепи за него за прикритие, докато накрая тежкото возило свърна при някаква хартиена фабрика. Тоци продължи да кара, като се надяваше гробарите да не са усетили, че един кафяв буик ги следва. Не можеше да намали скоростта. Би изглеждало подозрително на този път. Насам нямаше нищо, само празно поле от страната на реката и едно гробище за коли, на което бяха струпани безнадеждни трошляци, по шест в колона. Тоци хвърли поглед към отворените багажници на някои от тях и се сети за авто преси и Гибънс.

Пътят завиваше край брега. Капризът вече не се виждаше, скрит от израслата трева и високите виражи на завоя. Тоци продължи по главното шосе, вместо да отбие по пътя, който се отклоняваше вдясно. Познаваше района. Тоя път свършваше при старата гара, където стоварвали емигрантите от Елис Айлънд. Спомни си как дядо му веднъж му разказа, че щом минели медицинската проверка на Елис Айлънд, на новопристигналите поставяли въпроса къде искат да отидат — в града или извън него. Ако отговориш в града, закарвали те в долната част на Ийст Сайд^[1]. Ако кажеш: „Извън града“, изпращали те в Джърси Сити. Дядото избрал втората възможност, но парите му стигнали само до Нюарк. За две поколения семейство Тоци не се беше придвижило много по-далеч на запад.

Изведнъж асфалтът по главния път премина в паваж и разтърси старичкия буик. Тоци видя висящия мост пред себе си и няколко изоставени фабрики и складове, сгъшени в мрачната сянка на черната стоманена конструкция. Златният каприз и сребристото волво веднага му се набиха на очи. Бяха паркирани до една редица изоставени каравани в изровения неасфалтиран паркинг на стар двуетажен тухлен склад. Тоци подмина за всеки случай, да не би някой да наблюдава. От другата страна на моста имаше още фабрики и складове, няколко от тях все още работещи. Тоци паркира в първата странична уличка, която видя, после излезе от колата и се върна пеш.

Той обиколи сградата, промъквайки се през високата трева. Забеляза платформата за разтоварване и предниците на двете коли. Имаше и трета, черен „Файърбърд Транс Ам“, забутана във високата трева зад караваните. Двама от гробарите се бяха облегли на капака на каприза. Три развлечени гангстерчета седяха на края на товарната платформа, бърникаха в две кесии с храна за вкъщи и си тъпчеха бузите, с каквото намираха в тях. Голямото ирландче имаше вид сякаш се кани да изяде и хартията. Ниският латиноамерикански боклук се опитваше да завърже разговор с двамата гробари. Те обаче не му обръщаха внимание. Очевидно се смятаха за бабаити от по-горна класа и не искаха да имат вземане-даване с гангстерчетата. Тоци наблюдава сцената, докато накрая дребните бандити свършиха да ядат и се прибраха вътре. Той дочу предупредителния звънец на асансьора, който идваше да ги вземе. Видя как латиноамериканецът показва среден пръст на гробарите, когато стъпи с гърба напред в асансьора.

Съоръжението се върна след няколко минути и от него слязоха Кини и третият гробар. Те се присъединиха към другите двама, качиха се всеки в колата си и си тръгнаха, тръскайки се по дълбоките коловози в пръстта. Тоци се ухили. Ако Гибънс е там горе, все още е жив. На труповете не са им необходими пазачи.

Тоци отиде прав при товарната платформа и надникна в празния асансьор. Щеше да му се наложи да импровизира. Като начало трябваше да привлече вниманието им. Той затъкна пистолета в колана си, сви ръце около устата си и запя първата мелодия, която му дойде наум. „Оо, кажи ми, че виждаш... — сети се за версията на Смоки Робинсън — ... на ранната утринна светлина...“ Започна да пее по-високо, да не би да не го чуват.

След малко дочу как асансьорът тръгна бавно да се спуска. Тоци се ухили. Скочи от товарната платформа и изтича при ръждясалите каравани, чиито врати се развяваха разчекнати като стари проститутки, без да спира да пее.

Когато асансьорът отново се появи, от него бавно слязоха голямото ирландче и малкият латиноамериканец с насочени напред пистолети. Дребният изглеждаше злобно настроен, големият селчо — уплашен. Тоци не спираше да пее „... Даде свидетелство през нощта, че нашето знаме все още е там...“.

„Абе ей“ посочи с пистолета си към караваните. Те скочиха от платформата и тръгнаха дебнешком към тях.

— Хей, сладкопойна чучулиго! — извика „Абе ей“. — Я излизай. Искаме да ни дадеш шибания си автограф.

Насиленото пеене не спря. Те бавно се приближиха до отворените каравани, готови да направят на решето всичко, което шавне. Изведнъж пеенето престана.

— Излизай, дрисльо — извика Луис. Мъчеше се да докара гласа си като на бабаит.

— Млъквай — присмя му се „Абе ей“. Фини беше горе с дъртака и сега беше негов ред да се прави на Уайът Ърп^[2].

Изведнъж Луис подскочи. Чу нещо в караваната на другия край. Ниският също го беше чул. Той се прицели в черната дупка на вратата ѝ и се взря внимателно в нея.

— Хайде — прошепна той на Луис. — В тая.

Когато Тоци видя краката им да се отлепят от земята и да изчезват в средната каравана, направо не повярва на очите си. Лежеше по гръб под крайната. Беше я ритнал по дъното, за да ги накара да се приближат, та да може да ги сграбчи за глезените отдолу и да ги събори. Само че това беше абсурдно. Те прекалено много улесняваха нещата. В момента ги чуваше как си шепнат във вътрешността на средната каравана „Хайде, сега!“, каза единият от тях и незабавно по стената ѝ се посипаха куршуми от упор. Очевидно смятаха, че надупчват славейчето в другата каравана. Гилзи западаха по земята до крака на Тоци. Тия двамата явно хабер си нямаха от балистика. Човек би трябвало да се зареди със слонски патрони, ако иска да пробие две стоманени стени с покритие и куршумите му да не се отклонят. Дръвници.

Докато двамата кретени взаимно се оглушаваха в караваната. Тоци се промъкна под нея, приклепна под задната врата, пресегна се и им я затвори. Усещаше жилването на куршумите им, пренасочени към нея, и налегна с цяло тяло ръждясалото резе, за да я затвори. Намери един захвърлен огънат болт в пръстта и го вкара в куката за по-сигурно.

Ама че дръвници, помисли си, докато отиваше към товарната платформа.

Тя беше затворена със стоманена врата с катинар. Тоци го простреля и я напъна. От вонята му се насълзиха очите. Мръсна светлина се прецеждаше в шахтата от един прозорец на площадката по-горе. Стълбите бяха осеяни с боклуци, а площадката и коридорът бяха задръстени със стоманени варели. Миризмата беше страшно силна. Незаконно изхвърлени токсични отпадъци без съмнение. Бълвочът, с който се славеше Ню Джърси.

Тоци се изкачи по стълбите, силно притеснен от мисълта за зъбите на плъховете, като си вдигаше високо краката през цялото време. Той разблъска тежките плискащи се варели, когато стигна горе, и си проправи път към вратата. Гърлото му гореше. Ритна аварийната врата и не спря да я блъска, докато тя не се отвори достатъчно, за да мине.

Вътре го посрещна едно парче олово, което изсвистя по ъгъла на металната врата, на няколко сантиметра от пръстите му. Тоци се тръшна на земята и се превъртя.

— Хвърли си патлака, педераст такъв, или ще си гледаш приятелчето само на снимка — изкрещя Фини. Беше се надвесил над Гибънс, който се беше отпуснал на пода, прикован за тръбата. В ръката си държеше автоматичен пистолет, прицелен в главата на Гибънс.

Тоци замръзна, легнал по корем с лудо биещо сърце. Загледа се в прасешката муцуна на момчето и се сети за оная прословута картина, в която един виетнамец пръсва черепа на южновиетнамец. Или пък беше обратното?

— Кажете сбогом, ФБР. И двамата. — Момчето с прасешката муцуна беше наперено копеле. — А сега хвърли оръжието, казах, или ще го пречукам.

— Кой е тоя? — извика му Тоци. — Не го познавам.

— Ей, твоята мамица, ти...

Гибънс изведнъж се събуди и сграбчи китката на Фини. Автоматикът се изпразни в срещната стена. Гибънс продължаваше да стиска. Тоци се изправи, хвърли се напред и удари с бедро гръдния кош на Фини, стиснал с две ръце оръжието си. Заедно те се блъснаха в прозореца и натрошиха стъклата му. Тоци му грабна оръжието и го захвърли настрани.

— Ти, малко загубено лайно... — Тоци стисна плътта под брадичката му, натика главата му през разбитото стъкло и я дръпна обратно назад. Започна да налага Фини по лицето и корема, но ударите му не се стоварваха с достатъчна сила и не го удовлетворяваха. Искаше да нарани проклетия мръсник. Искаше малкото копеле да страда. После си спомни лицето на Кини, когато се приближаваше с чука към него, и спря.

Фини се отпусна на пода. Приличаше на рак, прекарал нощта в хладилника — никакъв признак на живот, освен лекото потръпване на краката. От прасешките му ноздри течеше кръв.

— Свърши ли? — попита Гибънс. Изглеждаше ужасно, но ако се съди по гласа му, беше наред.

— Струва ми се, да — отвърна Тоци.

— Пази си лицето — предупреди Гибънс. Той постави пистолета на Фини до верижката на белезниците си, обърна се на другата страна и натисна спусъка. Дърпа горещите изкривени брънки, докато се освободи, после се изправи с усилие и отиде при ирландеца. Намери ключа на белезниците в джоба на панталоните му и ги отключи.

— Щях да ти го донеса — обади се Тоци. — Защо просто не ме помоли?

Гибънс не обърна внимание на въпроса.

— Точно се канех да го изхвърля тоя през прозореца, когато нахълта — каза той и гласът му прозвуча ядосано. — Ти осра целия ми план.

— Извинявай — каза Тоци. Радваше се, че вижда стария кучи син жив.

— Хайде. — Гибънс тръгна към стълбището.

— Чакай — обади се Тоци, после клекна на едно коляно и повдигна крачола на панталона си. Измъкна „Екскалибур“ от кобура на глезена си и го подаде на Гибънс. — Ето, вземи си го. Писна ми да го мъкна.

Гибънс взе оръжието и го огледа. После погледна Тоци в очите.
— Благодаря.

На Тоци му се стори, че долавя някакви заченки на благодарствена усмивка. Всъщност може би не.

Гибънс тикна „Ексакалибур“ в джоба на самото си. Той претегли автоматика на Фини в ръката си, преди да се отдръпне и да го запокити през прозореца във високата трева навън. Парченца стъкло се посипаха със звън по гърдите на Фини и полепнаха по окървавеното му лице.

— Искаш ли да вкараме тия типове? — попита Тоци.

Гибънс се загледа във Фини за момент и си помисли.

— Големи глупаци са, щом слугуват на Кини и го пазят. Да вървят на майната си.

Тоци сви рамена. Вонята от стълбищната шахта започваше да прониква в помещението.

— Хайде, да вървим — предложи Гибънс.

[1] Район на Манхатън. — Б.пр. ↑

[2] Герой шериф от филма „Легендата за Уайът Ърп“. — Б.пр. ↑

33.

— Какво мислиш? — попита Гибънс, хванал стиропорната чаша с кафе в ръка.

— Искам да се поогледам — отвърна Тоци и стисна пръсти върху кормилото на буика.

Седяха в колата и наблюдаваха как пожарните инспектори си събират оборудването. Цял следобед бяха ровили из отломките. Бяха двама — старшият от тях беше облечен в костюм и високи гумени ботуши, а другият, който всъщност вършеше мръсната работа — в сиво-кафяви работни дрехи. Той товареше в момента сандъците с образци — беше ги пълнил цял следобед, докато чоплеше из димящите останки на тухлените сгради, които преди са представлявали „Армейски и морски магазин «Кантор»“ и „Аудио-визуален център «Брадърс»“ на авеню „Джеръм“ в Бронкс. Магазинът за обувки „Том Макан“ до парцела на „Брадърс“ също беше понесъл доста щети. Един градоустройствен инспектор се беше отбил по-рано, погледал го беше известно време и беше обявил, че и той трябва да бъде съборен. Пожарните инспектори бяха по-последователни и методични. Изследваха мястото на евентуално престъпление и затова не припираха. Мъжът в костюм надзираваше работата, съвещаваше се с помощника си, отправяше предложения, застанал на спокойствие до полицейските барикади, и от време на време се обаждаше по радиото в червеното комби на нюйоркската пожарна, но, общо взето, повече си бърбеше с полицаите, охраняващи местопроизшествието. Гибънс беше забелязал, че винаги когато работното добиче искаше да се измъкне от шефа си, човекът навлизаше сред овъглените останки на сградите и изчезваше за известно време. Костюмът не припарваше чак толкова навътре.

Гибънс си погледна часовника.

— Скоро ще си тръгнат.

— Кой ти каза? — попита Тоци.

— Почти пет е. Костюмът е ръководен кадър, а на тях не им плащат за извънреден труд.

Тоци поклати глава.

— Още един предан служител на обществото — изкоментира той. — Мислиш ли, че са намерили нещо?

— Едва ли. Знаят, че работата е нагласена, но това трудно се доказва. Освен ако фитилджията е абсолютен глупак и е оставил бидони с бензин след себе си.

— Тортела си разбира от занаята. Видял съм го в действие.

Гибънс отпи от кафето си.

— Изглеждаш много сигурен, че това е негово дело.

— Не съм сигурен в нищо. — Тоци потри врата си. — Знам само, че гледах как Тортела драсна клечката на подобен магазин в Едисън, а после ги чух да говорят с Кини за някаква работа в Бронкс. — Тоци имаше изморен вид.

— Не спа ли нощеска? — попита Гибънс. Бяха пренощували у Лорейн. Гибънс предложи да отидат при нея, защото извън града щяло да бъде по-безопасно. Всъщност не беше по-безопасно откъдето и да било другаде, само че Лорейн беше там и след като беше спал на разцепени дъски, хванат с белезници за тръбата през последните две нощи, Гибънс изпитваше настойчива нужда да бъде с нея. Искаше също тя да се убеди, че братовчед ѝ е добре.

— Спах си много добре — отвърна Тоци. — Радвам се, че отидохме там. Искаше ми се да я видя още веднъж — приятно ми беше да съм с нея.

Гибънс кимна замислено.

— Да. Приятно беше.

Инспекторът в работно облекло си събра нещата и се качи в червеното комби. Костюмът вече беше седнал зад кормилото. Колата се отдели от тротоара и сви вдясно на първия ъгъл. Още щом тя се скри от погледа, единият от двамата полицаи се качи в тяхната патрулна кола и отпраши по авеню „Джеръм“ в същата посока, като остави партньора си да пази обекта. Едва когато излезе от буика и прекоси улицата, Гибънс забеляза, че оставеният на пост полицаи е жена. Тя беше висока, но слаба и униформата ѝ придаваше вид на хлапе, което си играе на маскарад. Защо, по дяволите, на тия женски не им дават

униформи по мярка? — запита се той. Нищо чудно, че отрепките се гаврят с тях, като изглеждат по този начин.

Гибънс мина пред Тоци и отиде право при полицайката.

— ФБР — представи се той и ѝ показа удостоверението си. Тоци, стоеше зад гърба му с безизразно лице. — Искаме да огледаме обекта — продължи Гибънс.

Тя докосна крайчеца на документа му, докато го разглеждаше.

— Разбира се, минавайте — разреши най-накрая.

— Сама ли сте тук? — попита той. Почти не виждаше очите ѝ под козирката на фуражката.

— Партньорът ми отиде да вечеря — обясни тя.

Слънцето залязваше над гетото. Време, както се казва в рекламата, за по една бира „Милър“. Искаше да каже, че партньорът ѝ е отишъл да удари няколко бири, би отбелязал Гибънс. Кварталът беше междинен, на границата между зле и още по-зле. Обзалагаше се, че тя се радва на присъствието им.

Гибънс се промъкна край полицейските прегради. Тоци го последва, без да отпрати нито дума към полицайката. Те се разделиха и започнаха да ровичкат тук и там.

Гибънс прескачаше през овъглените тухли, мокър мокет, разтопена пластмаса, подгизнали кашони, почернелите електронни вътрешности на това и онова. Като за пожар му се виждаше, че всичко е наред, но федералните специалисти не разбират много от палежи. Освен в случаите, когато е изгорял федерален имот, с тях обикновено се занимава местната полиция. И все пак той продължи да оглежда. Може пък да му излезе късметът. В тия работи никога не се знае.

— Тук е гола вода бе, човек. Като на другото място.

Гибънс надникна над купчина тухли, мазилка и летви. Една банда негърчета се ровеше из боклуците — търсеха не много повредени стоки без съмнение. Те ядосано разблъскваха греди и парчета мазилка по пътя си.

— Боклук... мамицата му... боклук... — Един от тях с черна найлонова лента на главата, изпсуваше всеки път, когато отместеше някоя тухла и останеше с празни ръце.

— Даже един шибан уокмен няма — каза момче без предни зъби. Това се вика прецакване.

В този момент Гибънс осъзна, че те не са хлапета. Бяха от категорията, която вестниците наричат „младежи“, а политиците, на които не им предстои да бъдат преизбирани — „безнадеждно безработни“. Ченгетата обикновено ги наричат „дяволски опасни типове“.

— Масео — извика един в лилава тениска, — казваш, че и на другия магазин било същото?

— Аха, да му се не види — отвърна оня без предните зъби. — „Царят на звука“, на Сто шейсет и осма, знаеш ли го? Изгорял до основи точно като този, ама и там нямаше що да се наиде. И този път съм сигурен, че бях първият пич, който пристигна там. Маmicатa му.

— Трябва да си гепя една кутийка — обяви мъжът с превръзката. — Ей, белия? Какво правиш там?

Бяха забелязали Тоци, който се връщаше от страната на уличката, и всички настръхнаха като котки, когато го видяха. Той беше облечен в джинси, черна тениска и ловджийско яке. Въобще не им приличаше на ченге.

Гибънс усети блясъка на остриетата и присвиването на очите им. Тия типове се чувстваха измамени и бяха готови да си го изкарат на някого.

Тоци спря на място. На лицето му бе изписано точно онова изражение, което никак не се нравеше на Гибънс. Той погледна назад към полицайката на тротоара, но тя се направи, че не чува нищо, и обърна гръб на цялата тая работа, мръсницата. Федералните могат да се погрижат сами за себе си, изглежда, беше решила. Ако щат да се обесят, на кого му пука? Федералните са естествени врагове на полицаите. Проклетите ченгета гледат прекалено много телевизия.

Гибънс измъкна пистолета си и щракна спусъка така, че всички да го чуят, точно като във филмите.

— Добре, момчета, време е да си отиваме вкъщи.

Озлобени лица се завъртяха рязко към него.

— Да го духаш, дъртак — каза един от тях. Други двама се обърнаха и го измериха с поглед. Ножове срещу куршуми — „безнадеждни“ не беше съвсем точна дума по отношение на тази тайфа.

Тоци бръкна под якето си и лилавата тениска пристъпи насреща му. Гибънс потрепна в очакване на присвяткването на дулото, но видът

на деветмилиметровия автоматик беше достатъчен. Бандата се омете сред порой от ругатни и мърморене.

Гибънс прибра „Ексакалибур“ и извади бележника си. Надраска в него: „Царят на звука — 169-а“.

Тоци прескочи една обгоряла греда.

— Бележки за мемоарите ли си водиш? — попита той.

— Братлетата споменаха за някакъв пожар, подобен на тоя. И там нямало нищо що-годе свястно.

— Мислиш, че и това е било някаква мошеническа далавера?

— Възможно е. Изнасяш стоките преди огъня, прибиращ си застраховката, после продаваш стоката или я пренасяш в друг магазин и пак я оставяш да изгори. Могат така да си я местят и вземат парите, докато тя остарее в техническо отношение.

Тоци скръсти ръце и погледна към земята.

— Не е трудно да се намери излишна апаратура за изгаряне. Разтопена пластмаса, кутии от талашит, разтопени схеми — всичко изглежда съвсем достоверно.

— Значи Варга се е захванал с измама, а Кини му е дясната ръка — заключи Гибънс.

Тоци поклати глава.

— Нещо не е съвсем така. Можеш да опожариш един, два, евентуално три магазина, и толкова. Застрахователните компании ще надушат какво става. Варга финансира цяла нова фамилия, за бога. Нямаше да е в състояние да купува наркотик в такива количества с печалбите от подобна операция. Колко души би могъл да си позволи да държи на служба? Тоест колко, мислиш, му струва само верноподаничеството на Кини?

Гибънс се загледа в източените нащърбени сенки върху отломките.

— Варга е доста изобретателен. Може да е вкарал нов момент в далаверата.

— Имаш ли някакви идеи?

Имаше, но още не искаше да ги казва на Тоци. Знаеше, че се докача на определени теми, а пък не си струваше да го оставя да се горещи, ако догадката му се окаже невярна.

— Нищо определено — отвърна той. — Утре ще видя какво мога да изровя в службата.

— Ами Айвърс? Няма ли да иска да узнае къде си бил цяла седмица?

— Вероятно.

— Ще му кажеш ли?

Гибънс сви рамене.

— Ако имам късмет, него няма да го има и няма да се наложи да го лъжа. Ще гледам да отида по-късно. Той обикновено е зает със срещи след десет. Хайде, гърлото ми е пресъхнало. Имам нужда от нещо за пиене.

Те се запътиха обратно към полицейските барикади.

— Намерихте ли това, което търсехте? — попита полицайката. Дори не се опита да прикрие сарказма в гласа си. Гибънс си припомни времето, когато униформените ченгета си прехапваха езиките в присъствието на специалните агенти и единствените жени в униформа служеха като регулировчици.

— Съжалявам, но не мога да коментирам разследване, което не е приключено — отвърна той вежливо. — Между другото, какво става с вашия партньор, полицай?

— Използва си почивката за вечеря, нали ви казах.

— А, вярно. — Гибънс кимна и се почука по челото. — Наистина точно така казахте. Е добре, искате ли да останем, докато се върне?

— Вървете на майната си — изръмжа тя.

Тоци стисна носа си и прихна.

— Както обичате — каза Гибънс, обърна се и прекоси улицата.

Докато отминаваха с буика, видяха издължената ѝ сянка върху тротоара — самотна фигура, която пазеше нищото. Слънцето залязваше горещо и оранжево зад неприветливите блокове. Чуваше барабани конга да бият по покривите, рап заливаше улицата от високоговорителите на гетото. Ама и партньорът ѝ има едно чувство за хумор. Заради нея Гибънс се надяваше да има и малко милост.

34.

Беше облечена в черно трико и черни обувки на висок ток, нищо друго, и непрекъснато прокараваше червените си заострени нокти през камарите сламеноруса коса, които се трупаха по раменете и се спускаха по гърба ѝ, докато забиваше пети и търкаше задника си по предната витрина на заведението на Спиро на Осмо авеню. Тоци изяде още една хапка от сувлакито^[1] си и се възхити на изобретателността на проститутката. Обработваше улицата отвън и същевременно стигаше и до него, тук вътре. А пък така както се натискаше на този прозорец, в скоро време по него щяха да се появят големи петна от целувки. Трябваше да признае, че рекламата си я биваше. Беше се надървил жестоко.

Тоци седеше на масичката до прозореца, гледаше задника на проститутката и от време на време хвърляше по един поглед край нея към обичайната следобедна блъсканица от хора, които крачеха по Осмо авеню към „Порт Оторити“, за да хванат автобуса за вкъщи, и коли, наредени по Четиридесет и седма улица, които пълзяха сантиметър по сантиметър към входа на тунела „Линкълн“ на Четиридесета и Девето авеню. Районът на площад „Таймс“ беше странно място по това време на деня, сякаш два едновременно съществуващи призрачни свята заемаха едно и също пространство. Проститутките и мошениците си гледаха работата, а около тях се носеха секретарки и бизнесмени — порядъчните хора, всички запътени в една и съща основна посока, с вперен пред себе си поглед, съсредоточени, като армия от зомбита.

На тезгяха Спиро поливаше със собствената му мазнина големия къс агнешко, който се въртеше на високия вертикален шиш. Тлъстината цвърчеше, запалваше се и избухваше театрално в огън, докато се стичаше от месото, но Тоци вече беше свикнал с тези звуци и не им обръщаше никакво внимание. Спиро повтаряше процедурата на около всеки пет минути.

Тоци искаше да знае къде, по дяволите, е Гибънс. Каза, че ще дойде тук между пет и шест и макар и да беше шест без двадесет, той

се притесняваше. Гибънс винаги подраняваше. Питаше се дали не е срещнал Кини в управлението днес. Може би Кини е тръгнал подире му след това и сега Гибънс се опитва да му се измъкне. Тоци си припомни едно нападение на мафията отпреди няколко години срещу голям шеф на строителна компания точно пред някакъв луксозен ресторант на Източна четиридесет и осма по време на часа пик. Убиецът изстрелял три куршума в тила му, после най-спокойно свил зад ъгъла и изчезнал в тълпата. Върховите часове бяха идеални за нанасянето на удар. Къде е, по дяволите?

Той отново се загледа в проститутката. Беше престанала да търка задника си по стъклото. Договаряше се с набит тип в костюм от „Братя Брукс“, на който очилата му бяха прекалено малки като за такава глава. Тоци прецени линията на краката и извивката на задника ѝ. Телцето ѝ беше доста стегнато. Когато тя си тръгна, повлякла оня със себе си, той се почувства малко пренебрегнат. Мислеше си, че поне ще получи едно приятелско намигане за довиждане или нещо такова. Тоци си взе сандвича и отхапа още една хапка.

Няколко минути по-късно вратата се отвори и задейства електрическият звънец, който сигнализираше на Спирос, че някой е влязъл, в случай че е отзад или не е заседнал в кенефа. На Тоци му беше направило впечатление, че той посреща клиентите си, сякаш са нашественици турци — гледаше ги кръвнишки с маслиненочерните си святкащи очи и сурово стиснати устни, покрити от гъст засукан мустак. И тъй като новопристигналият се оказа Гибънс, Тоци реши, че поне в този случай подозренията на Спирос са били основателни. Видът му беше още по-мрачен от обикновено и днес вбесеното му лице на индиански вожд накара дори него самия да се почувства неспокоен.

— Какво стана? — попита Тоци, когато Гибънс седна на масата му. — Там ли беше?

— Не. Той...

— Какво ще обичате? — поиска да узнае Спирос войнствено.

— Ами... Донесете ми само едно кафе.

— Минимум консумация за долар и петдесет.

Гибънс измери с поглед гърка.

— И една баклава — намеси се Тоци. Той се извърна отново към Гибънс и Спирос си отиде. — Кини не беше ли в управлението?

— Бил е там сутринта. Разпитвал е дали някой ме е виждал напоследък. Едно от момчетата ми каза, че си тръгнал около единадесет.

— И така, какво откри?

Спиро се върна с поръчката на Гибънс. В чинийката имаше толкова кафе, колкото и в чашата, а видът на малкото, намазано с мед парче отговаряше на това, което Гибънс си мислеше за него. Той побутна чинията към Тоци още щом Спиро я остави на масичката.

Повдигна капачето на каничката от неръждаема стомана и подуши млякото, преди да си налее в кафето.

— Имам интересна информация — каза той. — Прекарах почти целия следобед на телефона. Попаднах на някой си инспектор Лангер в пожарната, който беше необикновено услужлив. Разбра, че съм от ФБР, и, предполагам, това го впечатли. Както и да е, разпитах го за пожарите в Бронкс, центъра „Брадърс“ и „Царят на звука“. Той ми каза за друг подобен пожар на „Форест Хилс“. И в трите случая работата изглеждала подозрителна, но не могли да докажат умишлено подпалване. Лангер също беше така любезен да ми даде имената на застрахователните компании, които покриват загубите на тези магазини.

Тоци се ухили, дъвчейки нова хапка от сандвича си.

— Страшно ти допада, когато си отворят краката заради тебе. Заплаши ли го със съдебно дирене за създаване на пречки пред правосъдието? Едно време това ти беше любимият номер.

Гибънс не обърна внимание на забележката му и продължи.

— Обадох се на застрахователните компании и разговарях с отделите им за охрана и измами. Един човек от „Президио Мючуъл“ имаше доста неща за разправяне. Той е бивше ченге на име Рамирец, на когото му е дошло до гуша от службата и изпитваше нужда да се поразтовари. Според господин Рамирец всички компании очакват да изплатят известен брой пълни или частични опожарявания всяка година. Само когато тази квота бъде надвишена, те започват да увъртат с исквете за пожар. Интересното обаче е, че колкото повече такива щети изплаща компанията, толкова по-високо може да вдигне вноските следващите години. Рамирец ми каза, че всъщност те имат желание да изпълнят квотите си и дори малко да ги надвишат, тъй като сумите, които ще изплащат по исквете, са нищо в сравнение с по-високите

вноски, които ще имат основание да поискат. А според Рамирец, това е общоприета практика в този бизнес.

Тоци набоде едно ъгълче от сладкиша и го изяде.

— Е, и какво общо има тая история с всичко останало?

Гибънс потръпна при вида на лайното в линейката.

— Рамирец ми каза също така, че когато компанията не е достигнала квотата си, каквито и разследвания да предприемат, те са само за показ. Затова му било писнало от службата му.

Тоци си взе още едно парче от говното.

— И какво от това?

— Да предположим, че Варга знае кои компании не са стигнали годишните си квоти за пожари. Би могъл да се насочи специално към тях и да върти мошеническата си далавера, като значително увеличи печалбите си. Преди квотата да бъде надвишена, изплащанията стават по-бързо, а разследванията не струват пукната пара.

Тоци остави вилницата си. Усещаше накъде бис.

— И откъде ще знае Варга кои компании да удари?

Гибънс стисна устни и въздъхна.

— Освен факта, че наскоро са изплатили искиове за пълно опожаряване на аудио — видео магазини, трите застрахователни компании, на които се обадох днес, имаха още нещо общо помежду си. С компютризираната документация на всяка от тях се занимава една и съща фирма за обработка на данни — фирма от Джърси, наречена „Дейта Рич“. Именно там беше вицепрезидент оная, как ѝ беше името, нали?

Тоци кимна. Гибънс много добре знаеше как се казва Джоан и това, че работи в „Дейта Рич“. По своя магарешки начин, като се правеше на идиот, той се опитваше да смекчи удара и да я представи по-маловажна, отколкото беше в действителност.

Гибънс се облегна на масичката и опита кафето си.

— И така, какво ще кажеш?

— Ще кажа, че с време да предприемем едно пътуване и да навестим оная, как ѝ беше името.

— Този път ти определяш правилата, Тоци. Ще постъпим, както намериш за добре.

С тези думи Гибънс му даваше да разбере, че не знае до каква степен е хлътнал по Джоан. Това му беше начинът да му предложи

съчувствие, задето се е държал глупаво и въобще ѝ се е доверил. Тоци оцени загрижеността на Гибънс за чувството му, но го беше яд на самия себе си и се чувстваше като глупак. Не му трябваше ничие разбиране. Искаше да изобличи Кини и Варга и да унищожи Джоан заедно с тях. Нямаше никакво желание да се занимава с емоциите си. Искаше да се почувства умен. Искаше да спечели.

Тоци внезапно се изправи, извади портфейла си и остави една десетачка върху сметката.

— Хайде — обърна се той към партньора си. — Да потегляме.

Тоци изпитваше много странно усещане от това, че е в апартамента на Джоан с Гибънс. Никой не отговори на позвъняването им, ето защо те си отвориха сами. Тоци използва ключовете, които тя му беше дала, и се почувства като престъпник, задето ги има. Те бяха част от заблудата, още нещо, с което да спечели доверието му. Гибънс вървеше зад него и се държеше на разстояние, само че неговата загриженост ходеше по нервите на Тоци.

Той застана в хола и се огледа. Мястото на престъплението, непрекъснато си повтаряше. Беше прекарал доста време тук и знаеше къде се намира всичко. Беше използвал тоалетната ѝ, беше се къпал в банята ѝ, гледал бе телевизор на дивана ѝ, готвил с тенджерите ѝ, спал в леглото ѝ. Познаваше това жилище по-добре, отколкото би следвало. Не можеше да си изкара от ума оная стара приказка, че престъпникът винаги се връщал на местопрестъплението.

Гибънс се разхождаше с ръце в джобовете като случаен посетител в антикварен магазин. Намери сам кухнята и от хола Тоци го чу да отваря хладилника. Той отиде при него и го видя да души четвъртинка мляко, за да провери дали не се е вкиснало. Гибънс клекна и издърпа долното чекмедже.

— Салатата има доста пресен вид — отбеляза той. — И по цветното зеле няма жълти петна.

Изправи се и отпори камерата. Извади пакет пилешки гърди и го дръпна по-далеч от очите си, за да може да прочете етикета.

— „Да се продаде преди 6 септември“. Това е събота, нали? Сигурно е напазарувала вчера, може би дори тази сутрин.

Ходила е да пазарува снощи знаеше Тоци. Тя винаги пазарува нощем.

Те се върнаха в хола. Тоци провери датата на телевизионния справочник на черната полирана масичка. Беше за следващата седмица. Тоци се запита какво ли ще ѝ каже, когато я види пак. Това не беше просто предателство. Стига обстоятелствата да бяха други, щеше да предпочете да се обясни с нея сам, да се изправи лице в лице с нея, да направи това, което трябваше да направи навремето с Робърта. Ако не се отнасяше за сериозни престъпления, ако нещата да засягаха само тях двамата, каква ли поза щеше да възприеме тя, почуди се той. Ще отправа обвинения, крещейки? Печално разочарование? Справедливо възмушение! Терзание и болка? Груба сила? Той изпробва всеки от вариантите като шапка. Нито един от тях не му пасваше точно. Видя Гибънс да се надвесва над ваната в банята. Беше модерна кремава на цвят вана с вградени в страните и дръжки. Нямаше нужда да я гледа, помнеше я.

— Има малко вода около канала — докладва Гибънс безпристрастно. — Сапунът е още мокър. Някой се е къпал съвсем скоро.

— Тоци отиде при шкафчето за лекарства, като отбягваше образа си в огледалото, и разгледа съдържанието на второто рафтче от горе на долу. Синята пластмасова мида — калъфчето на диафрагмата ѝ го нямаше. Където и да отиваше, тя го вземаше със себе си. Тоци потърси по другите рафтчета, за да е сигурен, че не е там, но не я намери. Затвор шкафчето и присви очи срещу отражението си в огледалото.

Гибънс вече беше излязъл от банята. Проверяваше килера — навярно, за да се увери, че липсва куфар. Тоци можеше да му каже да не си дава труд. Джоан разполагаше с цял куп малки и големи чанти, толкова много на брой, че нямаше как да ги използва наведнъж. Но той не му спомена нищо.

Погледна юргана от парцалчета, окачен на стената. Бил истински „Амиш“^[2], твърдеше тя. Моделът се наричал „Колиба от неодялани стволоче“. Състоеше се от различни по дължина черни, червени и сини ивици, разположени под прав ъгъл, но на него все едно му се виждаше прекалено модерен, за да се нарича „Къщичка от неодялани стволоче“. Беше ѝ го казал, когато за пръв път говориха с нея на тази тема, но тя настояваше, че моделът бил наистина много стар. Една от причините,

поради които го била купила, била, че изглеждал толкова модерен, а бил толкова стар. Беше прекарал доста време, легнал на леглото, загледан в този юрган. На утринната светлина той царуваше над всичко в стаята. Тоци спря очи на лявата страна на широкото легло — страната, от която спеше той — с празното нощно шкафче.

— Винаги ли си оправя леглото по този начин? — попита Гибънс.

Тоци поклати глава.

— Само през почивните дни.

Гибънс отиде при нейното нощно шкафче. Натисна едно копче на радиочасовника и червените електронни цифри се смениха от часа в момента, на часа, за който беше навит часовника — 6:55. Пусна радиото. Някакъв алт саксофон тихичко свиреше бибоп^[3].

Гибънс се заслуша за малко.

— Чари Паркър — определи той, после затвори и остави радиото така, както го беше намерил.

До него имаше бял телефон „Тримлайн“ върху телефонен секретар „Панасоник“. Лампичката му не мигаше, което означава, че никой не се е обаждал, откакто за последен път го е проверявала. Гибънс включи копчето за плейбек, за да изслуша старите й съобщения. Първото нещо, което чуха, беше затваряне, последвано от неколкосекунден сигнал за свободно. После един мъжки глас се разнесе от апарата.

— Обажда се баща ти — каза гласът със смутено хихикане. — Предполагам, че вече си излязла, а? Добре, значи ще се видим по-късно тази вечер тогава. Ако още не си тръгнала, можем всички да отидем в казиното за малко, но ще гледам да се върна рано. Става ли? Карай внимателно, момичето ми. Пълно е с идиоти по пътищата. Ще се видим по-късно.

Джулс Колесано говореше много по-свързано, отколкото в деня, когато Тоци се срещна с него. Той се наведе над леглото, вторачил поглед в пастелната карирана кувертюра. Имаше чувството, че напоследък е видял страхотна актьорска игра. За съжаление, включително и креватните сцени. Лентата продължи да се върти, но нататък имаше само още затваряния.

[1] Сувлаки (гр.) — Агнешки кебап. — Б.пр. ↑

- [2] Религиозна секта, която води прост и естествен живот. —
Б.пр. ↑
- [3] Стил в джаза. — Б.пр. ↑

35.

Казино „Империял“, където Тоци му бе казал, че се е срещнал с Джулс Колесано, беше препълнено. Беше почти единадесет и ако може да се съди по обстановката, доста чекове от заплата се прахосваха тази вечер. Звънтене на игрални автомати, дрънкане на колелото на „голямата шестица“, въртящи се рулетки, тракащи зарове, тихото, но непрекъснато пляскане на картите върху филца, нервното мълчание на печелившите, гълчавата на губещите. Гибънс разгледа интериора на „Империял“, наподобяващ времето на римската империя — гипсовите колони, статуите на императорите, които се наблюдаваха един друг през това полесражение на алчност и фалшиви надежди. Докато караше по магистралата към Атлантик Сити край огромните, ярко осветени казина, издигащи се високо над околния пейзаж, Гибънс се сети за фалшивите идоли и за Содом и Гомор^[1]. Но тук, вътре в казиното, само поклати глава и си спомни легендарния упадък, който предшества рухването на Римската империя.

Той стоеше заедно с Тоци на покритата с килим площадка, от която започваха стълбите надолу към казиното, и наблюдаваше тази лудост.

— На какво обича да играе Колесано? — попита той Тоци.

— В деня, когато го срещнах, играеше двадесет и едно.

Гибънс изсумтя. Тук имаше около осемдесет маси за двадесет и едно, при това пръснати на различни места.

— Какво смяташ да правиш, ако го намерим?

— Ще го попитам къде е дъщеря му.

— И после?

Тоци въздъхна и подръпна носа си.

— Не знам.

Именно от това най-много се притесняваше Гибънс. Тоци беше в ужасно настроение, а предпазливостта никога не е била от силните му черти.

— Хайде, дай да се поогледаме — предложи той. Само да можеше да измисли някакъв начин да държи партньора си изкъсо.

Докато обикаляха из казиното, Гибънс осъзна класовата система при хазарта. Бедните черни и пенсионерите играеха на монетните автомати — това бяха плебеите. Гражданите играеха на игри за големи пари, най-вече двадесет и едно. Заровете бяха мъжка игра, жените си падаха по рулетката и „голямата шестица“. На масите за двадесет и едно, мъжете предпочитаха да играят с мъже, а жените с жени. Патрициите играеха бакара в една недостъпна ниша отделена от простолюдието.

— Хей — повика го Тоци и му посочи една от масите за рулетка. — Провери тая.

Една тантуреста лелка с вид на домакиня и ужасно боядисана коса се беше надвесила над купчина чипове, залагаше на едро и печелеше на едро. Никой около масата не реагираше на това по какъвто и да било начин, въпреки че около нея се беше струпала малка групичка зяпачи, Гибънс забеляза още едно крупие там, някакъв ориенталец, който подреждаше чиповете на колонки с методичната съсредоточеност на готвач на суши^[2].

Друга неголяма тълпа се беше скупчила около стар негър със смачкана каубойска шапка. Той играеше едновременно на два огромни монетни автомата. Те се издигаха на почти два метра височина и имаха компютризирани екрани, които имитираха въртящия се лицев панел на обикновените автомати. Той дърпаше грамадните ръчки с грациозността на негър танцор, пускаше монети в тях, после изтегляше ръчката и се движеше напред и назад в един непрекъснат ритъм. Гибънс забеляза, че дори не си дава труд да погледне, какъв е резултатът. Даже когато спечелеше, той просто продължаваше да играе. Само шумното звънтене на тежките жетони, изсипващи се в металните отвори, му показваше, че е спечелил. Ако комарджийството е болест, то това беше делириумът.

Тоци го докосна по ръката и нетърпеливо му даде знак с глава. Искеше да се преместят, да продължат да търсят. Гибънс донякъде се надяваше да не намерят Джулс Колесано или дъщеря му тази вечер. Страхуваше се, че Тоци може да загуби мярка в тази вакханална атмосфера.

Свиха в прохода между редица маси за двадесет и едно и очите на Гибънс пробягнаха по лицата. Комарджиите не бяха само от низините, в никакъв случай. Изненада се от големия брой хора на средна възраст с вид на средни ръководни кадри, вгълбени бели лица, които почукваха постоянно по филца за нова карта, молеха се да им се падне двадесет и едно, и погълнати от превратностите на играта, потиснали всякакви емоции, печелеха по някоя ръка, но губеха повечето от тях. Напомняха му за Бил Кини и той се замисли какво ли е изпитвал, когато е работил във филарделфийската мафия и е играел ролята на Стив Пагано. Трябва да му е било трудно да се примири с жестоката пропаст между ограничени живот на специалните агенти и охолното съществуване на Ричи Варга и приятелчетата му. А и с всичките тия деца сигурно се е ужасявал от надвисващите финансови задължения, с които е знаел, че ще се наложи да се справя. Навярно му е било много лесно да се съблазни от лукса, властта и удобствата, които е видял, че се постигат с пари. Превъплъщението от Бил Кини в Стиви „Хуна“ Пагано вероятно е започнало да му се удава без усилие. Така се получава, когато момчетата се внедрят под чужда самоличност. Забравят кои всъщност са. Смяната на лицата сигурно е станала толкова лесна за него, че той е решил най-накрая да се възползва от нея, за да си вземе най-доброто от двата свята и да се отърве от останалото. Преуспяващият възпитаник на Айви лигата, изгряващата звезда на ФБР, благоразположеният баща на семейство, осигуряващ препитанието и закрилата му, можел да бъде финансиран от Хуна. Навярно така си е представял идеалния баланс. Гибънс почти беше готов да разбере мотивите му.

Но после видя три глави с извадени очи, а това беше нещо, за което не можеше да има прошка.

Той въздъхна и обхвана набързо с поглед лицата наоколо с пълното съзнание, че се занимава с нещо безполезно. Представяше си Джулс Колесано само от снимките. Ако му се изправеше тук от плът и кръв, най-вероятно нямаше да го познае. Правеше всичко заради Тоци. Положението му на измамен любовник даваше идеална възможност за проява на избухливия му жабарски нрав. Е, мястото не беше по-лошо от което и да било друго, та да му отпусне края.

В този момент погледът му бе привлечен от едно лице. Не на Колесано, а на по-млад мъж. Огромно дебело лице и странно тяло, по-

обемисто в гръдния кош и раменете, отколкото в корема. После си спомни къде го е виждал. Човекът от черния „Транс Ам“, паркиран пред блока на лелята на Тоци в Блумфилд с кучетата на задната седалка. Ядеше сладолед във фунийка. Гибънс много добре помнеше миналата му тогава мисъл, че тоя тип прилича на огромно бебе.

Загледа се в безизразното лице на мъжа, който хвърляше чипове на масата за игра на зарове и залагаше на едро. Тъмната къдрава коса. Студените очи. Би могъл да е той, помисли си. Определено би могъл да е Ричи Варга.

До дебелия стоеше и хвърляше заровете набит по-възрастен мъж.

— Тоци — повика го Гибънс. — Виждаш ли пълния човек на масата със заровете ей там? Оня до него Колесано ли е?

Тоци го погледна.

— Да, това е той.

— Дебелият е Варга — каза Гибънс. — Готов съм да се обзаложа.

Тоци спря очи на Гибънс, а после отново ги върна на дебелия мъж. Канеше се да каже нещо, когато забеляза още едно лице пред погледа си. Фини, гангстерчето от изоставения склад, стоеше на другата пътека и гледаше право в тях. По линията на косата му беше залепена бяла превръзка. Ръката му беше пъхната в джоба, а на лицето му се бе изписала подигравателна усмивка в предусещане на сладостното отмъщение. Инстинктивно Тоци се огледа наляво и надясно. Гробарите на Кини бяха препречили пътеката.

Тоци отново спря поглед върху муцуната на момчето, чиято усмивка беше станала злорада и уверена. Беше им затворил пътя. Превишаваха ги на брой. Нищо не можеше да се направи.

Гибънс забеляза гробарите да настъпват. Той погледна Тоци и никак не хареса изражението на очите му.

— Тук има невинни хора — предупреди го той.

— Пет пари не давам — отвърна Тоци.

— Не тук!

С крайчеца на окото си обаче Тоци беше видял двама от гробарите да се приближават бързо зад Гибънс. Единият си беше извадил оръжието и се опитваше да го крие зад гърба на приятелчето си, но Тоци вече беше зърнал удължената със заглушител цев.

— Залегни — изкрещя той и посегна към пистолета си. — Всички да залегнат — викна. После видя как дулото проблесна. Една

жена, седнала на масата за двадесет и едно до него изпищя и падна от столчето си. На Тоци му се откри поле за стрелба и той пусна няколко куршума срещу гробарите.

— Хванете ги — извика Фини, а после скочи на най-близката маса, извади пистолета си и посочи надолу към него.

Тоци се завъртя и приклекна на едно коляно. Видя оръжието на Фини и стреля два пъти. Парче от главата на бандита прелетя над пътеката. Кръв нашари бялата риза на крупнето. Колената на Фини се огънаха и той се стовари върху филца с лицето нагоре.

Тоци се изправи, стиснал автоматика с две ръце, готов да се заеме с гробарите от другата страна, но видът на „Ексакалибур“ в ръцете на Гибънс вероятно ги бе накарал да размислят. Не се виждаха никъде вече.

Гибънс скърцаше със зъби.

— Ти си едно загубено лайно, Тоци!

Тоци не отвърна. Той погледна назад от другата страна на пътеката. Варга и Колесано ги нямаше.

— Хайде. Да се омитаме оттук.

— Нима? Как? — тросна му се Гибънс.

Към тях тичаха въоръжени пазачи от охраната с високо вдигнати пистолети и си проправяха път сред блъсканицата от пощурели хора, втурнали се да спасяват живота си.

Тоци забеляза един поднос чипове — за хиляда долара поне. Той го грабна и го запокити по посока на пазачите. Те прехвърчаха над масите и се посипаха върху тълпата. Играчите се развикаха и започнаха да се блъскат и пъхат навсякъде за безплатните пластмасови парчета. Още чипове западаха по гърбовете им, докато лазеха на ръце и колене.

Когато пазачите стигнаха до мястото на престрелката, намериха един мъртъв мъж в черен костюм, проснат на пътеката с пистолет със заглушител в сгърчената му ръка. Още един труп лежеше повален с лицето нагоре върху масата за игра на зарове, обсипан с чипове. На мястото, където би следвало да се намира другото око на Фини, имаше чип от сто долара. Останалите двама ги нямаше.

[1] Библейски градове, в които се ширел порокът. — Б.пр. ↑

[2] Суши — японско ястие, приготвено от студен ориз, риба, зеленчуци и т.н. в сос винегрет — Б.пр. ↑

36.

Седяха на масата в трапезарията и пиеха кафе с кекс. Джулс на единия ѝ край, Варга — на другия, Джоан по средата с лице към прозорците. Между сладкиша и каната с кафе пред тях бе оставена голяма купа с плодове. Две едри грозни кучета спяха под масата. Апетитът на мъжете очевидно не бе пострадал от касапницата в казиното. Всички имаха доста доволен вид. Направо мила домашна картинка.

Тоци стоеше пред плъзгащата се стъклена врата на зимната градина и гледаше вътре. Чудеше се защо тези кучета не усещат присъствието му. Безполezni помяри. Той се огледа по протежението на къщата. Гибънс точно завиваше зад ъгъла, запътен към страничната врата на кухнята. После отново впери очи в стаята и във Варга, който разбъркваше захар в кафето си. От мястото си Тоци идеално можеше да се прицели в дебелилото копеле.

Той прехвърли беретата в лявата си ръка, изтри дланта в панталоните си, а после върна пистолета в лявата си ръка.

Адски му се искаше на Гибънс да побърза. Само че, разбира се, това не му е в стила. Даже се наложи да спорят в колата по пътя насам дали къщата наистина е тази или не. Гибънс никога не се беше доверявал на интуицията на партньора си, но сега Тоци не се осланяше само до инстинктите си. Това беше къщата, в която беше хванал Джоан да се заглежда, когато дойде насам с нея, оная, дете уж приятелката ѝ живеела в нея, дъщерята на политика. Когато размисли, реши, че тогава нарочно го е накарала да се отбият, за да може да провери положението и да види какви коли са спрени отпред. Пред къщата в момента имаше три коли. Нейният кафяв сааб, черен „Флийтуд Бруъм“ и опушеносив мерцедес. Предположи, че кадилакът е на баща ѝ, а мерцедесът — на Варга. Погледна я през стъклото. Джулс разказваше някаква история и правеше движения с ръката си, сякаш с пистолет, а тя се смееше. Тоци се запита дали и оная история с куклата Барби не е също измислица.

Изведнъж чу трясъка на строшено стъкло и веднага забеляза обезпокоените им лица, които се обърнаха по посока на шума, вдигнат от Гибънс, който разбиваше ъгловото стъкло на кухненската врата. Тоци заблъска по стъклената врата към градината, за да привлече вниманието им, преди някой да е предприел нещо. Те веднага го забелязаха, а той се погрижи те пък да забележат пистолета му. Дори кучетата имаха слисан вид. Пробва да отвори вратата, като очакваше да е заключена. За негова изненада тежката врата се плъзна леко встрани.

Едно от кучетата най-после започна да ръмжи. Крайно време беше.

Джулс подскочи, когато летящата врата зад него внезапно се разтвори и Гибънс пристигна от кухнята, предшестван от „Ексакалибур“.

— Хей, какво, по дяволи те, е това? — изломоти той.

— Внимавай с кучетата! — Тоци предупреди Гибънс. И Блиц, и Криг ръмжаха глухо под масата, но никое от тях не се помръдваше. Все пак имаха вид на злобни добичета и Тоци им нямаше доверие.

— Ротвайлери — отбеляза като че ли на себе си Гибънс.

— Загубени глупаци — извика Джулс. — Махайте се от къщата ми, по дяволите.

— Поставям ви под арест — викна му в отговор Гибънс. — Всичките.

— За какво? — попита хладнокръвно Джоан. Тя преплете пръсти и се вторачи надменно в Тоци. Снежната кралица.

— Компютърна измама във вашия случай — каза Гибънс. — А също и престъпен сговор, съучастие в подпалвачество и застрахователна измама.

Кучетата заръмжаха малко по-високо.

— Така ли? — попита Джоан с високо вдигнати вежди — А как се съотнасят тия обвинения с подпомагането на агент ренегат от ФБР? Това не е ли също престъпен сговор? И съучастничество в убийствата, извършено от него?

Гибънс не й отговори. Наблюдаваше Варга.

— Обвиненията към теб са същите, Варга. Плюс убийство, заради смъртта на специалните агенти Джойл Ландо, Алекс Блейни и Джеймс Новик.

В този момент Варга като че ли се събуди. Очите му светнаха, а по увисналата му челюст се разля гумена усмивка.

— Кой е тоя Варга? — попита той с тих, тънък глас. — Бъркате ме с някого. — Усмивката му стана още по-широка.

Тоци не можеше да се сдържа повече.

— Каза, че го мразиш — кресна той на Джоан. — Каза, че е прецакал баща ти. Обаче през цялото време сте били комбина. Не те разбирам.

Джоан отметна глава назад и тихичко се засмя.

— Ами може би не си чак толкова умен, колкото си мислиш, Тоци.

Джулс се изкикоти в ръката си.

— Не съм, а? И за колко загубен ме смяташ? — Тая жена беше лоша. Усети как заиграха мускулите на челюстта му. — Каза, че те биел. Какво стана? Да не би боя да ти липсваше? — Искаше да я нарани, така както го беше наранила тя.

— Бизнесът си е бизнес, Тоци. Какво мога да ти отговоря?

— И какво трябва да означава това?

Тя само спи рамене и се усмихна.

— Какво толкова има у тоя тип? — каза Тоци и посочи Варга с пистолета си. — Някак си успява да накара хората да правят каквото си поиска, нали така? Може би оная история, дето не му ставало, е само измислица. Искам да кажа — трябва да е страхотен жребец, за да продължаваш да се въргаляш по гръб и да си отваряш краката всеки път, когато ти щракне с пръсти.

Тя го изгледа свирепо.

— Знаеш ли, хора като теб отказват да разберат каквото и да било, защото не искат да живеят в настоящето. Не ми разправяй за преди, това е минало.

— Добре тогава, разкажи ми за настоящето. Слушам те.

Тя поклати глава, нервирана от него.

— Хайде, разкажи ми една хубава приказка.

— Искаш хубава приказка? Ще ти разправа една...

— Джоан — предупреди я строго баща ѝ. — Не казвай нищо!

— Не — възпротиви се тя яростно, — той иска приказка. Ще му разкажа една хубава. — Тя погледна Тоци в очите и премина към деловия си маниер. — Преди около две години Ричи дойде и ми

предложи една възможност, аз я приех. Съвсем просто. Той имаше добър план, рисковият фактор беше съвсем нисък, тъй като беше елиминирал всички съперници с показанията си пред Върховния съд. При информацията, с която разполагах в „Дейта Рич“ знаех, че доенето на застрахователните компании ще бъде невероятно лесно. Потенциалът за печалба беше феноменален. Като част от сделката той обеща да върне на баща ми старата му работа — бос на Атлантик Сити. Що се отнася до мене — аз исках не само участие в печалбите, а и пост. След време Джоан Варга щеше да стане известна като първата жена помощник-шеф в историята на Коза Ностра и, мога да добавя, помощник-шеф на възможно най-могъщата престъпна фамилия, която някога е съществувала в тази страна. — Тя се изсмя презрително и погледна към Гибънс. — Хайде сега, върви и се опитай да им пробуташ тази приказна история в управлението.

В обяснението ѝ звучеше същата арогантна нотка, както в доводите на Кини по повод убийството на Ландо, Блейни и Новик. Вината не е тяхна. Никой за нищо не е виновен. Просто благоприятно съвпадение на шанс и обстоятелства. Това е всичко. Виновна е баба ми.

Джулс се разсмя като муле и удари с длан по масата и от това сребърните прибори подскочиха.

Варга отпи от кафето си и се закиска самодоволно зад чашата. На мръсника май много не му пукаше, че е разкрит.

— Още кафе? — предложи му Джоан и посегна към каната.

— Разбира се, защо не — отвърна той.

Тя я взе и напълни чашата му, като хвърляше погледи към Тоци изпод тъмните си ресници.

— Бизнесът си е бизнес — повтори с подигравателен смях. След като доля на Варга, тя се наведе през масата и целуна съпруга си по устните. Проточиха целувката си до безкрайност, за да я оценят зрителите от балкона. Тлъстините под брадичката на Варга се люлееха и тресяха. Гледката напомняше на Тоци за огромен плужек, който поглъща жертвата си.

Той просто не можеше повече да издържа на тази гадост. Ръката му не трепна, докато насочваше оръжието си в разплутата физиономия на Варга и се прицелваше с мерника. После най-неочаквано чу нещо, което му се стори като изщракването на револверен ударник. Съвсем

близо до ухото му. С ъгълчето на окото си видя синкавата метална цел на около половин метър от главата си. „Екскалибур“.

— Откажи се, Тоци — каза Гибънс.

Кучетата изръмжаха.

37.

— Не го прави — каза Гибънс, като държеше Тоци под прицел. — Ако го сториш, ще трябва да те прибера. Ти не представляваш закона. Нека съдът да реши какво заслужава. Остави ме да го арестувам, както му е редът.

— Ами Ландо, Блейни...

Без предупреждение се разнесоха изстрели. Гибънс почувства как един от тях го удари и се отдръпна механично, преди да е усетил истинска болка.

— Мамка му — изръмжа той и се хвана за лакътя с ръката, в която държеше оръжието си.

Тоци изпразни пистолета си по посока на източника на изстрелите без секунда колебание. Джоан изпищя и се строполи по лице на масата. Оръжието, с което беше стреляла, отскочи от повърхността и падна на килима. Тя лежеше на края на масата и се мъчеше да възстанови равновесието си, като си вдигне главата, стиснала окървавеното си бедро с две ръце.

— Помогнете ми — настойчиво каза тя, но нито баща ѝ, нито съпругът ѝ се помръднаха. Усилията ѝ само още повече я избутваха от масата и тя се преобърна по гръб. Ругаеше и скимтеше от болка. Бузата ѝ с цвят на слонова кост беше оцапана с кафе, а по косата и лицето ѝ бяха полепнали лепкави парченца кекс. По ръцете ѝ се беше размазала собствената ѝ кръв.

— Дяволите да те вземат! — извика тя. — Дяволите да те вземат! — не спираше да повтаря, но Гибънс не беше сигурен кого има предвид — Тоци или Варга. Струваше му се, че унижението да се търкаля безпомощно на пода ѝ причинява по-голяма болка от оловото в бедрото ѝ.

Кучетата вече не ръмжаха. Едното от тях подуши предпазливо крака ѝ.

— О, боже — прошепна шокирано Джулс. О, миличка... — Той се отпусна на колене, за да отиде при дъщеря си, но Тоци го върна на

мястото с дулото на пистолета си.

— Ръцете на масата, да ги виждам. С разперени пръсти, и двамата. — Той отстъпи крачка назад и насочи последователно оръжието към единия и към другия. — Добре ли си? — попита партньора си.

— Лакътят ми — обясни Гибънс кратко, като тръскаше кърпичката си, за да си направи турникет. — Ще оцелея.

— Не се надявай на това, Бърт.

Гибънс се обърна по посока на новия глас. Блиц и Криг отново заръмжаха. Бил Кини стоеше на прага на кухнята с гръб към летящата врата.

Светлокафявият му костюм беше омачкан, имаше нужда от обръсване. В дясната си ръка държеше автомат. Лявата му все още беше превързана в огънатите метални шини. Гибънс забеляза, че ланецът му е увит около превързаната му ръка, а старинния часовник се люлее между двата му здрави пръста.

— Не, въобще не бих се надявал на това, Бърт. — На лицето му отново беше изписано изражението на мистър Хайд^[1].

Гибънс бавно изпусна въздуха от гърдите си и преглътна с мъка.

— Както се казва във филмите, пуснете оръжията си на пода, момчета.

Изправени под дулото на „Узи“ от близко разстояние, Гибънс и Тоци не възнамеряваха да спорят. Те оставиха оръжията си да паднат. Пистолетът на Тоци се удари в малкия автоматик калибър 22, който бе използвала Джоан Варга, изглежда, й го беше бутнал под масата, докато се целуваха. Гибънс изрита двата пистолета извън обсега на Джоан с крак.

— Чух за престрелката в „Империал“ — каза Кини. Той поклати глава и се подсмихна. — Веднага дойдох. Реших, че ще имаш нужда от някой компетентен човек да оправи кашата, Ричи.

Никой нищо не каза. Погледът на Гибънс се спря на назъбения нож за хляб, с който Джоан бе разрязала кекса. Лежеше на крайчеца на масата, точно над главата й. Той погледна към Кини, който също гледаше към него.

— Кажи, Ричи. Ако искаш, мога да ти спестя проблемите с господата Гибънс и Тоци. Така както направих с Ландо, Блейни и Новик, имам предвид.

Варга не отвърна нищо, но самодоволната му усмивка се беше стопила.

— Надали имаш от ония японски ножове, а, Джулс? — попита Кини. — Нали знаеш, дето ги рекламираха по телевизията. С които можело да разрежеш кутийка от бира? Ще бъдат подходящи.

Джулс се насили да се засмее.

— Хей, Кини, внимавай, къде насочваш тая пуцнина, чу ли?

Кини завъртя автомата и притисна късата цев в бузата на Джулс.

— Ще си я насочвам, където, по дяволите, си искам — процеди той през зъби.

Джулс погледна умолително към Варга, чиито безжизнени очи не се отделяха от Кини.

Когато отдръпна оръжието от лицето на Колесано, той бавно обходи стаята с него, като го насочваше от Джулс към Гибънс, към Джоан и Варга, а после обратно. Докато го правеше, говореше.

— Помниш ли колко се измъчих с очите, Ричи? Адски трудно е да ги извадиш, без да оплескаш всичко. Трябва ти нещо като лъжичка за грейпфрут, извита, с дълга дръжка и остър назъбен край. Идеална е. Да, очите са сложна работа — кимна сам на себе си Кини. — Рязането на главите не е проблем. Нужно ти е единствено здраво острие. Здравината на метала всъщност е толкова важна, колкото и остротата на ножа според мен, понеже трябва да разсечеш вратната кост.

Джоан беше страшно преbledняла.

— Накарай го да спре, Ричи — изсъска тя, поемайки си с труд въздух.

— Да, необходима е добре закалена стомана — продължи Кини. — Знаеш за какво говоря, Ричи. Разбираш ли, ако става въпрос за мене, навярно бих могъл да го направя с хубав нож за пица. Сигурно ти се намира хубав нож за пица, а, Джулс. Нали си италианец в края на краищата.

Божичко, помисли си Гибънс.

— Какво си ме зяпнал, а, Тоци? Мислиш си, че си по-добър от мен? Аз съм Джак Изкормвача, а ти си Робин Худ, нали? Не, не, не, не. Не е така. — Той замахна яростно с птичата си лапа. — Да, и двамата сме убийци, ама аз съм умен, а пък ти не си. Аз търсех възможности за издигане, а ти само отмъщение. Аз имах план, ти само мисия, някаква загубена кауза.

— Аз имам чисто съзнание — обади се Тоци.

— С него и с още един долар можеш да се повозиш в метрото. — Той претегли нервно узито в ръката си. — Знаеш ли, вас двамата наистина си ви бива. Толкова възвишено благородни, толкова праведни. Така ли ви учеха, когато беше на подготовка в Куантико, Бърт? Знам, че когато аз и Тоци минахме оттам, законът беше най-важното. Агентите не пишат законите и не им се налага да ги тълкуват. Те просто ги прилагат. Такива ни ги разправяха. Може би по времето на Хувър са ви учили друго. Нещата били по-свободни тогава, доколкото разбирам.

— Не. Просто беше по-лесно да разпознаеш добрите и лошите типове в ония времена — отвърна Гибънс.

Кини се разсмя.

— Съмнявам се. Всеки е лош, освен когато му се плаща да не бъде такъв. С изключение на вас, двамата идиоти.

— Ти обаче ги съчетаващ, нали? — Гибънс искаше да го накара да продължава да говори. — Едновременно и добър, и лош тип.

— Би могло и така да се каже. Предпочитам обаче да се смятам за умен тип. Аз съм един от малкото хора на тоя свят, които знаят как да използват разума, с който са били надарени. Дайте ми само една година и аз ще държа цялата операция в ръцете си. — Очите му се разшириха, когато погледна към Варта. Стискаше здраво часовника. — Плаша ли те, Ричи? — Презрителният му смях се изроди във влажна кашлица. — Та какво ще речеш, Ричи? — Кини повиши глас и размаха узито. — Засега ти си шефът. Още не съм поел властта. Кажи ми какво искаш да направя? Хайде. Прояви малко инициатива. Ако поискаш да ги напълвам на пържоли, ще го имаш. Само кажи.

Гибънс погледна към Варга, който пък гледаше към Кини. Погледът му бе студен и неотклонен, странна комбинация между силна омраза и презрение. Под масата той потупа едно от кучетата по хълбока със страничната част на обувката си. После произнесе една дума с равен монотонен глас.

— Блицкриг.

На секундата двете животни скочиха на крака и нападнаха, побързо отколкото Гибънс въобще можеше да си представи, че тези дебели отпуснати животни са в състояние да се движат. Едното се вкопчи в коляното на Кини, другото прелетя със скок до гърдите му и

го събори през летящата врата. Късото изтрещяване на автомата в кухнята за малко заглуши ужасните звуци, които вдигаха ротвайлерите, докато си вършеха работата.

Тоци бързо се наведе, взе оръжието си и покри Варга и Джулс. Гибънс уви кърпичката около ръката си, после вдигна пистолета си и прибра в джоба си този на Джоан.

Чуха гъргорещ писък и още по-силно ръмжене. Тоци понечи да тръгне към вратата, но Колесано го спря.

— Не влизайте там — каза той настойчиво.

Когато вратата отново се отвори, Блиц и Криг влязоха в тръс в кухнята, а зад тях двете й крила се разклатиха. Второто куче носеше прегризана ръка в пастта си, чийто показалец все още беше увит около спусъка на люшкация си автомат. То покапа килима с кръв по целия път от вратата до Варга, а после пусна ръката на Кини в краката на господаря си. И двете кучета седнаха на задните си крака пред него, дишайки тежко през озъбените си като в усмивка челюсти, в очакване на похвала.

[1] Злият герой от „Доктор Джекил и мистър Хайд“ на Р. Л. Стивънсън. — Б.пр. ↑

38.

Главният специален агент Брант Айвърс седеше зад махагоновото си бюро и прелистваше доклада на Гибънс за арестуването на Ричи Варга, Джоан Колесано-Варга и Джулс Колесано, който включваше описание на смъртта на специалния агент Уилям Кини и всички доказателства, уличаващи го в убийството на специалните агенти Джойл Ландо, Алекс Блейни и Джеймс Новик.

Гибънс се беше облегал на тапицирания стол срещу него и го гледаше как чете. Айвърс беше облечен в морскосин костюм с жилетка и синя рипсена вратовръзка в два нюанса, доста консервативен ансамбъл като за него. Точно беше получил доклада сутринта и изглеждаше малко блед. Без съмнение си мислеше за обратата, който щеше да вземе кариерата му, щом този документ стигнеше във Вашингтон. Гибънс се усмихна като крокодил.

Айвърс кимна механично, стиснал здраво устни.

— Поздравления, Бърт. Страхотно свършена работа. — Говореше тихо. Днес годините му личаха.

Той затвори доклада и се загледа в листата на бюрото си. Сбърчи чело и поклати глава.

— Ония снимки на тялото на Кини, какво са направили кучетата с врата му... — Той потрепери. Как, за бога, могат хората да обучават кучетата си да вършат такива чудовищни неща?

Това беше реторичен въпрос на човек, който не знае какво да каже, но Гибънс реши да му отговори все пак.

— При ротвайлерите има отдавнашни прецеденти в това отношение. Отначало римляните ги използвали да пазят стадата им. Легионите открили, че могат да подплашват и вражките стада по време на поход, и по този начин да намаляват хранителните запаси на противника. Просто пускали една глутница кучета на свобода и те прогонвали кравите. Ако някой бик се опитал да им се противопостави, били обучени да го нападат и убиват. Мога да си

представя как един от тия зверове се нахвърля срещу бик. Сигурно гледката е била доста впечатляваща.

Айвърс поклати глава.

— Чудовищно и безчовечно — промърмори той.

— Кучетата или Кини? — попита Гибънс.

— Кини беше много болен човек — обяви Айвърс с мрачен вид. — Как ми се иска да бяхме забелязали по-рано някакви признаци за състоянието му. Мисля, че е можело да му се помогне.

Гибънс не беше навикнал на такова благочестиво поведение от страна на главния специален агент. Повече го харесваше като надут идиот и тези смирени условности го отегчаваха.

— Не съм сигурен, че нещо можеше да промени Кини — каза той. — Истинският Кини беше убиец. Приличаше на човек с таен фетиш. Ако Варга обаче не му беше дал възможност да пусне духа от бутилката, навярно е щял да може да го държи затворен.

— Не е много по-различен от Тоци.

Гибънс сви рамене.

— Може би.

— Изключително жалко е, че той е успял да избяга в бъркотията през онази нощ — каза сериозно Айвърс.

Гибънс издаде устни напред и поглади бръчките около устата си с палеца и показалеца си. Дрисък такъв, помисли си той. Разкрихме случая с Ландо, Блейни и Новик, прекратихме най-голямата мошеническа далавера, която някой е виждал досега, заловихме мафиотски бос, за чието съществуване никой не подозираше, и хванахме един агент предател. Какво, по дяволите, повече искаш?

— Оня джобен часовник, който е държал Кини, когато е умрял — обади се Айвърс. — Много Интересно. Извършихме малка проверка и открихме, че е семейна ценност, принадлежала на працядо му. Според жена му означавал много за него. Надписът на капака гласи: „На сина ми и всички синове на сина ми. — Достоинствата ни чет да нямат“. Працядо му бил пазач в Харвард. Очевидно го е спечелил от един професор при игра на покер.

— Интересно. — Не е лишено от логика.

Айвърс се надвеси над бюрото си, сякаш се кани да разкрие някаква тайна на Гибънс.

— Знаеш ли, Бърт — сподели той печално. — Бюрото нямаше ни най-малката представа, че Варга е сформирал нова фамилия. Директорът никак няма да се зарадва, като прочете това. Ще ни постави в доста неудобно положение.

— Ами можеш да благодариш на Тоци, че го разкри.

Айвърс се направи, че не забеляза споменаването на името на Тоци.

— Едно нещо не разбирам — защо Варга е насъскал кучетата си срещу Кини, след като той вече го е бил уличил в участие и убийствата. Вие и така сте чули всичко, значи нищо е нямало да спечели, като му затвори устата.

— Може да е реагирал под влиянието на моментен гняв — предположи Гибънс. — Поведението на Кини беше доста оскърбително. А и говореше като луд човек. Подозирам, че когато свидетелствам относно казаното от него, че е убил Ландо, Блейни и Новик по нареждане на Варга, адвокатите на Варга ще се опитат да обезсилят показанията ми под претекст, че Кини е невменяем. Той определено беше превъртял, но не смятам, че могат да го докажат. Това няма да ги спре да не се пробват обаче. Между другото чух, че в канцеларията на министъра на правосъдието се споменава евентуално споразумение с Филип Джовинацо. Те ще намалят обвиненията по висящите му дела, ако свидетелства, че е бил в ресторанта на Джилберто в Бруклин, когато Варга и Кини са им показали главите.

— Даже и Джовинацо да откаже да ни сътрудничи — отбеляза Айвърс, — Варга ще бъде осъден за убийството на Кини. Кини е бил въоръжен и формално погледнато е нарушил закона, когато е влязъл в къщата на Колесано. Независимо от това използването на обучени кучета пазачи съставлява убийство от първа степен. Грозното естество на случилото се би следвало да надделее над каквито и да било смекчаващи обстоятелства в представите на съдебните заседатели.

Гибънс кимна, за да се почувства Айвърс по-добре. Той се опитваше да му направи впечатление с познанията си по право, за да повдигне собственото си самочувствие. Айвърс беше пълно лайно, но нямаше смисъл да го рита в топките поне засега. Много скоро щяха да му станат синьо-черни.

— Ами Джоан? Какво я чака?

— Освен углавните обвинения, по които ще трябва да отговаря, „Дейта Рич“ ще я съди. Всички застрахователни компании, които са изгорели в далаверата с измамите, ще съдят „Дейта Рич“. Фирмата няма друг избор, освен също да възбуди дело срещу нея и да се надява, че ще им присъдят достатъчно голямо обезщетение, за да могат да възмездят застрахователните компании и да останат в бизнеса. Макар че не мога да си представя кой ще им повери документацията си, когато се разчуе.

— Знае ли човек? Може да се вдигнат на крака. Светът на бизнеса е странен — каза Гибънс, като си припомни доводите на Джоан Варга за завръщането ѝ при Ричи Варга. — Бизнесът си е бизнес, както се казва.

— Участието на Джулс Колесано във всичко това изглежда сравнително незначително, но върху него ще се стоварят обичайните обвинения в изнудване на търговци. Предвид това, със сигурност ще полежи в затвора.

— Бих казал, че уловът е доста добър — отбеляза Гибънс.

— Да, така е. — Айвърс си пое дъх и го задържа за известно време. Видът му беше такъв, сякаш има запек.

— А какво ще правим с Тоци? — попита Гибънс.

— Ами... ще продължим вътрешното разследване, докато централното управление не вземе друго решение. — Айвърс наистина изглеждаше, сякаш има запек. Крокодилската усмивка се върна на устните на Гибънс, когато стана и отиде до прозореца зад бюрото му. Той повдигна една от жалузите на щорите, имитация на дърво, и погледна надолу към улицата.

Айвърс се завъртя на стола си с озадачен вид да погледне какво прави Гибънс.

Гибънс се пресегна към шнура и вдигна щората.

— Виждаш ли сладоледаджията пред съдебната палата?

Айвърс сви вежди и хвърли поглед през прозореца.

— Виждаш ли пейката точно отляво? Огледай оня, дето е седнал на нея, мъжът с джинсите.

Айвърс напрегна очи, за да намери човека, които му сочеше Гибънс. На пейката с кръстосани крака седеше и ядеше сладоледен сандвич Тоци. Гледаше право към тях.

— Божичко, мамицата му! — изруга Айвърс под сурдинка, завъртя се обратно и се пресегна към телефона.

Гибънс плесна ръката си върху неговата на слушалката и попречи да я вдигне.

— Чакай малко.

— По дяволите, той е там! Ще ни се измъкне!

— Не, няма. Не и ако си с нас.

Лицето на Айвърс бързо смени цвета си и почервения от гняв.

— Знаех си. Знаех си, че това може да се случи, но все си повтарях, че няма да стане. Колко глупаво? Дяволите да го вземат! Ти си го прикривал, нали?

Гибънс кимна.

— Защо?

Гибънс го изгледа.

— Винаги държа страната на добрите.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това?

— Означава, че Тоци беше прав. Той е човекът, който заслужава поздравленията за целия удар. Смятам, че трябва да го върнеш.

Айвърс реагира така, сякаш Гибънс го е полял с вряла вода.

— Сериозно ли говориш? Тоци е убиец, той е...

— Страхотен агент.

— Аз... аз съм изумен. Всъщност ти направо си признаваш, че си бил в тайно споразумение с този ненормален. — Айвърс посочи към прозореца с такъв жест, все едно че там навън е Годзила.

— Не си признавам нищо, Айвърс. Тук съм, за да сключим сделка. — Гибънс бръкна във вътрешния си джоб и извади купчина листа, сгънати вертикално през средата. — Много е просто. Ти забравяш за малката лудория, предприета от Тоци по собствен начин, и го оставяш да се върне в бюрото, а аз ти давам това. — Той вдигна листата.

— Какво е то?

— Друг доклад. В тази версия е изпусната историята с Кини и службата му при Варга, и е позамазана значимостта на фамилията Варга. Нещата са представени все едно сме прекратили операцията му в зародиш. А и в тази версия Кини е убит при изпълнение на служебния си дълг, печален инцидент при опита за залавянето на

Варга. — Гибънс вдигна доклада над главата на Айвърс в очакване той да подскочи като куче за кокала си.

— Няма да стане — изломоти Айвърс ядосано.

— Разбира се, че ще стане. Само ти и аз знаем докъде беше стигнал в ренегатската си дейност Тоци, а Вашингтон все още не е наясно, че въобще се е отцепвал. Ще съчиним една хубава историйка за момчетата тук, в управлението, ще кажем, че цялата работа е била грешка. Ти знаеш как да им я пробуташ.

— Няма да стане — повтори Айвърс. — Варга знае за Кини. В крайна сметка това ще изплува в съда.

— Абе я се събуди! Адвокатите на Варга въобще няма да повдигнат този въпрос. Ако издигнат тезата, че Кини е бил корумпиран и тайно е работил за Варга, това само ще подсили обвинението на прокурора срещу Варга с убийствата на Ландо, Блейни и Новик. Няма да го направят.

— Страхотно си загазил, Гибънс — опита се да го сплаши Айвърс, бесен от това, че го притискат да приеме една сделка, която всъщност иска да приеме. Челото му бе оросено с пот.

— Зарежи тия дивотии, Айвърс. Последното, което искам да ти кажа, е, че този доклад ще те представи като способен ръководител. Оня, с който разполагаш, ще пусне кариерата ти в кенефа.

Айвърс само го изгледа кръвнишки.

— Помощник вътрешен координатор за връзките с обществеността. Мястото отново е свободно, Айвърс. В случай че не знаеш, това е човекът, който отговаря за безплатното развеждане на туристи из централата във Вашингтон. Срещите с разни граждански групировки също е част от спецификата на работата. И отговарянето на писмата на гимназистчетата, които искат да научат нещо повече за бюрото, за да си напишат курсовите работи. Човекът, който се пенсионира и освобождава мястото, преди е бил главен специален агент в Сакраменто. Макманус се казва. Сигурен съм, че си чувал историята. Получил работата, след като се разбрало, че един от неговите специални агенти е прикривал двама руски шпиони. Горкият, нищичко не знаел, докато не чул подробностите от устата на директора.

Айвърс стисна челюсти. Целият беше облян в пот.

— Не... не мога...

— Последен шанс, Айвърс. Приеми сделката или аз ще се обърна към пресата.

Очите на главния специален агент щяха да изхвъркнат от главата му.

— Няма да посмееш.

— Защо да не посмея? Моята кариера нали не е застрашена? Аз съм пенсионер. Нямам какво да губя.

— Ще отидеш в затвора. Правителството никак не е благосклонно към бивши служители, които приказват твърде много.

— Можеш ли да си спомниш последния път, когато си чул репортер да е издал източника си? Тези момчета се отнасят много сериозно към Първата поправка^[1].

— За всичко имаш отговор, нали, Гибънс?

Гибънс прибра доклада обратно в джоба си.

— Добре, Айвърс, както искаш. Пет пари не давам. — Той се запъти към вратата.

Айвърс изведнъж се видя седнал на подиума на сбирка на „Дъщерите на революцията“^[2].

— Върви по дяволите, Гибънс! Дай ми оня доклад.

Гибънс се спря и се обърна. Айвърс държеше стария му доклад в юмрука си. След като си ги размениха, той отиде пак при прозореца, смъкна щорите и дръпна шнура нагоре и надолу, така че те да се отворят и затворят. Когато отново погледна навън, Тоци стоеше на ръба на тротоара пред пейката и кимаше широко ухилен.

Айвърс бавно се изправи, хвърли един поглед към Гибънс, а после изцяло дръпна щорите. През прозореца видя Тоци, който му махаше. Главният специален агент въздъхна дълбоко и кимна в съгласие, така че и Тоци да може да го види. Тоци отвърна на кимването му и се усмихна като крокодил.

[1] Първата поправка на американската конституция се отнася до свободата на средствата масово осведомяване. — Б.пр. ↑

[2] Женска патриотична организация. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Антъни Бруно

Заглавие: Лоши типове

Преводач: Милена Григорова

Година на превод: 1993

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Атика

Град на издателя: София

Година на издаване: 1993

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Образование и наука“ ЕАД

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3823>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.